

รายงานวิจัย

เรื่อง

การอภิวิเคราะห์และการสังเคราะห์งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับ
การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระหว่างปี พ.ศ. 2515 - 2530

โดย

รองศาสตราจารย์ ดร. สุทัศน์ ฤกษ์มณี

สถาบันภาษา
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

พ.ศ. 2532

รายงานวิจัย

เรื่อง

การอภิเคราะห์และการสังเคราะห์งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับ
การเรียนการสอนภาษาอังกฤษระหว่างปี พ.ศ. 2515-2530

พิมพ์

รองศาสตราจารย์ ดร. สุวัฒน์ สุมนสิทธิ์

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สถาบันภาษา

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

พ.ศ. 2532

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

งานวิจัยเรื่องที่ได้รับทุนอุดหนุนจากงบประมาณแผ่นดิน ปี พ.ศ. 2530
จำนวนเงิน 27,000 บาท

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

คำนำและกิตติกรรมประกาศ

รายงานการวิจัยเรื่องนี้เป็นรายงานที่ผู้วิจัยได้รับทุนงบประมาณแผ่นดิน ปี 2530 ให้จัดทำ แต่เนื่องจากการศึกษาผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องจำนวนกว่า 300 เรื่องต้องใช้เวลาอย่างมาก เพราะว่างานวิจัยอยู่ในที่หลายแห่ง และผู้วิจัยเองมีภาระหน้าที่ด้านงานบริหารต้องทำ รวมทั้งงานการสอนตามหน้าที่ จึงทำให้การวิจัยครั้งนี้สำเร็จลงล่าช้ากว่าเวลาอันควร แต่ผู้วิจัยก็หวังว่างานวิจัยเรื่องนี้จะ เป็นประโยชน์อย่างมากต่อครู-อาจารย์ที่สนใจจะนำผลการวิจัยไปใช้ เพราะว่าการวิจัยประเภท "การอภิวิเคราะห์ผลการวิจัย" หรือ "การสังเคราะห์ผลการวิจัย" จะมีน้ำหนักความน่าเชื่อถือมากกว่า "การวิจัยปฐมภูมิ" นอกจากนี้ผู้วิจัยยังคิดว่ารายงานการวิจัยนี้จะ เป็นแห่งรวบรวมรายชื่องานวิจัยทางด้านการศึกษา การสอนภาษาอังกฤษที่มากที่สุดเท่าที่มีอยู่ขณะนี้ ซึ่งจะเป็นประโยชน์อย่างมากสำหรับท่านที่จะศึกษาเรื่องเกี่ยวกับบรรณคดีที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัยของท่านต่อไป

อนึ่ง ผู้วิจัยใคร่ขอขอบคุณคณะกรรมการวิจัยของสถาบันภาษาเป็นอย่างมากที่กรุณาให้ข้อคิดเห็นที่เป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อการปรับปรุงแก้ไขต้นฉบับงานวิจัยฉบับนี้ ขอขอบคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สุวัฒนา สุวรรณเขตนิคม แห่งภาควิชาวิจัยการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เป็นอย่างสูงที่ได้กรุณาให้ข้อคิดเห็นเพิ่มเติมที่มีประโยชน์มากต่อการปรับปรุงแก้ไขงานวิจัยเรื่องนี้ให้มีความถูกต้องและสมบูรณ์ยิ่งขึ้น และท้ายที่สุดผู้วิจัยขอขอบคุณคุณจารุสรี ศรีสัญญาพานิชย์ เป็นอย่างมากที่ได้กรุณาจัดพิมพ์ต้นฉบับงานวิจัยเรื่องนี้ให้ถูกต้องและแล้วเสร็จทันเวลาอันเร็ว

สุทัศน์ สุกมลสันต์

18 พฤษภาคม 2532

	หน้า
คำนำและกิตติกรรมประกาศ	i
สารบัญเรื่อง	ii
สารบัญตาราง	v
บทคัดย่อภาษาไทย	viii
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	x
บทที่ 1 บทนำ	1
ความเป็นมาและแนวเหตุผลที่สำคัญของปัญหา	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย	1
ตัวแปรในการวิจัย	2
สมมติฐานในการวิจัย	3
ขอบเขตของการวิจัย	3
ข้อตกลงเบื้องต้น	4
ความจำกัดของการวิจัย	4
คำนิยามศัพท์ที่ใช้ในการวิจัยนี้	5
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัยนี้	6
บทที่ 2 เอกสารและวรรณคดีที่เกี่ยวข้องกับการอภิเคราะห์	7
การอภิเคราะห์	7
ความหมายและชนิดของการอภิเคราะห์งานวิจัย	7
ความสำคัญของการอภิเคราะห์งานวิจัย	8
ลักษณะเฉพาะของการอภิเคราะห์งานวิจัย	9
วิธีการดำเนินการอภิเคราะห์งานวิจัย	10
รายละเอียดในการคำนวณหาขนาดของอิทธิพล	15
ปัญหาและข้อจำกัดเกี่ยวกับการอภิเคราะห์	25
การสังเคราะห์ผลการวิจัย	27
ตัวอย่างงานวิจัยที่ใช้วิธีอภิเคราะห์และวิธีสังเคราะห์	32

	หน้า
บทที่ 3	วิธีดำเนินการวิจัย
ประชากร	38
กลุ่มตัวอย่าง	38
ตัวแปรและกลุ่มตัวแปรที่ต้องการศึกษา	42
เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล	43
เกณฑ์การคัดเลือกงานวิจัย	43
วิธีเก็บรวบรวมข้อมูล	44
การตรวจสอบค่าสถิติที่จำเป็นในการวิจัย	45
การวิเคราะห์ข้อมูล	48
บทที่ 4	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล
ข้อสรุปต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ	50
งานวิจัยที่เกี่ยวกับการฟัง	52
งานวิจัยที่เกี่ยวกับการฟังและพูด	63
งานวิจัยที่เกี่ยวกับการอ่าน	66
งานวิจัยที่เกี่ยวกับการเขียน	76
งานวิจัยที่เกี่ยวกับโครงสร้างทางภาษา	80
งานวิจัยที่เกี่ยวของกับคำศัพท์	90
งานวิจัยที่เกี่ยวของกับทักษะบูรณาการ	95
งานวิจัยที่เกี่ยวของกับบทเรียนโปรแกรม	102
งานวิจัยที่เกี่ยวของกับการทดสอบและประเมินผล	106
งานวิจัยที่เกี่ยวของกับปัจจัยทางจิตวิทยาและปัจจัยอื่นที่มี	125
ผลต่อการเรียนการสอนภาษา	
งานวิจัยที่เกี่ยวของกับความคิดเห็นเกี่ยวกับกระบวนการเรียนการสอน	131
งานวิจัยที่เกี่ยวของกับความต้องการในการเรียนการสอน	
งานวิจัยที่เกี่ยวของกับปัญหาในการสอนภาษาอังกฤษ	137
งานวิจัยอื่น ๆ ที่เกี่ยวของกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ	144

สารบัญตาราง

		หน้า
ตารางที่ 1	ขนาดของกลุ่มตัวอย่างแยกตามแหล่งที่ผลิตและสัดส่วนต่อประชากรริศยประมาณ	39
ตารางที่ 2	ขนาดของกลุ่มตัวอย่างแยกตามปีที่ผลิตและสัดส่วนต่อประชากร (ริศยประมาณ)	41
ตารางที่ 3	จำนวนงานวิจัยของแต่ละตัวแปรหรือกลุ่มตัวแปร	51
ตารางที่ 4	งานวิจัยที่เกี่ยวกับการฟัง	52
ตารางที่ 5	ระดับความสามารถด้านการฟังของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ของโรงเรียน 29 แห่ง ในเขตการศึกษาที่ 1, 2, 3, 4 และ 5 ในเขตกรุงเทพมหานครและในต่างจังหวัดบางแห่ง	54
ตารางที่ 6	ระดับความสามารถด้านการฟังของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ของโรงเรียน 8 แห่ง ในเขตการศึกษาที่ 2 และ 3 ในเขตกรุงเทพมหานคร และของชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 อีกบางแห่ง	56
ตารางที่ 7	ระดับความสามารถด้านการฟัง อ่าน และเขียนของนักศึกษาฝึกหัดครูระดับปริญญาตรี เอกภาษาอังกฤษ ในสถาบันอุดมศึกษาในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ภาคใต้ ภาคกลาง และภาคเหนือ (ปี 2523)	58
ตารางที่ 8	ระดับความสามารถศักยภาพทางการสื่อสารด้านการฟังของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในเขตกรุงเทพมหานคร และความสัมพันธ์ระหว่างการวัดการฟังริศยตรงและทางอ้อม	61
ตารางที่ 9	งานวิจัยที่เกี่ยวกับการฟังและพูด	63
ตารางที่ 10	งานวิจัยที่เกี่ยวกับการอ่าน	66
ตารางที่ 11	งานวิจัยที่เกี่ยวกับการเขียน	76
ตารางที่ 12	งานวิจัยที่เกี่ยวกับโครงสร้างทางภาษา	80
ตารางที่ 13	ระดับความสามารถทางโครงสร้างของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 สายต่าง ๆ ในเขตกรุงเทพมหานคร	82

		หน้า
ตารางที่ 14	ความสัมพันธ์ระหว่างความรู้และความสามารถทางโครงสร้าง ภาษาและคำศัพท์กับทักษะการอ่าน	85
ตารางที่ 15	ความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ความเข้าใจในเรื่องโครงสร้าง กับความสามารถในการเขียน	88
ตารางที่ 16	งานวิจัยที่เกี่ยวกับคำศัพท์	90
ตารางที่ 17	งานวิจัยที่เกี่ยวกับความสามารถในการใช้ทักษะบูรณาการ	95
ตารางที่ 18	ระดับความสามารถด้านการฟัง พูด อ่าน และเขียนของ นักเรียนสายอาชีพ	96
ตารางที่ 19	ขนาดของอิทธิพลของค่าสหสัมพันธ์ระหว่างทักษะต่าง ๆ	100
ตารางที่ 20	งานวิจัยที่เกี่ยวกับบทเรียนโปรแกรม	102
ตารางที่ 21	ขนาดของอิทธิพลที่เกิดจากการเรียนด้วยบทเรียนโปรแกรมใน การเรียนไวยากรณ์อังกฤษ	104
ตารางที่ 22	การทดสอบ	106
ตารางที่ 23	การใช้แบบทดสอบโคลซ	114
ตารางที่ 24	ความสัมพันธ์ระหว่างผลการสอบด้วยแบบทดสอบโคลซกับ แบบทดสอบแบบเลือกตอบ	120
ตารางที่ 25	การประเมินผล	122
ตารางที่ 26	งานวิจัยที่เกี่ยวกับปัจจัยทางจิตวิทยาและปัจจัยอื่นที่มีผลต่อ การเรียนภาษา	125
ตารางที่ 27	ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยทางจิตวิทยากับสัมฤทธิ์ผลใน การเรียนภาษาอังกฤษ	128
ตารางที่ 28	งานวิจัยที่เกี่ยวกับความคิดเห็นเกี่ยวกับกระบวนการเรียนการสอน	131
ตารางที่ 29	งานวิจัยที่เกี่ยวกับการสำรวจความต้องการในการเรียนการสอน	137
ตารางที่ 30	งานวิจัยที่เกี่ยวกับปัญหาในการสอนภาษาอังกฤษ	141
ตารางที่ 31	งานวิจัยด้านอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ	144
ตารางที่ 32	แหล่งของตัวแปรที่ทำการศึกษา	150
ตารางที่ 33	ตัวแปรหรือกลุ่มตัวแปรที่ทำการศึกษา	151

		หน้า
ตารางที่ 34	สภาพงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการฟัง	153
ตารางที่ 35	สภาพงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการฟังและพูด	154
ตารางที่ 36	สภาพงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการอ่าน	155
ตารางที่ 37	สภาพงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเขียน	156
ตารางที่ 38	สภาพของงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับโครงสร้างทางภาษา	157
ตารางที่ 39	สภาพงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับคำศัพท์	158
ตารางที่ 40	สภาพงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้ทักษะบูรณาการ	159
ตารางที่ 41	สภาพงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับบทเรียนโปรแกรม	160
ตารางที่ 42	สภาพงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการทดสอบและประเมินผล	161
ตารางที่ 43	สภาพงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยต่าง ๆ ที่มีผลต่อ การเรียนการสอน	163
ตารางที่ 44	สภาพงานวิจัยด้านความคิดเกี่ยวกับกระบวนการเรียนการสอน	164
ตารางที่ 45	สภาพงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความต้องการในการเรียนการสอน	165
ตารางที่ 46	สภาพงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัญหาในการสอนภาษาอังกฤษ	166
ตารางที่ 47	สภาพงานวิจัยเมื่อจำแนกตามประเภทของการวิจัย	167
ตารางที่ 48	สภาพงานวิจัยเกี่ยวกับตัวแปรหลักในการเรียนการสอน	168

บทคัดย่อ
เรื่อง

การอภิเคราะห์และการสังเคราะห์งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับ
การเรียนการสอนภาษาอังกฤษระหว่างปี พ.ศ. 2515-2530

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์หลักเพื่อค้นหาข้อสรุปต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการเรียนการสอนภาษาอังกฤษจากงานวิจัยต่าง ๆ ในระยะ 16 ปีที่แล้วมา และเพื่อศึกษาสภาพทั่วไปของงานวิจัยดังกล่าวว่าเป็นอย่างไร วิทยวิธีอภิเคราะห์และการสังเคราะห์ผลการวิจัย การศึกษาครั้งนี้ใช้ตัวอย่างงานวิจัย 335 เรื่องจากประชากรเชิงนิยาม 425 เรื่อง ที่เกี่ยวกับกระบวนการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของนิสิตปริญญาโทและของอาจารย์สถาบันภาษา ซึ่งทำแล้วเสร็จในระหว่างปี พ.ศ. 2515-2530 สถิติที่ใช้ได้แก่ t-test, F-test, z-test, X^2 -test และสถิติเชิงบรรยายต่าง ๆ ผลการวิจัยที่สำคัญคือ

1. เมื่อวัดด้วยแบบทดสอบการฟังโดยตรง นักเรียนในระดับชั้น ม. 6 ใน กทม. มีศักยภาพทางการสื่อสารด้านการฟังอยู่ในระดับค่อนข้างต่ำ การทดสอบการฟังด้วยแบบวัดโดยตรงและวัดทางอ้อมมาใช้แทนกันไม่ได้ ($r_{xy} = 0.65$)
2. นักเรียนในระดับชั้น ม. 5 ทุกสาขาวิชา มีความสามารถทางโครงสร้างทางภาษาในระดับต่ำ ความสามารถนี้สัมพันธ์กับความสามารถด้านการอ่านและเขียนในระดับปานกลาง ($r_{xy} = 0.65$ และ 0.64)
3. นักเรียนระดับชั้น ม. 6 สาขาอาชีพ มีความสามารถทั่วไปทางภาษาด้านการอ่าน ฟัง พูด และเขียนค่อนข้างต่ำมาก และความสามารถเหล่านี้มีความสัมพันธ์กันในระดับปานกลาง ($r_{xy} = 0.55-0.64$)
4. บทเรียนโปรแกรมมีประโยชน์ต่อการเรียนการสอนโครงสร้างทางภาษามาก เพราะทำให้ผู้เรียนมีสัมฤทธิ์ผลเพิ่มขึ้นจากเดิมอย่างมีนัยสำคัญทุกคน ($\bar{d} = 4.25$)
5. ผลการทดสอบการฟังด้วยแบบทดสอบจลลขและแบบทดสอบแบบเลือกตอบสัมพันธ์กันค่อนข้างสูง ($r_{xy} = 0.88$) แต่ผลการทดสอบการอ่าน โครงสร้างภาษา การเขียน และคำศัพท์ด้วยแบบทดสอบทั้ง 2 ชนิดสัมพันธ์กันในระดับปานกลาง ($r_{xy} = 0.57-0.64$)

6. ความถนัดทางภาษา เจตคติและความสนใจมีความสัมพันธ์กับสัมฤทธิผลในการเรียนภาษาอังกฤษค่อนข้างต่ำ ($r_{xy} = 0.32-0.48$) แต่แรงจูงใจมีความสัมพันธ์กับสัมฤทธิผลการเรียนในระดับปานกลาง ($r_{xy} = 0.66$)

7. งานวิจัยวิจัยมากเกี่ยวกับตัวอย่างในระดับมัธยมศึกษามากที่สุด (50.45%) เกี่ยวข้องกับการอ่านมากที่สุด (16.12%) เป็นงานวิจัยเชิงสำรวจมากที่สุด (46.57%) และวิจัยเกี่ยวกับผู้เรียนมากที่สุด (44.78%)

8. งานวิจัยจำนวนมากมีความหลากหลายในด้านเนื้อหาสาระ ทำให้งานวิจัยในแต่ละเรื่องมีจำนวนน้อยเกินกว่าที่จะทำการอภิวิเคราะห์หรือการสังเคราะห์ผลการวิจัยให้ผลเป็นที่น่าเชื่อถือได้ จึงต้องอาศัยการบรรยายสรุปผลการวิจัยแทน

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

Abstract

A Meta-Analysis and Research Synthesis Study of the Teaching and Learning Research Works Done during 1972-1987

The main purposes of this study were to find some conclusions derived from the teaching and learning research works done within the last 16 years and to study the state of the art of the research works in the mentioned field. Out of 425 defined population, the research works done mainly by master degree students and some of the Language Institute instructors, 335 topics were used as samples in the study. They were analyzed and synthesized by means of various types of meta-analysis and research synthesis using t-tests, F-tests, z-tests, χ^2 -tests and descriptive statistics. The findings can be summarized as follows:

1. When tested by direct tests, the listening communicative competence of M. 6 students in Bangkok is rather low. The direct and indirect testing results of the mentioned ability are not interchangeable. ($\bar{r}_{xy} = 0.65$)

2. The grammatical knowledge and ability of M. 5 students in any academic streams is low and it correlates moderately with reading and writing abilities ($r_{xy} = 0.65$ and 0.64).

3. The general English proficiency in reading, listening, speaking and writing of vocational M. 6 students is rather very low and the mentioned abilities correlate each other moderately ($r_{xy} = 0.55-0.64$).

4. Programmed learning is very useful for students in learning English grammar, since it makes them all gain grammatical knowledge a lot and significantly ($\bar{d} = 4.25$).

5. The correlation between the test results from listening cloze tests and multiple-choice tests is rather high ($r_{xy} = 0.88$), but those from reading, grammatical, writing and vocabulary tests by the 2 techniques are moderate ($r_{xy} = 0.57-0.64$).

6. Language aptitudes, attitudes and interests correlate rather low with student's English achievement ($r_{xy} = 0.32-0.48$), but motivation has a rather moderate correlation with the achievement. ($r_{xy} = 0.66$)

7. The majority of the research works deal with the subjects in secondary schools (50.45%) and almost half of them are survey researches (46.57%). The greatest number among some 14 major research areas is reading (16.12%) and the most popular research subjects are learners (44.78%).

8. There are so many research topics that very few of them can be grouped together and, therefore, some meta-analyses or research syntheses are not applicable and descriptions of the findings are provided instead.

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ความเป็นมาและแนวเหตุผลที่สำคัญของปัญหา

การวิจัยเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยได้เริ่มทำกันมานานหลายปีแล้วในรูปแบบที่แตกต่างกัน แต่ได้เริ่มทำกันอย่างจริงจังมากตามรูปแบบการวิจัยที่ถูกต้อง เมื่อมีการผลิตบัณฑิตในระดับปริญญาตรีในมหาวิทยาลัยต่าง ๆ ของรัฐ เช่น จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เริ่มมีผลงานการวิจัยเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นครั้งแรกในปี พ.ศ. 2508 และต่อมาภาควิชาภาษาต่างประเทศของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒก็เริ่มมีผลงานวิจัยเกี่ยวกับการเรียนการสอน และในระยะต่อมาก็มีงานวิจัยอีกจำนวนมากจากนิสิตของคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ที่เกี่ยวกับการเรียนการสอน และเมื่อไม่นานมานี้ก็มีงานวิจัยในสาขาคังกล่าวจากมหาวิทยาลัยมหิดล และมหาวิทยาลัยศิลปากรอีกจำนวนหนึ่งด้วย นอกจากนี้แล้ว อาจารย์ของภาควิชาและสถาบันที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนภาษาของมหาวิทยาลัยและวิทยาลัยครู ก็เป็นแหล่งที่สำคัญมากเช่นกันในการผลิตผลงานวิจัยที่เกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาในแต่ละปี แหล่งต่าง ๆ ดังกล่าวแล้วทั้งหมดนี้ผู้วิจัยคาดว่าแต่ละปีสามารถผลิตผลงานวิจัยรวมได้อย่างน้อย 50 เรื่อง (คิดจากจำนวนการรับนิสิต/นักศึกษาปริญญาตรีของมหาวิทยาลัยต่าง ๆ แต่ละปีที่เกี่ยวข้องกับสาขาการสอนภาษาอังกฤษและปริมาณการผลิตผลงานวิจัยของอาจารย์จากมหาวิทยาลัยและวิทยาลัยครูต่าง ๆ ในปี 2531) ซึ่งเป็นจำนวนไม่น้อย และคาดว่างานวิจัยในสาขาคังกล่าวนี้นับตั้งแต่ปี พ.ศ. 2515-2530 จะมีอย่างน้อยประมาณ 400 เรื่อง (ในระยะต้น ๆ มีงานวิจัยไม่มาก และมีมหาวิทยาลัยเพียง 1-2 แห่งเท่านั้นที่ผลิตงานวิจัยเหล่านี้อย่างจริงจัง)

แต่อย่างไรก็ตาม การที่มีงานวิจัยจำนวนมากเช่นนี้ก็ก่อให้เกิดปัญหาบางประการตามมา ที่สำคัญคือ

1. การมีงานวิจัยจำนวนมากแต่ไม่ได้นำผลการวิจัยมาใช้ ถือได้ว่าเป็นการสูญเปล่าทางการลงทุน ทั้งนี้เกิดจากปัญหาความไม่สมบูรณ์ของการวิจัย สถานะภาพของผู้ทำการวิจัย และความจำกัดทางผลการวิจัย

รวมทั้งปัจจัยอื่น ๆ จึงเป็นสิ่งที่น่าเสียดาย เพราะได้มีการลงทุนเกี่ยวกับการวิจัยบิลละ เป็นจำนวนมาก รวมทั้งการลงทุนด้านเวลาและสติปัญญาของผู้ทำการวิจัยด้วย

หากว่าผู้เกี่ยวข้องและรับผิดชอบเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษได้นำผลการวิจัยต่าง ๆ ที่มีอยู่มาประยุกต์ใช้ เพื่อจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยอย่างจริงจัง น่าที่จะทำให้การเรียนการสอนภาษาอังกฤษของประเทศก้าวหน้าไปดีกว่าที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน

2. งานวิจัยที่ได้ทำกันในอดีตจนถึงปัจจุบันนี้มีความแตกต่างกันมากในเรื่องของการวิจัย. เนื้อหาการวิจัย กลุ่มตัวอย่าง หรือการวิเคราะห์ข้อมูล จึงยังไม่ทำให้เกิดผลกระทบ (impact) ต่อการเปลี่ยนแปลงได้อย่างจริงจัง และอาจมีงานวิจัยจำนวนหนึ่งที่มีเนื้อหาการวิจัยที่เหมือนกันหรือคล้ายคลึงกัน แต่ยังไม่มีการรวบรวมวิจัยสรุปว่าผลการวิจัยที่แท้จริง เป็นอย่างไร ซึ่งเป็นการยากแก่ผู้ที่นำผลการวิจัย ไปประยุกต์ใช้ด้วยความมั่นใจได้
3. การมีงานวิจัยจำนวนมากอาจก่อให้เกิดปัญหาความซ้ำซ้อนในเรื่องของการวิจัยได้ง่าย เพราะผู้วิจัยต่างแหล่งกัน หรือต่างเวลากันอาจมีความสนใจในการทำวิจัยเรื่องเดียวกันหรือเรื่องที่คล้ายคลึงกันมากในเวลาที่แตกต่างกันไม่มาก หรือด้วยเหตุผลที่ไม่สมควรที่จะต้องกระทำการวิจัยซ้ำ ทั้งนี้เพราะผู้ทำวิจัยไม่ทราบว่าเดิมผู้อื่นได้ทำการวิจัยเรื่องทำนองดังกล่าวแล้ว ทั้งนี้เพราะขาดแหล่งค้นคว้าที่ครอบคลุมงานวิจัยของผู้อื่นในวงกว้าง

ด้วยเหตุผลที่สำคัญ ๆ ดังกล่าวแล้วนี้ ผู้วิจัยจึงได้ทำการวิจัยเรื่อง "การอภิเคราะห์และการสังเคราะห์งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระหว่างปี พ.ศ. 2515-2530" ขึ้น

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์หลักดังนี้

1. เพื่อค้นหาข้อสรุปต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการเรียนการสอนภาษาอังกฤษจากงานวิจัยต่าง ๆ ในระยะ 16 ปีที่ผ่านมา

2. เพื่อศึกษาสภาพของงานวิจัยทางการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยว่า
ขณะนี้มีสภาพเป็นอย่างไร เน้นหนักไปทางใด และงานวิจัยด้านใดบ้างที่ได้รับความสนใจน้อย
เป็นต้น

ตัวแปรในการวิจัย

เนื่องจากการวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงอภิวเคราะห์ (meta-analysis) และการ
สังเคราะห์ผลการวิจัย (research synthesis) ของผู้อื่นที่ได้ทำไว้แล้วในเชิงของการสำรวจ
(survey study) จากบรรดางานวิจัยทั้งหมดเท่าที่จะหาได้ ดังนั้นจึงไม่มีตัวแปรที่จำกัดแน่นอน
ในเบื้องต้น หากแต่ผู้วิจัยกำหนดกรอบแนวคิดของตัวแปรต่าง ๆ ไว้กว้าง ๆ ว่าได้แก่ตัวแปรต่าง ๆ
ที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทย ซึ่งได้แก่ผู้สอน ผู้เรียน
วิธีสอน วิธีเรียน หลักสูตร การประเมินผล แรงจูงใจ เจตคติ สัมถทิผลการเรียนการสอน และ
สมิทธิภาพของการเรียน เป็นต้น

สมมติฐานในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัย ไม่มีสมมติฐานในการวิจัยโดยเฉพาะ เนื่องจากกิจกรรมการวิจัย
เป็นการ "สังเคราะห์" ผลการวิจัยในระดับมหภาค (macro-level) ในทุก ๆ ด้านตาม
ลักษณะของข้อมูลที่ปรากฏทั่วไป มิได้กำหนดแน่นอนในขอบเขตใดล่วงหน้าเป็นพิเศษ

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีขอบเขตอยู่เฉพาะงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนภาษา
อังกฤษของนิสิตหรือนักศึกษาในระดับบัณฑิตวิทยาลัยของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัย-
ศรีนครินทรวิโรฒ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ และของคณาจารย์ของสถาบันภาษา
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่ทำแล้วเสร็จในระหว่าง ปี พ.ศ. 2515-2530 ซึ่งคำนวณแล้วคาดว่าจะมี
อยู่ทั้งหมดประมาณ 400 เรื่อง

ข้อตกลงเบื้องต้น

การวิจัยครั้งนี้ดำเนินไปภายใต้ข้อตกลงเบื้องต้นดังนี้

1. งานวิจัยทั้งหมดที่นำมาทำการศึกษาเป็นงานวิจัยที่มีคุณภาพดีอย่างน้อยในระดับที่น่าพอใจ เพราะผู้วิจัยแต่ละคนมีอาจารย์ที่ปรึกษา และ/หรืองานวิจัยได้ผ่านการพิจารณารับรองจากคณะกรรมการที่เกี่ยวข้องกับการควบคุมคุณภาพงานวิจัยมาแล้ว
2. ความเที่ยง (reliability) และความตรง (validity) ของการวิจัยแต่ละเรื่องเป็นไปจริง เหมือนดังที่ระบุไว้ในงานวิจัยแต่ละเรื่อง
3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือแบบใช้สำรวจงานวิจัย เป็นเครื่องมือที่มีความตรงและความเที่ยงสูงในระดับที่น่าพอใจ เนื่องจากผู้วิจัยสร้างขึ้นเพื่อการสำรวจข้อเท็จจริง และเป็นผู้ใช้เครื่องมือเอง ร่วมกับผู้ช่วยวิจัยอีกเพียง 4 คน ซึ่งมีความรู้ด้านการวิจัยเป็นอย่างดี

ความจำกัดของการวิจัย

แม้ว่าการวิจัยนี้จะพยายามครอบคลุมงานวิจัยจำนวนมากที่สุดเท่าที่จะหาได้ แต่ก็อาจมีความจำกัดในเรื่องต่าง ๆ ดังนี้คือ

1. ผู้วิจัยไม่อาจรู้ขอบข่ายของประชากรที่แน่นอนว่ามีจำนวนมากเท่าใด ได้แค่คาดคะเนจากการคำนวณหยาบ ๆ ว่าคงมีประมาณ 400 เรื่อง
2. การอภิวเคราะห์ (meta-analysis) สามารถทำได้กับงานวิจัยประเภทเชิงความสัมพันธ์และเชิงการทดลองเท่านั้น การวิเคราะห์เช่นนี้มีลักษณะเป็นวิทยาศาสตร์น่าเชื่อถือได้ แต่งานวิจัยอื่นอีกจำนวนมากที่ไม่อาจทำการวิเคราะห์ดังกล่าวได้ ต้องทำการสรุปสาระสำคัญ ๆ ด้วยวิธีการ "สังเคราะห์ผลการวิจัย" (research synthesis) ซึ่งมีความเป็นวิทยาศาสตร์น้อยกว่ามาก
3. งานวิจัยนี้มีผู้ช่วยวิจัยหลายคน เพื่อช่วยในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากการวิจัยแต่ละเรื่อง ดังนั้นการสรุปสาระสำคัญ ๆ ของแต่ละคนจึงอาจได้ผลที่แตกต่างกันบ้าง
4. งานวิจัยบางเรื่องขาดข้อมูลที่จำเป็นบางอย่างที่จำเป็นต่อการอภิวเคราะห์ เช่น

ไม่ได้ระบุค่าความเที่ยงของแบบทดสอบหรือชนิดของแบบทดสอบหรือชนิดของ
ค่าสหสัมพันธ์ เป็นต้น

คำนิยามศัพท์ที่ใช้ในการวิจัยนี้

การอภิวเคราะห์ (meta-analysis) หมายถึงการสังเคราะห์ผลการวิจัยจำนวนมาก
โดยใช้สถิติอ้างอิง (inferential statistics) เพื่อหาข้อสรุปเชิงบูรณาการ
(integrating the findings)

การสังเคราะห์ผลการวิจัย (research synthesis) หมายถึงการบรรยายสรุป
หรือการสังเคราะห์สาระสำคัญ ๆ ของงานวิจัยจำนวนมาก โดยไม่ใช้สถิติอ้างอิง
(inferential statistics) แต่อาจใช้สถิติบรรยาย (descriptive
statistics) ได้

การทุติยวิเคราะห์ (secondary analysis) หมายถึงการวิเคราะห์งานวิจัยเรื่อง
เดิมด้วยการใช้สถิติที่ดีกว่า เพื่อตอบคำถามเชิงวิจัยเดิมหรือคำถามเชิงวิจัย
ใหม่ที่ต้องการหาคำตอบ

การปฐมวิเคราะห์ (primary analysis) หมายถึงการวิเคราะห์ข้อมูลครั้งแรก
ของงานวิจัยแต่ละเรื่อง เพื่อตอบคำถามเชิงวิจัยที่ได้กำหนดไว้แล้ว

การมห-อภิวเคราะห์ (mega-analysis) หมายถึงการวิเคราะห์ผลการอภิวเคราะห์
เพื่อให้ได้ข้อความรู้เป็นสาขาต่าง ๆ ของศาสตร์

การอัครมห-อภิวเคราะห์ (super-analysis) หมายถึงการวิเคราะห์ผลการมห-
อภิวเคราะห์ เพื่อให้ได้ข้อความรู้ที่เป็นศาสตร์อย่างใดอย่างหนึ่งโดยเฉพาะ

การบูรณาการผลการวิจัย (integrating research findings) หมายถึงวิธี
การต่าง ๆ ในการวิเคราะห์หรือสังเคราะห์ผลการวิจัยต่าง ๆ จำนวนมากเพื่อ
หาข้อสรุป

ขนาดของอิทธิพล (effect size) หมายถึงค่าความมากน้อยของอิทธิพลของตัวแปร
อิสระที่ส่งผลต่อตัวแปรตาม ซึ่งหาได้จากการคำนวณโดยใช้สูตรต่าง ๆ ที่เหมาะสม
เช่น ในกรณีของงานวิจัยเชิงทดลอง ขนาดของอิทธิพลคือความแตกต่างระหว่างค่า
มัชฌิมเลขคณิตของคะแนนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมหารด้วยคะแนนความเบี่ยงเบน

มาตรฐานภายในกลุ่ม ซึ่งอาจเป็นของกลุ่มทดลองหรือกลุ่มควบคุมก็ได้ เป็นต้น กระบวนการเรียนการสอน (teaching and learning process) หมายถึง การเรียน การสอน หลักสูตร การทดสอบ และการประเมินผลสัมฤทธิ์ในการเรียนการสอน

ประสิทธิผลที่จะได้รับจากการวิจัยนี้

1. ข้อสรุปสำคัญ ๆ ที่ได้จากการศึกษาครั้งนี้ คงสามารถนำไปใช้ในการพัฒนาปัจจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับกระบวนการเรียนการสอนภาษาอังกฤษได้อย่างมีนัย
2. ทำให้งานวิจัยเกิดผลในการนำไปใช้มากยิ่งขึ้น
3. เป็นงานวิจัยตัวอย่างแก่นักวิจัยอื่นในการบุกเบิกแนวทางใหม่ในการวิจัยเอกสารเชิงสถิติวิธีหนึ่งในประเทศไทย
4. ทำให้ข้อสรุปว่ามีน้ำหนักความน่าเชื่อถือได้มากกว่าวิธีวิจัยทั่วไปและคงจะทำให้เกิดความผิดพลาดในการนำผลการวิจัยไปใช้น้อยลง
5. ได้แหล่งรวบรวมชื่อเรื่องงานวิจัยทางการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่ใหญ่ที่สุดเท่าที่จะมีผู้ใดได้เคยทำไว้ ซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อการค้นคว้าของนักวิจัยอื่นต่อไป
6. เป็นงานวิจัยที่ทำให้ผู้วิจัยต่อไปนี้รู้ว่าสถานการณ์ปัจจุบัน (the state of the art) ของงานวิจัยเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยเป็นอย่างไร เพื่อที่ว่าจะได้ทำการวิจัยต่อไปเพื่อหาที่สมควรต่อไปได้

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 2

เอกสารและวรรณคดีที่เกี่ยวข้อง

เอกสารและวรรณคดีที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจำแนกตามหัวข้อที่สำคัญดังต่อไปนี้

ส่วนที่ 1 แนวคิดเกี่ยวกับการอภิเคราะห์ (meta-analysis) และการสังเคราะห์ผลการวิจัย (research synthesis)

ส่วนที่ 2 ตัวอย่างงานวิจัยที่ใช้วิธีอภิเคราะห์

รายละเอียดของแต่ละหัวข้อมีดังต่อไปนี้

ส่วนที่ 1 แนวคิดเกี่ยวกับการอภิเคราะห์ (meta-analysis) และการสังเคราะห์ (synthesis) ผลการวิจัย

ก. การอภิเคราะห์ (meta-analysis)

1. ความหมายและชนิดของการอภิเคราะห์ (งานวิจัย)

การอภิเคราะห์งานวิจัย เป็นคำที่ G.V. Glass (Glass, 1976:3) เป็นผู้นำมาใช้เป็นคนแรก หมายถึงการวิเคราะห์ทางสถิติของผลการวิจัยจำนวนมากจากงานวิจัยต่าง ๆ เพื่อหาข้อสรุปเชิงบูรณาการ (integrating findings) วิธีการดังกล่าวนี้ไม่ได้หมายความว่ารวมถึงการบรรยายเชิงเหตุผลเพื่อสรุปผลการวิจัยจากงานวิจัยจำนวนมากด้วยวิธีต่าง ๆ ที่ไม่ใช่เป็นการวิเคราะห์ผลการวิจัยเชิงสถิติ นอกจากนี้การอภิเคราะห์งานวิจัยยังมีความแตกต่างจากการหุคิยวิเคราะห์ (secondary analysis) ซึ่งหมายถึงการวิเคราะห์ผลการวิจัยเรื่องเดิมหรือที่เรียกว่าการปฐมวิเคราะห์ (primary analysis) ด้วยวิธีการทางสถิติที่ดีกว่า เพื่อตอบคำถามเชิงวิจัยของงานเดิมเรื่องใดเรื่องหนึ่งเท่านั้น ดังนั้นจะเห็นได้ว่าลักษณะเฉพาะของการอภิเคราะห์งานวิจัย คือการวิจัยผลของการวิจัยเรื่องต่าง ๆ จำนวนมากที่ได้ทำมาแล้วด้วยวิธีการทางสถิติเพื่อหาคำตอบรวมสรุป ไม่ใช่การนำเอาข้อมูลเดิมของงานวิจัยต่าง ๆ มาวิเคราะห์ซ้ำอีก และไม่ใช่การบรรยายสรุป

ผลงานวิจัยจำนวนมากเพื่อหาคำตอบรวมสรุป วิชาไม่ใช้การวิเคราะห์ทางสถิติช่วยในการหาคำตอบดังกล่าวนั้น แต่เป็นวิธีการที่ Glass สรุปว่าเป็น the analysis of analyses (การวิเคราะห์ผลการวิเคราะห์หลาย ๆ เรื่อง) ดังนั้นการวิเคราะห์งานวิจัยแบบนี้จึงแตกต่างจากการวิเคราะห์สรุปผลการวิจัยที่นิยมเรียกกันทั่วไปว่า "การศึกษารรพคตที่เกี่ยข้อง" ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของงานวิจัยทั่ว ๆ ไป

2. ความสำคัญของการอภิวิเคราะห์งานวิจัย

การอภิวิเคราะห์เป็นวิธีการทางวิทยาศาสตร์ในการสังเคราะห์งานวิจัยจำนวนมาก เพื่อให้ได้ข้อสรุปที่มีแก่นสาร น่าเชื่อถือได้ และให้ได้ข้อค้นพบใหม่ที่ทำให้ผู้ใช้ผลการวิจัยมีความมั่นใจยิ่งขึ้นกว่าการใช้ผลการวิจัยจากงานเพียงบางเรื่องเท่านั้น การอภิวิเคราะห์เป็นวิธีการสังเคราะห์งานวิจัยเชิงปริมาณที่อาศัยค่าตัวเลข และวิธีการทางสถิติเข้ามาเกี่ยวข้อง เพื่อดำเนินผลการวิจัยออกมาให้เห็นได้อย่างชัดเจน จึงเป็นวิธีการที่ทำาให้ผลการวิเคราะห์น่าเชื่อถือได้มากกว่าการสรุปงานวิจัยในเชิงบรรยายหรือเชิงคุณภาพเท่านั้น

นอกจากนี้การอภิวิเคราะห์ (meta-analysis) เป็นวิธีการที่ได้ข้อค้นพบเรื่องต่าง ๆ (topic) ซึ่งเป็นเรื่องใหม่ที่ยังไม่มีใครค้นพบอย่างแน่ชัด จึงมีความสำคัญมากเป็นอันดับแรกในการพัฒนาศาสตร์อย่างใดอย่างหนึ่ง การวิเคราะห์ผลของการวิเคราะห์หลาย ๆ เรื่อง เรียกว่า "การมห-อภิวิเคราะห์" (mega-analysis) จะได้ข้อความรู้เป็นสาขาค่าง ๆ ของศาสตร์ (disciplines) และการวิเคราะห์งานมห-อภิวิเคราะห์หลาย ๆ เรื่องด้วยกัน เรียกว่า "การอัครมห-อภิวิเคราะห์" (super-analysis) และการวิเคราะห์นี้ก็จะได้ข้อความรู้ที่เป็นศาสตร์ได้ในที่สุด (Dillon, 1982: อ้างจากอุทุมพร, 2527:2)

3. ลักษณะเฉพาะของการอภิเคราะห์งานวิจัย

ตั้งแต่นั้นมาแล้วว่า การอภิเคราะห์งานวิจัย คือการวิเคราะห์ผลการวิจัย โดยวิธีการเชิงสถิติ นอกจากนี้ Glass และคณะ (Glass and Others, 1981:21-24) ยังกล่าวว่างานวิจัยดังกล่าวนี้มีลักษณะเฉพาะบางอย่างดังต่อไปนี้คือ

1. การอภิเคราะห์งานวิจัยเป็นการวิจัยเชิงปริมาณ เพราะเป็นการวิจัยที่อาศัยตัวเลข และวิธีการสถิติที่ใช้กันทั่วไป สำหรับการรวบรวมข้อมูลและการสรุปผลการวิจัยออกมาจากงานวิจัยจำนวนมาก

2. การอภิเคราะห์งานวิจัยเป็นงานวิจัยที่ไม่ได้ตัดสินคุณค่าของผลการวิจัยที่นำมาทำการวิจัยในเชิงของคุณภาพก่อน กล่าวคือ ผลการวิจัยที่นำมาทำการวิจัยนั้น ไม่ต้องการคัดเลือกกรณีศึกษาที่สร้างขึ้นก่อนว่าเป็นงานวิจัยที่คุณภาพดีตามเกณฑ์ที่ได้ตั้งไว้ เช่น วิธีการวิจัยไม่เหมาะสม รูปแบบการวิจัยไม่ถูกต้อง การวัดในการวิจัยไม่ถูกต้องหรือ การให้การปฏิบัติการ (treatment) มีความผิดพลาด เป็นต้น การอภิเคราะห์มีความเชื่อว่างานวิจัยต่าง ๆ ที่ไม่มีความสมบูรณ์หรือถูกต้องบ้างดังกล่าวแล้ว มีคุณค่าบางอย่างที่สามารถนำมาทำการอภิเคราะห์ได้แต่ความบกพร่องต่าง ๆ เหล่านี้จะนำมาพิจารณาในภายหลังไม่ใช่พิจารณาแล้วคัดเลือกตัดออกไปก่อนการทำการอภิเคราะห์ Glass (Glass, 1976: 4) เชื่อว่างานวิจัยที่ออกแบบวิจัยดี และงานวิจัยที่ออกแบบงานวิจัยไม่ดี ให้ผลการวิจัยแตกต่างกันไม่มาก ดังนั้น หากว่าเราจะคัดเลือกงานวิจัยที่มีการออกแบบไม่ดีออกจะทำให้เราขาดข้อมูลที่สำคัญจำนวนมากออกไปอย่างน่าเสียดาย

3. การอภิเคราะห์งานวิจัยมุ่งแสวงหาข้อสรุปทั่วไปจากงานวิจัยจำนวนมาก ซึ่งไม่จำเป็นที่จะต้องมียุทธศาสตร์ที่เหมือนกันทุก ๆ ด้าน เพราะเราจะไม่สามารถหางานวิจัยในลักษณะดังกล่าวได้ เพราะงานวิจัยที่เหมือนกันทุก ๆ ด้านย่อมจะต้องให้ผลการวิจัยอย่างเดียวกัน แต่การอภิเคราะห์ทำการวิจัยงานวิจัยที่เหมือนกันในบางด้านเท่านั้น และดำเนินการวิจัยที่คล้ายคลึงกันกับการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) มากกว่าการวิจัยแบบอื่น (Glass and Others, 1981: 24)

ดังนั้นจากลักษณะของการอภิวิเคราะห์งานวิจัยดังกล่าวแล้วเราอาจสรุปเพิ่มเติมได้ว่า การอภิวิเคราะห์นั้นเป็นการวิจัยที่มุ่งทำการแสวงหาข้อสรุปทั่วไปอย่างใดอย่างหนึ่ง จากผลการวิจัยจำนวนมากโดยวิธีการทางสถิติ งานวิจัยเหล่านี้มีความเหมือนกันในบางด้านที่ตรงกันหาข้อสรุปร่วมกันและงานวิจัยนี้ไม่ต้องผ่านการคัดเลือกมาก่อนว่าจะมีคุณภาพดีหรือไม่เพียงใดหรือไม่

4. วิธีการดำเนินการอภิวิเคราะห์งานวิจัย

ในปัจจุบันการอภิวิเคราะห์งานวิจัยสามารถทำได้กับการวิจัยเชิงการศึกษา ความสัมพันธ์ (correlational research) และงานวิจัยเชิงทดลอง (experimental research) เท่านั้น ยังไม่มีวิธีการอภิวิเคราะห์งานวิจัยอย่างอื่น ขั้นตอนในการดำเนินการอภิวิเคราะห์ทั้ง 2 อย่างดังกล่าวแล้วมีดังนี้ (Jackson, 1980:15-20)

1. การเลือกคำถามวิจัยหรือสมมติฐาน (selecting the questions or hypothesis) ได้แก่การตั้งเป้าหมายในการวิจัยหรือการตั้งสมมติฐานในการวิจัยที่คาดว่าจะได้คำตอบจากการทำการอภิวิเคราะห์งานวิจัยแล้ว วิธีการเลือกคำถามหรือตั้งคำถามหรือตั้งสมมติฐานอาจทำได้จากการศึกษาแหล่งความรู้ 4 แหล่งที่สำคัญคือ

ก. อาศัยข้อความรู้จากทฤษฎีของหัวข้อเรื่องที่เกี่ยวของ เช่นเกี่ยวกับการตั้งคำถามหรือสมมติฐานสำหรับงานวิจัยทั่วไปที่เรียกว่า การปฐมวิเคราะห์ (primary analysis) และการทุติยวิเคราะห์ (secondary analysis) ที่นิยมทำการทั่วไป

ข. อาศัยคำถามหรือสมมติฐานเดิมของงานที่จะนำมาทำการอภิวิเคราะห์ ดังนั้นคำถามหรือสมมติฐานจึงอาจจะคล้ายกันหรือเหมือนกับงานวิจัยที่ได้ทำมาแล้วก็ได้

ค. อาศัยชื่อเรื่องของงานวิจัยเดิมเพื่อจะนำมาวิเคราะห์ เป็นแนวทางในการตั้งคำถามหรือสมมติฐานในการวิจัยต่อไป

ง. อาศัยความนึกคิดและวิจารณ์สภาพของผู้ทำการวิจัยเองที่ได้จากการศึกษาตัวอย่างงานวิจัยแบบปฐมวิเคราะห์จำนวนหนึ่ง

2. การสุ่มตัวอย่างงานวิจัย (sampling) ในขั้นที่ 2 นี้ ผู้รู้ในวงการทำการอภิวิเคราะห์งานวิจัยมีความเห็นแตกต่างกัน บางท่านมีความเห็นว่างานวิจัยที่นำมาเพื่อการอภิวิเคราะห์นั้น ควรจะได้ผ่านการคัดเลือกมาแล้วว่าเป็นงานวิจัยที่มีคุณภาพดี และการออกแบบงานวิจัยที่ถูกต้อง แต่บางท่านก็ไม่เห็นด้วย เพราะเชื่อว่างานวิจัยโดยมากมีข้อบกพร่องในการดำเนินการวิจัยทั้งนั้น การที่คัดเลือกเอาแต่งงานวิจัยที่ดีมาเท่านั้น จะทำให้งานวิจัยที่จะนำมาศึกษามีจำนวนน้อยเกินไป ดังนั้น ควรจะได้นำเอางานวิจัยแบบปรุมวิเคราะห์หรือแบบหุคยวิเคราะห์มาจำนวนทั้งหมดเท่าที่หาได้มาทำการอภิวิเคราะห์ เว้นแต่ว่าจะมีหลักฐานเพียงพอที่เชื่อได้ว่าผลการวิจัยนั้นเมื่อคัดอย่างแน่ชัด ก็ไม่ควรมานำมาศึกษา

อนึ่ง แหล่งของงานวิจัยที่จะนำมาทำการศึกษานั้น ผู้วิจัยควรจะได้ระบุไว้ด้วยว่าหามาได้อย่างไร และจากแหล่งใด เพื่อจะได้ให้ผู้ทำการอภิวิเคราะห์ในภายหลังทราบได้เมื่อต้องการที่จะขยายขอบเขตของกลุ่มตัวอย่างออกไปให้มากยิ่งขึ้น บกคิแล้ว นอกจากงานวิจัยโดยตรงแล้ว ผลการวิจัยอาจพบได้จากหนังสือรวมบทความของผลการศึกษาของมหาวิทยาลัยต่าง ๆ หรือจากวารสารต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับการวิจัยของหน่วยงาน เป็นต้น

3. การแทนค่าลักษณะบางอย่างของงานวิจัย (Representing Characteristics of the Studies) งานขั้นที่ 3 นี้เป็นการรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัยในลักษณะละเอียดยิ่งขึ้นกว่าขั้นที่ 2 กล่าวคือเป็นขั้นที่ทำการแทนค่าลักษณะบางอย่างของงานวิจัยที่นำมาเพื่อการอภิวิเคราะห์ในมิติต่าง ๆ ที่ต้องการศึกษาหรือเกี่ยวข้องกับการศึกษาในแต่ละครั้งในขั้นนี้อาจทำได้โดยการใช้รหัสที่คิดขึ้นแทนลักษณะต่าง ๆ เหล่านั้น เช่น ในกรณีของงานวิจัยเชิงทดลองก็อาจจะใช้ + แทนความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ และรหัสอื่นแทนค่า ใช้เฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง ค่าความตรง ค่าความเที่ยง และพิสัยของคะแนนเต็ม เป็นต้น หรือในกรณีของงานวิจัยเชิงความสัมพันธ์ ต้องบันทึกค่าสัมพันธันิตต่าง ๆ ค่าความตรงและค่าความเที่ยง เป็นต้น

อนึ่ง ในกรณีการดำเนินการเพื่อการอภิวิเคราะห์งานวิจัยนั้น ผู้วิจัยควรจะได้ออกแบบสำรวจเพื่อบันทึกค่าต่าง ๆ เหล่านี้ไว้ในขณะที่เก็บข้อมูลจากงานวิจัยแต่ละเรื่อง ส่วนการที่จะบันทึกข้อมูลใดบ้างนั้น แล้วแต่ลักษณะของการอภิวิเคราะห์งานวิจัยแต่ละอย่างที่จะทำการศึกษา

4. การวิเคราะห์ผลการวิจัยจากปฐมวิเคราะห์ (Analyzing the Primary Studies) การวิเคราะห์ผลการวิเคราะห์จากปฐมวิเคราะห์หรือผลการวิจัยต่าง ๆ ที่นำมาทำการศึกษาเป็นขั้นที่สำคัญที่สุดขั้นหนึ่งที่มีความยุ่งยากพอสมควร การวิเคราะห์อาจทำได้หลายวิธี แต่วิธีที่ Glass ได้นำมาใช้กับการวิจัยแบบอภิวเคราะห์โดยเฉพาะนั้น ได้แก่วิธีที่มีลักษณะดังนี้ (อุทุมพร, 2524:59) คือ

1. เน้นที่ขนาดของอิทธิพล (effect size) ของการวิจัยแต่ละเรื่องที่น่ามาศึกษาว่ามีมากน้อยเพียงใด มากกว่าความมีนัยสำคัญทางสถิติของการวิจัย
2. การคำนวณขนาดของอิทธิพล มีได้หลายวิธีแล้วแต่ลักษณะของการวิจัยแต่ละเรื่อง และแล้วแต่ละรูปแบบการวิจัย (research design) ของงานวิจัยแต่ละชนิดด้วย (รายละเอียดดูจาก McGaw and Glass, 1980; Glass and Others, 1981) เช่น ในกรณีของการวิจัยเชิงทดลองขนาดของอิทธิพลคือความแตกต่างระหว่างค่ามัธยิมเลขคณิตของคะแนนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมหารด้วยคะแนนความเบี่ยงเบนมาตรฐานภายในกลุ่มซึ่งอาจเป็นของกลุ่มทดลองหรือกลุ่มควบคุมก็ได้ (Glass and Others, 1981:102) คือ

$$d = (\bar{x}_E - \bar{x}_C) / s_x$$

3. ยอมรับความคลาดเคลื่อนของขนาดของอิทธิพล จึงต้องมีการคำนวณหาขนาดความแปรปรวนของขนาดของอิทธิพลด้วย เช่น ในกรณีของการวิจัยเชิงทดลองความแปรปรวนของขนาดของอิทธิพลคือ

$$s_d^2 = \frac{\sum_{i=1}^k (d_i - \bar{d})^2}{k} ; \text{ ในเมื่อ } k = \text{จำนวนงานวิจัย}$$

ดังนั้น ในการวิเคราะห์ผลการวิจัยแบบการอภิวเคราะห์จึงเป็นการวิเคราะห์ผลการวิจัยต่าง ๆ รัชอาศัยความรู้และความหมายจากค่าขนาดของอิทธิพลของงานวิจัยแต่ละเรื่อง ซึ่งงานวิจัยแต่ละแบบมีวิธีการคำนวณหาที่แตกต่างกัน แล้วจึงนำขนาด

ของอิทธิพลมาหาค่าเฉลี่ยในภายหลัง พร้อมกับหาค่าความแปรปรวนของขนาดของอิทธิพล
ด้วย เพื่อการอธิบายผลการวิจัย กล่าวคือ

$$\bar{d} = \frac{\Sigma a}{k}$$

อนึ่ง รายละเอียดในการวิเคราะห์ผลการวิจัยเชิงทดลอง และเชิงการ
ศึกษาความสัมพัทธ์จะ ได้กล่าวต่อไป

5. การอธิบายผลการวิเคราะห์ (Interpreting the results)

การอภิปรายผลการวิจัยแบบอภิวิเคราะห์เป็นการตีความหมายของค่า
เฉลี่ยของขนาดของอิทธิพล (\bar{d}) จากการคำนวณ ซึ่งขนาดเดียวกันอาจมีความหมายแตก
ต่างกันได้แล้วแต่ที่มาของค่าเฉลี่ยดังกล่าวนี้ เช่น ในกรณีของงานวิจัยเชิงทดลองอาจ
หมายความดังต่อไปนี้ (Glass and Others, 1981:106):

	กลุ่มทดลอง	กลุ่มควบคุม
\bar{x}	52	50
S.D.	2	10

ผู้วิจัยอาจหาค่า ได้ดังนี้

$$\begin{aligned} 1. \quad d_1 &= (\bar{x}_E - \bar{x}_C) / s_E \\ &= (52-50) / 2 = 1.00 \end{aligned}$$

$$\begin{aligned} 2. \quad d_2 &= (\bar{x}_E - \bar{x}_C) / s_C \\ &= (52-50) / 10 = 0.20 \end{aligned}$$

ในกรณีที่ 1 นั้น หมายความว่าตัวอย่างของกลุ่มทดลองประมาณ 84% มีสัมพัทธ์
ผล (ถ้าเป็นเรื่องของสัมพัทธ์ผล) สูงกว่าตัวอย่างของกลุ่มควบคุม หรือตัวอย่างของกลุ่ม

ควบคุมประมาณ 16% มีลักษณะผลสูงกว่าของกลุ่มตัวอย่างในกลุ่มทดลอง (ทั้งนี้เพราะมีข้อ
ตกลงเบื้องต้นว่า การกระจายของค่าเป็นปกติ)

ในกรณีที่ 2 นั้น หมายความว่าจำนวนตัวอย่างของกลุ่มทดลองมีลักษณะผลสูง
กว่าของกลุ่มควบคุมประมาณ 58% กล่าวคือ (84%-16%) นั่นเอง

อนึ่ง ในการวิเคราะห์ของการวิจัยนั้น ผู้ทำการวิจัยควรคำนึงถึงไว้ว่า แหล่งที่
ทำให้เกิดความคลาดเคลื่อนในการวิเคราะห์ที่สำคัญมี 3 แหล่งคือ

ก. ความคลาดเคลื่อนเกิดจากกลุ่มตัวอย่าง (sampling errors) Jackson
(Jackson, 1980:21-47) กล่าวว่างานวิจัยเชิงทดลองที่ตั้งระดับนัยสำคัญไว้ = .05 นั้น
ประมาณ 2.5% ของผลการวิจัยจะได้ค่าสถิติสูงกว่าค่าพารามิเตอร์ของประชากร และอีก
ประมาณ 2.5% ของผลการวิจัยมีค่าสถิติต่ำกว่าค่าพารามิเตอร์ ดังนั้นผู้วิจัยควรระมัด
ระวังในการตีความหมายผลการวิจัยในเรื่องนี้ด้วย

ข. ความคลาดเคลื่อนเกิดจากวิธีการวิจัยของงานวิจัยเดิมแตกต่างกัน ถ้า
หากว่างานวิจัยเดิมมีข้อบกพร่องมากการสรุปผลอาจมีคลาดเคลื่อน นอกจากนี้การที่คัดเลือก
งานวิจัยที่มีวิธีการวิจัยที่เหมาะสมออกมา แล้วศึกษาสรุปแต่จากเรื่องที่คัดเลือกไว้ก็จะผิด
พลาดเช่นกัน เพราะว่าขนาดของกลุ่มตัวอย่างมีน้อย ดังนั้นวิธีที่ดีที่สุดคือการพิจารณาว่างาน
วิจัยเดิมมีจุดอ่อนที่ใดบ้าง เวลาอภิปรายผลการวิจัยจะได้ตระหนักไว้ได้ และหากว่าในด้าน
ใดที่งานวิจัยนั้นดีก็ตระหนักไว้เช่นกัน ทั้งนี้เพื่อให้แต่งงานวิจัยมาทำการอภิเคราะห์จำนวน
มากขึ้น และเพิ่มความระมัดระวัง เรื่องการอภิปรายผลขึ้นในบางด้านตามที่บกพร่อง

ค. ความคลาดเคลื่อนเกิดจากสถานการณ์ในการวิจัยแต่ละเรื่องแตกต่างกัน
ตามเวลา โอกาสและสถานที่ของการทำวิจัย

ดังนั้น Jackson จึงกล่าวว่าในการอภิปรายผลนั้น ผู้วิจัยจึงควรนำเรื่องความ
คลาดเคลื่อนที่สำคัญทั้ง 3 แหล่งดังกล่าวแล้วมาร่วมพิจารณาด้วยตามความเหมาะสม เพื่อ
ให้ผลการวิจัยเป็นที่น่าเชื่อถือยิ่งขึ้น

6. การรายงานผลการวิจัย (Reporting the Review)

การรายงานผลการวิเคราะห์อย่างน้อยควรทำการบรรยายเกี่ยวกับ
กลุ่มตัวอย่าง การวัดผลหรือการทดสอบ การวิเคราะห์และข้อค้นพบ ในกรณีที่มีรายงานการวิจัย

ใดบกพร่องหรือน่าสังเกต ผู้วิจัยควรจะบอกรายละเอียดต่าง ๆ ไว้ให้ผู้อ่านทราบด้วย ทั้งนี้ เพื่อจุดประสงค์ 2 อย่างคือ

ก. เพื่อให้ผู้อ่านรายงานวิจัยพิจารณาได้ว่า ผลการวิจัยมีความครอบคลุม (Comprehensiveness) และเป็นตัวแทน (representativeness) ของสิ่งที่ทำการวิจัย มากน้อยเพียงใด เพื่อจะได้ทำให้เกิดความรู้สึกว่ารายงานการวิจัยนั้นน่าเชื่อถือได้มากน้อย เพียงใด และมีความตรงมากน้อยเพียงใด เป็นต้น

ข. เพื่อให้ผู้ที่จะทำภารกิจวิเคราะห์เรื่องเดียวกันหรือเรื่องในทำนองเดียวกันได้ทราบว่าผู้ใดได้ทำการศึกษางานวิจัยได้บ้าง จะได้ขยายขอบเขตของการ ภารกิจวิเคราะห์ออกไปได้ละตากยิ่งขึ้น ไม่ต้องมาทำการวิจัยซ้ำซ้อนกันอีก

ดังนั้นจากขั้นตอนตั้งแต่ 1-6 จะเห็นได้ว่าแนวความคิดในการทำภารกิจ งานวิจัยเป็นการวิจัยที่มีระบบระเบียบน่าเชื่อถือดีมาก สำหรับรายละเอียดบางประการ คำนวณเพื่อวิเคราะห์งานวิจัยประเภทต่าง ๆ ท่านอาจจะศึกษาได้จากตำราที่เกี่ยวข้อง หลายเล่ม (ผู้สนใจอาจศึกษาได้จาก Glass and Others, 1981; Hunter and Others, 1982; Hedges and Olkin, 1985; อุทุมพร จามรมาน, 2527)

รายละเอียดในการคำนวณขนาดของอิทธิพล

ก. งานวิจัยเชิงทดลอง

1. การคำนวณขนาดของอิทธิพลของการวิจัย

การวัดข้อค้นพบจากงานวิจัยเชิงทดลองนิยมใช้ค่าขนาดของอิทธิพล (effect size) ซึ่งเป็นอัตราส่วนระหว่างความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของคะแนนกลุ่มทดลอง กับค่าเฉลี่ยของคะแนนของกลุ่มควบคุมกับค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานที่เหมาะสม ซึ่งสูตรในการคำนวณทั่วไป ได้แก่

$$d = \frac{\bar{X}_E - \bar{X}_C}{S_X}$$

- ในเมื่อ
- d = ขนาดของอิทธิพล
 - \bar{x}_E = ค่าเฉลี่ยของคะแนนกลุ่มทดลอง
 - \bar{x}_C = ค่าเฉลี่ยของคะแนนกลุ่มควบคุม
 - s_x = ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานที่เหมาะสม

ในการเลือกใช้ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานที่เหมาะสมว่าควรจะเป็นค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานใดนั้นแล้วแต่สภาพของการวิจัยแต่ละเรื่องดังนี้

1. ในกรณีที่ความแปรปรวนของคะแนนในประชากรของกลุ่มควบคุมและของกลุ่มทดลองก่อนการทดลองไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ และตลอดการทดลองความแปรปรวนของกลุ่มควบคุมก็ไม่เปลี่ยนแปลงไปจากเดิม วิชาไม่คำนึงถึงความแปรปรวนของกลุ่มทดลองแล้วค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานที่เหมาะสมที่ใช้ในการคำนวณหาขนาดของอิทธิพลอาจใช้ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของกลุ่มควบคุม (s_C) หรือของกลุ่มทดลอง (s_E) ก็ได้ แต่ค่าขนาดของอิทธิพลที่ได้มีความหมายต่างกัน นั่นคือ

$$d = \frac{\bar{x}_E - \bar{x}_C}{s_C}$$

หรือ

$$d = \frac{\bar{x}_E - \bar{x}_C}{s_E}$$

2. ในกรณีที่ความแปรปรวนของคะแนนในประชากรของกลุ่มควบคุมและของกลุ่มทดลองก่อนการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานที่เหมาะสมที่ควรนำมาใช้ในการคำนวณคือ s_H นั่นคือ

$$d = \frac{\bar{x}_E - \bar{x}_C}{s_H}$$

ใหม่เมื่อ
$$S_H = \sqrt{s_E^2/n_E + s_C^2/n_C}$$

3. ในกรณีทำงานวิจัยเชิงทดลองที่มีกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลองไม่ได้รายงานค่าเฉลี่ยหรือค่าความแปรปรวนของทั้ง 2 กลุ่ม แต่รายงานค่า t หรือค่า F และขนาดของกลุ่มทั้ง 2 กลุ่ม ผู้วิจัยก็สามารถจะคำนวณหาค่าขนาดของอิทธิพลได้จากสูตรดังต่อไปนี้ (Glass and Others, 1981:126; Hunter and others, 1982:96)

$$d = t \sqrt{(1/n_E + 1/n_C)}$$

หรือ

$$d = \sqrt{F (1/n_E + 1/n_C)}$$

และในกรณีที่ขนาดของกลุ่มตัวอย่างของ 2 กลุ่มเท่ากัน ขนาดของอิทธิพลก็คือ

$$d = t \sqrt{2/n}$$

หรือ

$$d = \sqrt{F(2/n)}$$

4. ในกรณีที่ความแปรปรวนของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานที่เหมาะสมอีกค่าหนึ่งที่สามารถนำมาใช้ได้คือค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานจากค่าความแปรปรวนรวม (pooled variance) คือ S_P ใหม่เมื่อ (Glass and Others, 1981:108; Hedges and Olkin, 1985:79):

$$S_P = \sqrt{\frac{(n_E - 1)S_E^2 + (n_C - 1)S_C^2}{n_E + n_C - 2}}$$

ดังนั้น

$$d = \frac{\bar{X}_E - \bar{X}_C}{S_p}$$

5. ในกรณีที่เป็นการศึกษาแบบการวิเคราะห์ความแปรปรวน

(analysis of variance หรือ F test) ขนาดของอิทธิพลก็คือความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของกลุ่มที่ต้องการเปรียบเทียบกับค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานภายในกลุ่ม (within-group standard deviation) กล่าวคือ (Glass, 1977:366):

$$d = \frac{\bar{X}_E - \bar{X}_C}{S_x}$$

ในเมื่อ

$$S_x = \sqrt{\frac{MS_B}{F}}$$

หรือ

$$S_x = \sqrt{MS_w}$$

สูตรทั้ง 2 ดังกล่าวนี้อาจใช้หาขนาดของอิทธิพลของการ

เปรียบเทียบรายคู่ (multiple comparisons statistics) ต่าง ๆ เช่น Tukey tests และ Dunn tests ได้ด้วย

6. ในกรณีศึกษาวิจัยเปรียบเทียบสัมภพผลของกลุ่มเดิมกับคะแนนที่เพิ่ม

ขึ้น (gain score) มีรายงานค่า t ขนาดของอิทธิพลของผลการวิจัยนั้นอาจคำนวณได้ดังนี้ (Glass and Others, 1980:127):

$$d = t_g \sqrt{2(1-r_{xy}^2)(1/n_E + 1/n_C)}$$

ในเมื่อ t_g = ค่า t-value ของคะแนนเดิมกับคะแนนที่เพิ่มขึ้น

7. ในกรณีศึกษาวิจัยเปรียบเทียบสัมภพผลของกลุ่มเดิมกับคะแนนที่เพิ่ม

ขึ้นรายงานด้วยค่า F ขนาดของอิทธิพลของผลการวิจัยอาจคำนวณได้ดังนี้ (Glass and Others, 1981:127):

$$d = 2 \sqrt{\frac{F(1-r_{xy}^2)df_w - 1}{(n_E + n_C)df_w - 2}}$$

8. ในกรณีของการวิจัยของกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลองอาศัยการจับคู่ (matching) กลุ่มตัวอย่างและรายงานผลการวิจัยด้วยค่า t ขนาดของอิทธิพลของผลวิจัยนั้นก็อาจคำนวณได้ดังนี้ (Glass and others, 1981:127):

$$d = t_d \sqrt{2/(n(1-r_{xy}^2))}$$

9. ในกรณีที่งานวิจัยเป็นการเปรียบเทียบหลายกลุ่มในลักษณะที่ซับซ้อน ักขมีกลุ่มควบคุมกลุ่มเดียวและมีกลุ่มทดลองหลายกลุ่มหรือหลายระดับ (Factorial Designs) และอาจมีอันตรกิริยา (interaction) ระหว่างตัวแปรภายในการทดลองนั้น ด้วย การหาขนาดของอิทธิพลจะต้องพิจารณาว่าจะ เป็นอิทธิพลของตัวแปรใด เช่น (Glass and Others, 1980:119-123):

ก. ขนาดของอิทธิพลระหว่างกลุ่มควบคุมกับกลุ่มทดลองทั้งหมด

$$d = \frac{\bar{v}_C - \bar{v}_E \dots}{\hat{s}_y}$$

ในเมื่อ

$$\hat{s}_y = \sqrt{\frac{(SS_A + SS_{AB} + SS_W)}{df_B + df_{AB} + df_W}}$$

ข. ขนาดของอิทธิพลระหว่างตัวแปรในแนวระดมภ์ (column)

$$d = \frac{\bar{v}_{E1} - \bar{v}_{E2}}{\hat{s}_y}$$

ในเมื่อ

$$\hat{s}_y = \sqrt{\frac{MS_W}{w}}$$

ค. ในกรณีที่การวิจัยเป็นแบบกลุ่มตัวอย่าง ได้รับการกระทำ
หลายครั้ง (repeated measure designs) ขนาดของอิทธิพลของกลุ่มควบคุมกับกลุ่ม
ทดลอง ได้แก่

$$d = \frac{\bar{y}_C - \bar{y}_E}{\hat{s}_y}$$

ในเมื่อ

$$\hat{s}_y = \frac{(SS_B + SS_{s(B)} + SS_{AB} + SS_{AB(B)})}{\sqrt{(df_B + df_{s(B)} + df_{AB} + df_{AB(B)})}}$$

และขนาดของอิทธิพลของตัวแปรในแนวระนาบ ก็คือ

$$d = \frac{\bar{y}_{E1} - \bar{y}_{E2}}{\hat{s}_y}$$

ในเมื่อ

$$\hat{s}_y = \sqrt{MS_{s(B)}}$$

10. ในกรณีที่งานวิจัยบางเรื่องทำการวิเคราะห์ข้อมูลด้วย nonparametric test (การทดสอบที่ไม่ได้อาศัยข้อตกลงเบื้องต้นว่าการกระจายของคะแนนมีลักษณะเป็น
รูปร่างปกติ) เราจะสามารถคำนวณหาขนาดของอิทธิพลได้หรือไม่แล้วแต่ว่าค่าสถิติของ
nonparametric test นั้น สามารถเทียบเคียงกับค่าสถิติของ parametric test บาง
ชนิดได้หรือไม่ เช่นเทียบกับค่า t หรือ F test ได้หรือไม่ หากว่าสามารถจะเทียบเคียง
กันได้ เราก็อาจจะคำนวณหาค่าอิทธิพลของการทดสอบนั้นได้ โดยการแทนค่าที่เทียบเคียง
แล้วเหล่านั้นเป็นค่า t หรือค่า F ในสูตรที่ระบุไว้แล้ว เช่น ข้อ 3 เป็นต้น

2. ขั้นตอนการทดสอบความมีนัยสำคัญของขนาดของอิทธิพล

เมื่อเราสามารถคำนวณหาขนาดของอิทธิพล (effect size) ของผลการวิจัยแต่ละเรื่องได้แล้ว เราก็อาจสามารถทำการทดสอบความมีนัยสำคัญของขนาดของอิทธิพลได้โดยอาศัยสูตรต่อไปนี้ ซึ่ง Hunter และคณะ (Hunter and Others, 1982:102) ได้พัฒนาให้มีความถูกต้องยิ่งขึ้นคือ

1. คำนวณหาค่าเฉลี่ยของขนาดของอิทธิพล โดยใช้สูตรดังนี้

$$\bar{d} = \frac{\sum_{i=1}^k n_i d_i}{\sum_{i=1}^k n_i}$$

2. คำนวณหาค่าความแปรปรวนของขนาดของอิทธิพล โดยใช้สูตรดังนี้

$$\sigma_d^2 = s_d^2 - \frac{\sum_{i=1}^k (n_i (d_i - \bar{d})^2)}{k}$$

3. คำนวณหาขนาดของความคลาดเคลื่อนของการสุ่ม (sampling error) ขนาดของอิทธิพล โดยใช้สูตรดังนี้

$$\sigma_e^2 = s_e^2 = \frac{4(1 + \bar{d}^2/3)k}{\sum_{i=1}^k n_i}$$

และขนาดของความแปรปรวนที่แท้จริงของขนาดของอิทธิพล (σ_δ^2)

ได้แก่

$$\sigma_\delta^2 = \sigma_d^2 - \sigma_e^2$$

ข. งานวิจัยเชิงความสัมพันธ์

1. การคำนวณขนาดของอิทธิพลของผลการวิจัย

งานวิจัยเชิงความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต่าง ๆ อาจนำมาทำการอธิบายวิเคราะห์ได้โดยการเปลี่ยนค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรให้เป็นค่าสหสัมพันธ์ในค่าชนิดเดียวกัน ซึ่งปกติแล้วนิยมใช้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson Product Moment Correlation: r_{xy}) เป็นเกณฑ์ ดังนั้นหากว่าความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรเป็นค่าสัมประสิทธิ์ชนิดอื่น ก็จะต้องแปลงค่าเหล่านั้นมาเป็นค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเดียวกัน แล้วจึงนำค่าเหล่านั้นมาหาค่าเฉลี่ยโดยตรง จึงไม่ต้องแปลงเป็นค่า Fisher's Z ก่อน หรือจะนำเอาค่าเหล่านั้นมายกกำลังสองและหาค่าเฉลี่ย แล้วถอดรากที่สองก็ได้ แต่ว่าผลลัพธ์ที่ได้จะแตกต่างกันเพียงเล็กน้อยเท่านั้น

สูตรในการแปลงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบต่าง ๆ เป็นแบบเพียร์สัน (Glass and Others, 1981:149-150)

1. แปลงจากค่า Point-biserial correlation,

$$r_{xy} = r_{pb} \sqrt{\frac{n_1 n_2}{n}}$$

ในเมื่อ n = ความสูงของแกนของการกระจายปกติ

n_1 = ขนาดกลุ่มตัวอย่างกลุ่มที่ 1 ที่จุดตัด

n_2 = ขนาดกลุ่มตัวอย่างกลุ่มที่ 2 ที่จุดตัด

n = ขนาดกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด

2. แปลงจากค่า t test

$$r_{nb} = \sqrt{\frac{t^2}{t^2 + (n_1 + n_2 - 2)}}$$

แล้วจึงแปลงค่า r_{pb} เป็นค่า r_{xy} ตามสูตรในข้อที่ 1

3. แปลงจากค่า F test เมื่อ $F = MS_b / MS_w$ และมี 2 กลุ่ม

$$F = |t|$$

แล้วจึงแปลงค่า $|t|$ เป็นค่า r_{pb} และค่า r_{xy} โดยสูตรที่ 2

และ 1 ตามลำดับ

4. แปลงจากค่า F test เมื่อมีมากกว่า 2 กลุ่ม

$$r_{xy} = \eta = \frac{SS_b}{SS_b + SS_w}$$

5. แปลงจากค่า χ^2 test

$$r_{xy} = \frac{\chi^2}{\chi^2 + n}$$

น เมื่อ n = ขนาดของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด

6. แปลงจาก Spearman's rank correlation: r_s

$$r_{xy} = r_s$$

7. แปลงจากค่า 2x2 contingency (ของ χ^2 test ขนาด 2x2)

โดยการเปลี่ยนค่านี้เป็น tetrachoric r_{xy} โดยอาศัยค่าจาก

ตารางการแปลงค่าดังกล่าว

8. แปลงค่า RxC contingency (ของ χ^2 test ขนาดใหญ่กว่า 2x2)

โดยการทำให้ขนาดของตารางเป็น 2x2 แล้วอาศัยการแปลงค่า

Contingency ตามที่กล่าวไว้ในข้อ 7

9. แปลงค่า Mann-Whitney U (U test)

โดยการแปลงเป็นค่า t ณ ตำแหน่งนัยสำคัญเดียวกัน โดยอาศัย

ตารางการเปรียบเทียบแล้วจึงแปลงค่า t เป็นค่า r_{xy} ตามข้อ 2 ที่ได้กล่าวมาแล้วหรือ

แปลงเป็นค่า rank-biserial correlation (r_{rb}) ซึ่งมีค่าใกล้เคียงกันกับค่า r_{xy}

โดย

$$r_{rb} = 1 - 2u / (n_1 n_2)$$

2. ขั้นตอนการทดสอบความมีนัยสำคัญของขนาดของอิทธิพล

เมื่อเราสามารถคำนวณหาขนาดของอิทธิพล (Effect size) ของผลการวิจัยได้แล้ว เราก็อาจสามารถทำการทดสอบ ความมีนัยสำคัญของขนาดของอิทธิพลได้ ดังนี้ (Hunter and Others, 1982:41-47)

1. คำนวณหาค่าเฉลี่ยของขนาดของอิทธิพล โดยใช้สูตรดังนี้

$$\bar{r} = \frac{\sum_{i=1}^k (r_i n_i)}{\sum_{i=1}^k n_i}$$

2. คำนวณหาค่าของความแปรปรวนของขนาดของอิทธิพล โดยใช้สูตรดังนี้

$$\sigma_r^2 = S_r^2 = \frac{\sum_{i=1}^k (n_i (r_i - \bar{r})^2)}{\sum_{i=1}^k n_i}$$

3. คำนวณหาขนาดของความคลาดเคลื่อนของการสุ่ม (Sampling error) ของขนาดของอิทธิพลโดยใช้สูตร

$$\sigma_e^2 = S_e^2 = \frac{(1 - \bar{r}^2)^2 k}{N}$$

และขนาดของความแปรปรวนที่แท้จริงของอิทธิพล (σ_p^2) คือ

$$\sigma_p^2 = \sigma_r^2 - \sigma_e^2$$

4. ทดสอบความมีนัยสำคัญของค่า σ_r^2 โดยใช้สูตรดังนี้

$$X_{k-1}^2 = \frac{N}{(1 - \bar{r}^2)^2} S_r^2$$

ในเมื่อ k = จำนวนงานวิจัยที่นำมาอภิวิเคราะห์

N = จำนวนตัวอย่างทั้งหมด

ดังนั้น จะเห็นได้ว่าวิธีอภิวิเคราะห์งานวิจัยต่าง ๆ ดังกล่าวแล้ว เป็นวิธีที่ค่อนข้างซับซ้อน ค่าหนึ่งถึงขนาดของอิทธิพล (effect size) มากกว่าความมีนัยสำคัญ ยอมรับเรื่องความคลาดเคลื่อนของการสุ่ม (sampling error) และความคลาดเคลื่อนอื่น ๆ และที่สำคัญมากก็คือค่าต่าง ๆ ที่คำนวณได้เป็นค่าของประชากร (parameter) ที่สามารถอ้างอิงสรุป (generalize) ผลไปยังประชากรได้ ไม่ใช่ค่าของกลุ่มตัวอย่าง (statistic) อย่างเช่น การสังเคราะห์ผลการวิจัยวิธีอื่น ๆ ซึ่งจะ เด็กกล่าวต่อไป

5. ปัญหาและข้อจำกัดเกี่ยวกับการอภิวิเคราะห์

เนื่องจากการอภิวิเคราะห์เป็นงานวิจัยที่ค่อนข้างใหม่ และมีตัวแปรต่าง ๆ เกี่ยวข้องด้วยมาก จึงทำให้ให้นักวิจัยจำนวนไม่น้อยที่มีข้อสงสัยเกี่ยวกับแนวคิดในการทำการอภิวิเคราะห์ปัญหาและข้อจำกัดที่สำคัญได้แก่ (Jackson, 1980: 452; Ligth and Smith, 1971)

1. การอภิวิเคราะห์สามารถทำได้เฉพาะกับงานวิจัยที่มีหัวข้อสัมพันธ์กันมาก ไม่สามารถจะทำการวิจัยแบบนี้กับงานที่หัวข้อแตกต่างกันมาก แต่มีตัวแปรที่ต้องการจะศึกษาบางอย่างเกี่ยวข้องอยู่ด้วย ได้จึงทำให้ไม่สามารถจะนำงานวิจัยแบบบูรณาการมาศึกษาได้จำนวนมาก

2. ผลการวิจัยจากการอภิวิเคราะห์ไม่อาจใช้อ้างอิงสรุปไปยังประชากรได้อย่างมั่นใจว่างานชิ้นใดทำให้ได้ผลสรุปที่ค้นพบแน่ การสรุปอ้างอิงผลการวิจัยเกี่ยวกับความสัมพันธ์เชิงเหตุผลจะ ได้จากการวิจัยเชิงทดลอง หรือกึ่งทดลองเท่านั้น แต่งานอภิวิเคราะห์ขาดคุณลักษณะที่จำเป็นของงานวิจัยดังกล่าวนี้

3. การทำการอภิวิเคราะห์ต้องอาศัยงานวิจัยแบบบูรณาการจำนวนมาก แต่ว่ายังไม่มีความเห็นที่แน่นอนว่าจำนวนที่เหมาะสมควรเป็นเท่าใด

4. ปัญหาอย่างหนึ่งในการทำการอภิวิเคราะห์คือยังไม่เป็นที่ตกลงกันแน่ว่างานวิจัยที่นำมาศึกษานั้นถือว่าเป็นกลุ่มตัวอย่างหรือว่าเป็นประชากร จึงเป็นปัญหาในการเลือกวิธีสถิติและการแปลผลการวิจัยด้วย

5. การทำการอภิวิเคราะห์ที่ยังขาดวิธีการทางสถิติที่เหมาะสมที่ใช้ได้ทั่วไป และงานวิจัยแบบบูรณาการวิเคราะห์มักไม่ได้รายงานค่าสถิติพื้นฐานที่จำเป็นสำหรับการทำการอภิวิเคราะห์ไว้ด้วย หรือแม้ว่าจะระบุค่าต่าง ๆ เหล่านี้ไว้ก็มักจะมีความหลากหลาย ทำให้มีความยุ่งยากในการนำมาใช้ เช่น ให้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ต่าง ๆ กัน จึงต้องมีวิธีการแปลงค่า จึงทำให้ผลการวิจัยคลาดเคลื่อนได้ง่าย

6. เมื่อต้องใช้งานวิจัยจำนวนมากมาเพื่อการวิเคราะห์ ทำให้เกิดปัญหาในการกำหนดรหัสข้อมูลการลงรหัส และแปลความหมายของรหัสของข้อมูลมาก หากมีคณลงรหัสมากคนก็จะยิ่งทำให้เกิดความผิดพลาดมากขึ้น

7. ประการสุดท้ายก็คือปัญหาการควบคุมอิทธิพลต่าง ๆ ที่เกิดจากงานวิจัยที่ไม่ดีที่นำมาทำการวิเคราะห์ด้วย

อนึ่ง นอกจากปัญหาและข้อจำกัดต่าง ๆ ดังกล่าวแล้ว ยังมีคำวิพากษ์วิจารณ์อย่างมากเกี่ยวกับการอภิวิเคราะห์งานวิจัยอีก 2 ประเด็นคือ

1. ปัญหาการรวบรวม "แอบเบิลกับส้ม" หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ ปัญหาในเรื่องการนำเอาผลการวิจัยต่าง ๆ ที่ทำต่างเวลากัน "ใช้กลุ่มตัวอย่างแตกต่างกันและคุณภาพแตกต่างกันรวมทั้งใช้การออกแบบการวิจัยที่ต่างกันเช่นนี้ จะสามารถนำเอาผลการวิจัยมาสังเคราะห์เข้ากันได้หรือไม่

สำหรับปัญหานี้ Glass และคณะ (Glass and Others, 1981:213) ได้ให้ข้อโต้แย้งว่าการสังเคราะห์งานวิจัยด้วยวิธีการอภิวิเคราะห์งานวิจัยที่แตกต่างกันดังกล่าวสามารถทำได้ เพราะว่าตัวอย่างเพื่อการวิจัยดังกล่าวนี้ก็มีลักษณะเหมือนกับตัวอย่างสำหรับงานวิจัยชนิดอื่น ๆ ที่ปกติแล้วใช้บุคคลซึ่งมีความแตกต่างกันในด้านต่าง ๆ มากมาย แต่เราก็สามารถนำคะแนนหรือลักษณะต่าง ๆ ของบุคคลเหล่านี้มาทำการวิจัยได้ และการนำคะแนนต่าง ๆ ของบุคคลเหล่านี้มาทำการวิจัยก็เหมือนกับการรวบรวมแอบเบิลกับส้มเช่นเดียวกัน

2. ปัญหาการนำเอางานวิจัยที่มีคุณภาพต่ำหรือไม่ดีมาทำการอภิวิเคราะห์ว่าควรหรือไม่นั้น Glass และคณะเชื่อว่างานดังกล่าวสามารถนำมาทำการอภิวิเคราะห์ได้ เพราะการที่จะนำเอาเกณฑ์ต่าง ๆ ที่วัดงานบูรณาการที่ดีหรือไม่มาใช้กับงานอภิวิเคราะห์เป็นสิ่งที่ไม่เหมาะสม เพราะจุดมุ่งหมายในการวิเคราะห์ที่แตกต่างกัน เขาให้ข้อสังเกตว่า

จากการศึกษาผลการวิจัยทางจิตวิทยาจำนวนมากพบว่าผลการวิจัย ไม่มีความสัมพันธ์กับคุณภาพของการออกแบบงานวิจัยที่ไม่ดีหรือไม่ ดังนั้นจึงไม่มีความจำเป็นที่จะต้องคั่งงานวิจัยที่ไม่ดีออก นอกจากนี้เขายังพบว่างานวิจัยที่ไม่ดีสามารถทำให้ผลสรุปมีน้ำหนักน่าเชื่อถือได้ดีด้วย เช่นงานวิจัยเชิงทดลองกับนักศึกษา 100 คน หากแยกทำการทดลองเป็นกลุ่มเล็ก ๆ เช่นกลุ่มละ 10, 20, 30 และ 40 คน งานวิจัยเหล่านี้เป็นงานที่มีจุดอ่อนต่างกัน เช่นกลุ่ม 10 คน มีจุดอ่อนด้านกลุ่มตัวอย่างมีน้อยเกินไป กลุ่ม 20 คน มีจุดอ่อนด้านวัดตัวแปรกลุ่ม 30 คน มีจุดอ่อนด้านความตรงภายใน (internal validity) และกลุ่ม 40 คน มีจุดอ่อนด้านการวิเคราะห์ข้อมูล แต่หากว่างานวิจัย ทุกเรื่องบรากรกว่ากลุ่มทดลองได้ผลลึคว่ากลุ่มควบคุมแล้ว ก็แสดงว่าผลการวิจัย ไม่มีความแตกต่างกันมาก และเมื่อนำมาทำการอภิวิเคราะห์ก็สามารถได้ผลสรุปที่น่าเชื่อถือได้มากยิ่งขึ้น ดังนั้นจึงไม่จำเป็นที่จะคั่งงานวิจัยที่ดีว่าไม่ดีออกก่อนทำการอภิวิเคราะห์

ข. การสังเคราะห์ผลการวิจัย (Research Synthesis)

การสังเคราะห์ผลการวิจัยมีหลายวิธี แต่ละวิธีมีประสิทธิภาพแตกต่างกันและใช้กันมานานแตกต่างกัน ต่อไปนี้เป็นวิธีการสังเคราะห์ผลการวิจัยที่นิยมใช้กันทั่วไป ซึ่งได้จัดเรียงไว้จากวิธีที่มีประสิทธิภาพน้อยที่สุดถึงมาก และตามลำดับเวลาที่นิยมใช้กันมา (Hunter and Others, 1982:129-145; อุทุมพร จามรมาน, 2524:39-57):

1. วิธีบรรยาย (Narrative Method)

วิธีบรรยายเป็นวิธีการสังเคราะห์ที่เก่าแก่ที่สุด บางทีเรียกกันว่า "วิธีเชิงวรรณกรรม" (literary) หรือ "วิธีเชิงคุณภาพ" (qualitative) หรือ "วิธีที่ไม่ใช่เชิงปริมาณ" (nonquantitative) หรือ "วิธีเชิงถ้อยคำ" (verbal) วิธีการเหล่านี้มักนิยมทำผลงานวิจัยต่าง ๆ มาย่อสรุปสาระสำคัญติดต่อกัน หรือนำผลการวิจัยมาสังเคราะห์เข้าด้วยกันตามหัวข้อเรื่อง (topic) ของการวิจัย การสังเคราะห์แบบนี้มีจุดอ่อนมาก เพราะขึ้นอยู่กับผู้สังเคราะห์เป็นใคร และมีความเชี่ยวชาญในงานวิจัยเหล่านั้นมากน้อยเพียงใด มักไม่มีการคำนึงถึงเรื่องกลุ่มตัวอย่างและความคลาดเคลื่อนจากการสุ่ม

และมักไม่มีเกณฑ์หรือวิธีการที่แน่นอนในการสังเคราะห์ผลการวิจัย ในปี 1980 Cooper และ Rosenthal (อ้างจากอุทุมพร จามรมาน, 2524: 39) ได้ทดลองให้นักศึกษา 40 คน ซึ่งแบ่งเป็น 2 กลุ่ม ทำการสังเคราะห์งานวิจัยกลุ่มละ 7 เรื่อง โดยวิธีการบรรยายปรากฏว่าผลการวิเคราะห์แตกต่างกันมาก เพราะมีผู้วิจัยเพียงร้อยละ 63 เท่านั้นที่มีความคิดเห็นตรงกัน และในปีเดียวกันนั้น Jackson ได้ให้ข้อเสนอแนะในการสังเคราะห์แบบนี้ว่า ผู้สังเคราะห์ (1) กำหนดปัญหา (2) ลุ่มตัวอย่างงานวิจัยมาวิเคราะห์ (3) กำหนดเกณฑ์ในการวิเคราะห์ เช่นอาจจัดเป็นกลุ่มผลวิจัยมีนัยสำคัญกับไม่มีนัยสำคัญ และ (4) แจกแจงความถี่ของผลการวิจัยก่อนนำมาสังเคราะห์ เพื่อสรุปผลในขั้นสุดท้าย

2. วิธีนับคะแนนเสียง (Voting Method)

วิธีนับคะแนนเสียงเป็นวิธีการสังเคราะห์งานวิจัยโดยการแจกแจงนัยจำนวนผลการวิจัยที่มีนัยสำคัญและ ไม่มีนัยสำคัญแล้วนำมาเปรียบเทียบกันสำหรับงานวิจัยเชิงทดลองและในกรณีของงานวิจัยเชิงความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรจะทำการแจกแจงจำนวนผลการวิจัยที่มีนัยสำคัญทางบวก ทางลบ และ ไม่มีนัยสำคัญ แล้วจึงนำจำนวนมาเปรียบเทียบกัน หากว่างานวิจัยกลุ่มใดมีจำนวนมากกว่า ก็จะสรุปผลการวิจัยไปตามนั้น

การวิเคราะห์และการสังเคราะห์ผลการวิจัยแบบนี้ มีจุดอ่อนที่ไม่ได้คำนึงเรื่องขนาดของอิทธิพล ความคลาดเคลื่อนจากการสุ่มและจากการวัด หรือขนาดของกลุ่มตัวอย่างของงานวิจัยแต่ละเรื่อง แต่ก็ เป็นวิธีสังเคราะห์ที่สะดวกมาก

3. วิธีรวมค่านัยสำคัญ (Cumulation of P-Values Method)

วิธีรวมค่านัยสำคัญ เป็นวิธีการสังเคราะห์งานวิจัยวิธีหนึ่งที่อาศัยการรวมค่านัยสำคัญของงานวิจัยแต่ละเรื่อง เพื่อให้ได้ค่านัยสำคัญรวม วิธีดังกล่าวนี้มีหลายอย่าง (อุทุมพร จามรมาน, 2524: 47-54) เช่น

1. วิธีรวมค่านัยสำคัญทางสถิติ (p) เข้าด้วยกัน

คำนวณโดยใช้สูตรดังนี้

$$\sum_{i=1}^k p_i \leq 1.0$$

ในเมื่อ k = จำนวนงานวิจัย

p = ระดับนัยสำคัญ

การวิเคราะห์วิธีใช้เกณฑ์ที่ว่าหากค่าผลรวมของค่านัยสำคัญทางสถิติมีน้อยกว่าระดับนัยสำคัญที่กำหนดไว้ (เช่น $p = .05$) แสดงว่าผลการวิจัยมีนัยสำคัญ แต่หากว่ามากกว่าก็แสดงว่าไม่มีนัยสำคัญในระดับที่กำหนดไว้

2. วิธีรวมค่า p แล้วหารด้วยค่า k!

คำนวณโดยใช้สูตรดังนี้

$$p = \frac{\sum_{i=1}^k p_i}{k!}$$

หากว่าค่า p ที่คำนวณได้น้อยกว่าระดับนัยสำคัญที่กำหนดไว้ก็แสดงว่าผลการวิจัยรวมมีนัยสำคัญที่ระดับดังกล่าว แต่หากว่าค่ามากกว่าก็แสดงว่าไม่มีนัยสำคัญในระดับที่กำหนดไว้

3. วิธีรวมค่า t

คำนวณโดยใช้สูตรดังนี้

$$z = \frac{\sum_{i=1}^k t_i}{\sqrt{\sum_{i=1}^k \frac{(df_i)}{df_i - 2}}}$$

ในเมื่อ t = ค่า t-value จากตาราง

df = ชั้นแห่งความเป็นอิสระ (degree of freedom)

เมื่อได้ค่า z ที่คำนวณได้แล้วจะนำไปเทียบกับตาราง t -value เพื่อตัดสินว่าค่า z นั้นมีนัยสำคัญที่ระดับที่กำหนดไว้หรือไม่

4. วิธีรวมค่า \log ของค่า p

คำนวณโดยใช้สูตรดังนี้

$$\chi^2 = \sum_{i=1}^k (-2 \log_e p_i) ; df = 2k$$

เมื่อคำนวณได้แล้วจึงทดสอบค่าด้วย χ^2 -test ว่าผลการสังเกตการณ์มีนัยสำคัญที่ระดับใดหรือไม่

5. วิธีรวมค่า z

คำนวณโดยใช้สูตรดังนี้

$$z = \frac{\sum_{i=1}^k z_i}{\sqrt{k}}$$

เมื่อคำนวณได้ค่าก็ทดสอบด้วย z test ว่าผลการสังเกตการณ์มีนัยสำคัญที่ระดับใดหรือไม่

6. วิธีการรวมค่า z ที่ถ่วงน้ำหนักด้วยขนาดของกลุ่มตัวอย่าง

คำนวณโดยใช้สูตรดังนี้

$$z = \frac{\sum_{i=1}^k df_i z_i}{\sqrt{\sum_{i=1}^k df_i}}$$

เมื่อคำนวณได้ค่า z แล้วก็ทดสอบค่าด้วย z test ว่าผลการสังเกตการณ์มีนัยสำคัญที่ระดับใดหรือไม่

7. วิธีการทดสอบค่าเฉลี่ยของ p

คำนวณโดยใช้สูตรดังนี้ เมื่อมีงานวิจัยมากกว่า 4 เรื่องขึ้นไปคือ

$$z = (.50 - \bar{p})\sqrt{12k}$$

เมื่อคำนวณได้ค่า z แล้วก็ทดสอบค่าด้วย z test ว่าผลการสังเกตมีนัยสำคัญที่ระดับใดหรือไม่

8. วิธีทดสอบค่าเฉลี่ยของ z

คำนวณโดยใช้สูตรดังนี้ เมื่อมีงานวิจัยมากกว่า 5 เรื่องขึ้นไปคือ

$$t = \frac{\sum_{i=1}^k (z_i)/k}{\sqrt{MS_z/k}}$$

หรือ

$$F = \frac{(\sum_{i=1}^k z_i)^2}{k(MS_z)} ; df = 1, k-1$$

เมื่อคำนวณได้ค่า t หรือ F แล้วก็ทดสอบว่ามีนัยสำคัญที่ระดับที่ต้องการหรือไม่

4. วิธีแจงนับ (Counting Method)

วิธีแจงนับเป็นวิธีการสังเกตทิศทางวิจัยโดยการแปลงผลงานวิจัยที่มีค่า $p > .5$ เป็นเครื่องหมาย - และผลงานวิจัยที่มีค่า $p < .5$ เป็นค่า + แล้วจึงทดสอบจำนวนงานวิจัยเหล่านี้ด้วย Sign test ซึ่งเป็น nonparametric test ชนิดหนึ่ง

ดังนั้นจะเห็นได้ว่าวิธีสังเกตทิศทางวิจัยต่าง ๆ ดังกล่าวมาแล้วเป็นวิธีที่ง่ายทางปฏิบัติ ไม่ซับซ้อน ใช้วิธีการสถิติบรรยายเป็นส่วนมาก คำนี้ถึงเรื่องความมีนัยสำคัญแต่ไม่ได้คำนึงเรื่องขนาดของอิทธิพล (Effect Size) ของตัวแปรต้นและที่สำคัญมากก็คือค่าต่าง ๆ ที่คำนวณได้ถือว่าเป็นค่าของกลุ่มตัวอย่างไม่ใช่ค่าของประชากรอย่างเช่นวิธีอภิวิเคราะห์ดังที่กล่าวมาแล้ว

อนึ่ง Hunter และคณะ (Hunter and Others, 1982: 35) ได้ให้คำแนะนำในการรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัยวิธีอภิวัดเคราะห์ หรือวิธีการสังเคราะห์ผลการวิจัยว่าควรที่ผู้วิจัยจะ ได้คำนึงถึงความคลาดเคลื่อนต่าง ๆ ของข้อมูลที่น่ามาใช้ ซึ่งเขากล่าวว่าแหล่งความคลาดเคลื่อนที่สำคัญของข้อมูลมี 3 แหล่ง คือ

1. ความคลาดเคลื่อนจากการวัด (error of measurement)
2. ความคลาดเคลื่อนจากการสุ่ม (sampling error)
3. ความคลาดเคลื่อนเกิดจากพิสัยของความแปรปรวน (range of variation)

ดังนั้น เขาจึงแนะนำว่าหากเป็นแบบใดควรจะได้ทำการแก้ไขความคลาดเคลื่อนต่าง ๆ เหล่านี้ก่อนที่จะนำผลการวิจัยไปใช้ต่อไป ซึ่งความคลาดเคลื่อนชนิดแรกแก้ไขได้ด้วยการแก้ไข (corrected) ค่าขนาดของอิทธิพลให้ถูกต้อง เช่นในกรณีของการวิจัยเชิงความสัมพันธ์ก็อาจแก้ไขด้วยการทำให้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ปลอดจากความคลาดเคลื่อน (correction for attenuation) ส่วนความคลาดเคลื่อนชนิดที่สองนั้น แก้ไขได้ด้วยการคำนวณหาค่าความแปรปรวนของความคลาดเคลื่อนจากการสุ่ม (σ_e^2) แล้วนำไปหักออกจากค่าความแปรปรวนของค่าขนาดของอิทธิพล ก็จะได้ค่าความแปรปรวนที่แท้จริง เช่น $\sigma_p^2 = \sigma_x^2 - \sigma_e^2$ เป็นต้น ส่วนการแก้ไขความคลาดเคลื่อนชนิดที่สามนั้นเป็นเรื่องที่ค่อนข้างยุ่งยาก และมักจะทำได้ เพราะต้องอาศัยค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของกลุ่มตัวอย่างและของประชากร ซึ่งงานวิจัยทั่วไปมักไม่ค่อยรายงานค่าเหล่านี้ ดังนั้นงานวิจัยวิธีอภิวัดเคราะห์หรือวิธีสังเคราะห์ผลงานวิจัยจึงไม่ค่อยได้แก้ไขความคลาดเคลื่อนชนิดที่สามนี้ด้วย

ส่วนที่ 2 ตัวอย่างงานวิจัยที่ใช้วิธีอภิวัดเคราะห์และวิธีสังเคราะห์

ก. งานวิจัยในต่างประเทศ

ในปี 1980 J.A. Kulik และคณะ (Kulik and Others, 1980: 525-541) ได้ทำการวิจัยวิธีอภิวัดเคราะห์ เพื่อศึกษาประสิทธิภาพของการสอนในระดับวิทยาลัยโดยใช้คอมพิวเตอร์ ของงานวิจัย 59 เรื่อง จากงานวิจัยจำนวน 180 เรื่อง ที่เลือกสรรแล้วที่เกี่ยวข้องกับการสอน 4 แบบ คือ สอนตัวต่อตัวหรือเป็นกลุ่มขนาดเล็ก

(tutoring) การสอนนิศยใช้คอมพิวเตอร์เป็นผู้สอน (computer-managed teaching) การสอนแบบใช้สถานะการจำลอง (simulation) และการสอนนิศยใช้คอมพิวเตอร์ช่วยแก้ปัญหาที่จำเป็นเท่านั้น การศึกษาครั้งนี้ประสงค์จะศึกษาเกี่ยวกับสัมฤทธิ์ผลในการเรียน ความสัมพันธ์ระหว่างความถนัดเฉพาะด้านกับสัมฤทธิ์ผลในการเรียน ผลการเรียนจนครบหลักสูตร เจตคติของผู้เรียน และระยะเวลาในการสอน ผลการวิจัยปรากฏว่า

1. ค่าเฉลี่ยของขนาดคหิทธิพล = 0.25 ซึ่งแสดงว่าผู้ที่เรียนนิศยอาศัยเครื่องคอมพิวเตอร์ช่วยในการเรียน มีสัมฤทธิ์ผลในการเรียนสูงกว่าผู้ที่เรียนนิศยวิธีปกติทั่วไป 10 percentile กล่าวคือผู้ที่เรียนด้วยคอมพิวเตอร์จะมีสัมฤทธิ์ผลในการเรียนที่ percentile ที่ 60 ขณะที่ผู้เรียนนิศยวิธีปกติทั่วไปจะอยู่ที่ percentile ที่ 50 และผลสัมฤทธิ์นี้แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ($p = .01$)

2. ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างความถนัดเฉพาะด้านกับสัมฤทธิ์ผลในการเรียนนิศยเครื่องคอมพิวเตอร์มีค่า = 0.41 ในขณะที่ค่าดังกล่าวของการเรียนนิศยวิธีปกติทั่วไป = 0.51 ค่าทั้งสองนี้แตกต่างกันเล็กน้อย แต่ผู้วิจัยไม่ได้ระบุว่าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญหรือไม่ ผู้วิจัยสรุปว่าการสอนนิศยใช้เครื่องคอมพิวเตอร์มีผลเพียงเล็กน้อยต่อความถนัดเฉพาะด้านในการเรียน

3. อัตราการถอนการเรียนวิชาต่าง ๆ ที่ทำการสอนนิศยใช้เครื่องคอมพิวเตอร์มีร้อยละ 26.9 และที่สอนนิศยวิธีปกติทั่วไปมีร้อยละ 27.6 ซึ่งแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ นั่นคือวิศยทั่วไปแล้วจำนวนผู้เรียนที่เรียนนิศยใช้เครื่องคอมพิวเตอร์จะถอนการเรียนน้อยกว่าจำนวนผู้เรียนนิศยวิธีสอนปกติทั่วไป

4. เจตคติต่อการเรียนและต่อเนื้อหาของบทเรียนของผู้เรียนที่เรียนนิศยใช้คอมพิวเตอร์มีสูงกว่าผู้ที่เรียนนิศยวิธีปกติทั่วไปเล็กน้อยแต่มีนัยสำคัญ กล่าวคือความแตกต่างของขนาดคหิทธิพลมีค่าเพียง 0.24 และ 0.18 ตามลำดับ

5. ในการเรียนการสอนเนื้อหาเดียวกัน ปรากฏว่าถ้าสอนนิศยใช้คอมพิวเตอร์จะใช้เวลาน้อยกว่าการสอนนิศยวิธีปกติทั่วไปมาก และมีนัยสำคัญ กล่าวคือวิศยทั่วไปแล้วเนื้อหาที่สอนนิศยวิธีปกติ 3.5 ชั่วโมง ถ้าสอนนิศยใช้คอมพิวเตอร์จะเสียเวลาเพียง 2.25 ชั่วโมงเท่านั้น

นอกจากนี้ ได้มีงานวิจัยแบบอภิวเคราะห์อีกหลายเรื่อง เช่นในปี 1983 Kullik และคณะ (Kullik and Others, 1983: 397-414) ได้ทำการอภิวเคราะห์งานวิจัยจำนวน 60 เรื่อง เกี่ยวกับการเรียนการสอนในระดับวิทยาลัยสำหรับนักศึกษาที่ขอบเลี้ยง และด้วยโอกาส วิจารณ์การแปลงผลการวิจัยให้เป็นค่าขนาดอิทธิพลตามวิธีของ Glass เสียก่อน และยังใช้สมการถดถอยศึกษาตัวแปรอิสระต่าง ๆ ว่า จะส่งผลกระทบต่อตัวแปรทำนายมากน้อยเพียงใดด้วย การศึกษาครั้งนี้พบว่าความแตกต่างระหว่างกลุ่มควบคุมกับกลุ่มทดลองคิดเป็นค่าขนาดอิทธิพลได้ 0.27 และพบว่าโปรแกรมมีเกี่ยวกับการอ่านทักษะที่ใช้ในการเรียน การแนะแนว และการบริการเสริมการเรียนต่าง ๆ ทำให้นักศึกษาที่มีโอกาสเรียนสำเร็จน้อยกว่านั้น มีคะแนนเพิ่มขึ้นประมาณ .24 ถึง .4 ของหน่วยเบี่ยงเบนมาตรฐาน และในปีเดียวกันนั้น Athapilla และคณะ (Athapilla and Others, 1983: อ้างจาก อุทุมพร, 2527: 160-164) ได้ทำการวิจัยวิธีอภิวเคราะห์งานวิจัย 134 เรื่อง เพื่อศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเรียนคณิตศาสตร์แผนใหม่กับคณิตศาสตร์แบบเดิม วิจารณ์วิธีการคำนวณหาขนาดของอิทธิพลเช่นเดียวกัน และกำหนดเกณฑ์ในการเลือกงานวิจัยว่าต้องเป็นงานวิจัยเชิงทดลอง ตัวแปรตามคือสัมฤทธิ์ผลในการเรียนคณิตศาสตร์ หรือเจตคติในการเรียนและตัวแปรต้น ได้แก่วิธีสอนคณิตศาสตร์แบบต่าง ๆ วิจารณ์ให้การสอนแบบเดิมเป็นกลุ่มควบคุม นอกจากจะคำนวณหาขนาดของอิทธิพลของการสอนในแต่ละระดับการศึกษาแล้ว ผู้วิจัยยังทำเปรียบเทียบขนาดของอิทธิพลโดยใช้ t-test อีกด้วย ผลการวิจัยพบว่าการสอนคณิตศาสตร์แผนใหม่ ทำให้ผู้เรียนมีสัมฤทธิ์ผลสูงกว่าการสอนแบบเดิม คิดเป็นขนาดของอิทธิพลได้ 0.24 และผู้เรียนมีเจตคติสูงกว่าการเรียนแบบเดิมคิดเป็นขนาดของอิทธิพลได้ 0.12

อึ่งในปี 1985 Buller (Buller, 1985: 91-114) ได้ทำการวิจัยแบบอภิวเคราะห์เกี่ยวกับปัจจัยที่ทำให้เกิดการหันเหความสนใจระหว่างการเจรจาต่อรอง วิจารณ์วิธีการสังเคราะห์จากแนวคิดของ Glass และคณะ และ Hunter และคณะ (Glass and Others, 1981; Hunter and Others, 1982) วิจารณ์การแปลงค่าสถิติต่าง ๆ ของงานวิจัยแต่ละเรื่องเป็นค่าขนาดของอิทธิพล (Effect Size: d) แล้วจึงแปลงค่านี้เป็นค่าสหสัมพันธ์เพื่อประโยชน์ในการสรุปในภายหลัง ทั้งนี้เพราะผู้วิจัยมีแนวคิดที่ว่าค่าสหสัมพันธ์มีประโยชน์มากกว่าค่าขนาดของอิทธิพล เพราะสามารถบอกขนาดและทิศทางของอิทธิพลได้ด้วย นอกจากนี้ Hunter และคณะยังได้เสนอวิธีการแก้ไขค่าความคลาดเคลื่อน

ในการวัด (measurement error) วัตุย จึงทำให้ค่าสถิติที่คำนวณได้มีความถูกต้องยิ่ง
 ขึ้น และในการหาค่าเฉลี่ยของค่าสลับพันนั้น ผู้วิจัยใช้วิธีการถ่วงน้ำหนักค่า r รวมทั้งหัก
 ค่าความคลาดเคลื่อนในการสุ่ม (sampling error) ออกจากค่าที่คำนวณได้ด้วยแล้ว
 ทดสอบความมีนัยสำคัญของค่าเฉลี่ยของค่า r ด้วย χ^2 -test วิธีการต่าง ๆ เหล่านี้ ทำ
 ให้ผู้วิจัยเชื่อว่าค่า r ที่คำนวณได้เป็นค่าของประชากรที่แท้จริงที่สามารถจะอ้างอิงสรุป
 (generalize) ได้ จากการศึกษางานวิจัย 31 เรื่อง เขาพบว่าปัจจัยต่าง ๆ ที่ทำให้
 เกิดความหันเหความสนใจในขณะการเจรจาชักจูงนั้นมีผลต่อเจตคติผู้ฟังเพียงเล็กน้อย
 เท่านั้นและไม่มีนัยสำคัญ

สำหรับงานวิจัยแบบสังเคราะห์ผลการวิจัยที่ไม่ใช่วิธีอภิวิเคราะห์นั้นก็ปรากฏว่า
 มีหลายเรื่อง เช่นในปี 1983 Dusek และ Joseph (อ้างจาก อุทุมพร จามรมาน, 2527 :
 137) ได้ทำการสังเคราะห์งานวิจัย 77 เรื่อง เพื่อศึกษาเรื่องมูลฐานของความคาดหวัง
 ของครู วิทยมัลมูตราน่าว่าครูน่าจะมีการมีความคาดหวังในตัวนักเรียนแตกต่างกันตามลักษณะภูมิ
 หลังของนักเรียน ผู้วิจัยทำการสังเคราะห์ผลการวิจัยโดยการหาค่าเฉลี่ยของค่า z ที่แปลง
 มาจากค่า p โดยใช้สูตร $z = \Sigma z_i / \sqrt{k}$ และยังได้คำนวณหาค่าขนาดของอิทธิพลโดย
 ใช้สูตร $d = 2t / \sqrt{d_z}$ อีกด้วย ผลการวิจัยสรุปได้ว่าปัจจัยที่ทำให้ความคาดหวังของครู
 แตกต่างกันคือ ลักษณะของผู้เรียน พฤติกรรมของผู้เรียน ข้อมูลสะสมเกี่ยวกับผู้เรียน เชื่อชาติ
 และฐานทางสังคม

ข. งานวิจัยในประเทศ

เนื่องจากการวิจัยแบบอภิวิเคราะห์เป็นแนวคิดใหม่มากในวงการวิจัยของ
 ประเทศไทย เพราะเพิ่งมีผู้นำแนวคิดนี้มาเผยแพร่เมื่อประมาณปี พ.ศ. 2527 นี้เอง ดังนั้น
 จึงมีงานวิจัยแบบอภิวิเคราะห์ในประเทศไทยน้อยมาก เท่าที่ทราบในขณะ (พ.ศ. 2531)
 มีงานวิจัยแบบนี้เพียง 4 เรื่องเท่านั้นกล่าวคือ

ในปี พ.ศ. 2527 มานิตย์ วิทยกุล (มานิตย์ วิทยกุล, 2527) ได้ทำการวิจัย
 แบบอภิวิเคราะห์เป็นเรื่องแรกในประเทศไทย เรื่อง "การวิเคราะห์งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 กับการสอนคณิตศาสตร์ด้วยการสอนแบบโปรแกรมกับการสอนตามปกติ โดยใช้การวิเคราะห์

แบบเมทต้า" ผู้วิจัยวิเคราะห์งานวิจัยเชิงทดลองจำนวน 16 เรื่อง ศึกษาคำนวณหาค่า ขนาดของอิทธิพลแต่ละเรื่อง 3 วิธี ภายใต้เงื่อนไขเกี่ยวกับลักษณะของความแปรปรวนของ กลุ่มควบคุม และกลุ่มทดลองที่ต่างกััน แล้วจึงทดสอบความมีนัยสำคัญของลำดับที่ของ ขนาดอิทธิพลด้วย X^2 -test และเมื่อทดสอบความแตกต่างของผลการสอนด้วยวิธีต่าง ๆ ในระดับมัธยมศึกษาและอุดมศึกษา แล้วผู้วิจัยจึงทดสอบค่าผลรวมของลำดับที่ของค่าขนาด อิทธิพลด้วย U-test ผลการวิจัยพบว่า การเรียนการสอนด้วยบทเรียนโปรแกรมกับการ สอนตามปกติในระดับมัธยมศึกษาและอุดมศึกษาได้ผลแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ และผล สัมฤทธิ์ในการเรียนของทั้ง 2 วิธี ก็แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ สำหรับการเรียนการ สอนของทั้ง 2 ระดับ

ต่อมาในปี 2529 ได้มีงานวิจัยแบบอภิวเคราะห์อีก 2 เรื่อง คืองานวิจัยของ จาจารย์รัตน์ บรกกแก้ว และของ ยุกดี บุญศรีสวัสดิ์ (จาจารย์รัตน์ บรกกแก้ว, 2529; ยุกดี บุญศรีสวัสดิ์, 2529) เรื่อง "การวิเคราะห์งานวิจัยด้านครุศึกษาในประเทศไทย" และ "ความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ของการเรียนกับองค์ประกอบที่เกี่ยวข้อง: การสังเคราะห์ งานวิจัยเชิงปริมาณ" โดยผู้วิจัยคนแรกได้ใช้วิธีการวิเคราะห์ข้อมูลหลายวิธีทั้งวิธีอภิวเคราะห์ และวิธีสังเคราะห์ผลการวิจัย เนื่องจากงานวิจัยที่เกี่ยวข้องมีจำนวนมากถึง 798 เรื่อง แต่ผู้วิจัยคนที่สองวิเคราะห์ข้อมูลเพียง 87 เรื่อง ศึกษาคำนวณหาค่าเฉลี่ยขนาดของอิทธิพล จากค่าสหสัมพันธ์แล้วทดสอบความมีนัยสำคัญของค่า r ที่แปลงเป็นค่า Fisher's z ด้วย z -test สำหรับงานวิจัยแบบอภิวเคราะห์เรื่องที่เพิ่งทำเสร็จเมื่อปี พ.ศ. 2530 คือเรื่อง "การสังเคราะห์งานวิจัยที่เกี่ยวกับการเรียนการสอนระดับอุดมศึกษา" ของ อุทุมพร จามรมาน (อุทุมพร จามรมาน, 2530) โดยผู้วิจัยได้ศึกษางานวิจัยจำนวน 489 เรื่อง แต่คัดเลือกงานวิจัยที่มีคุณภาพน่าเชื่อถือมาวิเคราะห์วิธีอภิวเคราะห์และวิธีสังเคราะห์ ผลการวิจัยได้เพียง 69 เรื่องเท่านั้น ผู้วิจัยทำการวิเคราะห์ 2 วิธีคือ วิชยวิธีการแจงนับ (Counting Method) และวิธีอภิวเคราะห์ที่อาศัยค่าขนาดของอิทธิพล (d) ทั้งนี้เพื่อ ให้เหมาะสมกับลักษณะของข้อมูลที่ได้จากงานวิจัยที่ต้องการทำการวิเคราะห์และสังเคราะห์ ดังนั้น จากผลการศึกษางานวิจัยวิธีอภิวเคราะห์และวิธีสังเคราะห์ อาจสรุปได้ว่าผู้ทำการวิจัยแต่ละคนจะเลือกใช้วิธีการที่แตกต่างกัน เช่น อาจใช้การคำนวณหา ค่าขนาดของอิทธิพล วิชยใช้ค่า d หรือ r หรือเลือกใช้วิธีต่าง ๆ อีกหลายอย่างในการ

สังเคราะห์ผลการวิจัย เช่นวิธีการแจกแจงนับและวิธีรวมค่า z เป็นต้น และการทดสอบค่าต่าง ๆ เหล่านี้ก็แตกต่างกัน ทั้งนี้แล้วแต่ลักษณะของข้อมูลที่นำมาทำการวิเคราะห์และสังเคราะห์และจุดประสงค์ของการวิจัยของผู้วิจัยเอง

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 3

วิธีการในการวิจัย

ผู้วิจัย ได้ดำเนินการอภิวิเคราะห์และการสังเคราะห์ผลการวิจัยครั้งนี้ดังต่อไปนี้

ประชากร

ประชากรของการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ประชากรเชิงนิยาม (defined population) คืองานวิจัยเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่ทำภายในประเทศและเสร็จเรียบร้อยแล้วในระหว่างปี พ.ศ. 2515 ถึง 2530 งานวิจัยเหล่านี้เป็นวิทยานิพนธ์ของนิสิต/นักศึกษาในระดับบัณฑิตวิทยาลัย ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ และของอาจารย์ของสถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ซึ่งมีจำนวนทั้งหมด 425 เรื่อง

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างของการวิจัย ได้แก่งานวิจัยจากแหล่งต่าง ๆ ดังกล่าวแล้วจำนวนหนึ่งที่มีต้นฉบับจริงนำมาศึกษาได้ มีความสมบูรณ์ในการวิจัยทุกขั้นตอนและผ่านการพิจารณาของคณะกรรมการประเมินผลที่เกี่ยวข้องแล้ว จำนวนทั้งหมด 328 เรื่อง ซึ่งแบ่งออกได้ดังนี้

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 1 ขนาดของกลุ่มตัวอย่างแยกตามแหล่งที่ผลิตและสัดส่วนต่อประชากรโดยประมาณ

ที่	แหล่งที่ผลิต (บัณฑิตวิทยาลัย/ สถาบัน)	N	n	%	หมายเหตุเกี่ยวกับ N
1	จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	145	112	77.24	- ผลิตประมาณปีละ 9 เรื่อง (16 ปี)
2	ม. เกษตรศาสตร์	130	98	75.38	- ผลิตประมาณปีละ 13 เรื่อง ตั้งแต่ปี 2521)
3	ม. ศรีนครินทรวิโรฒ	110	85	77.27	- ผลิตประมาณปีละ 13 เรื่อง (16 ปี)
4	สถาบันภาษา จุฬาฯ	40	33	82.50	- จำนวนงาน "วิจัย" ใน Unit Cell*
รวม		425	328	77.18	- รวมกับจากที่อื่น ๆ อีก 7 เรื่อง เป็น 335 เรื่อง

จากตารางที่ 1 จะเห็นได้ว่ากลุ่มตัวอย่างที่นำมาศึกษาครั้งนี้เป็นกลุ่มตัวอย่าง
ที่มาจากแหล่งผลิตงานวิทยานิพนธ์ที่มีจำนวนต่อปีมาก และดำเนินการผลิตติดต่อกันมานานแล้ว
ส่วนสถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยนั้น เป็นอีกแห่งหนึ่งที่ผลิตงานวิจัยเป็นประจำติดต่อกัน
มาตั้งแต่ปี พ.ศ. 2521 ขณะนี้ม้งานวิจัยที่แล้วเสร็จแล้วตามรายชื่อที่ปรากฏในหนังสือ

* Unit Cell ในที่นี้คือสถานที่ที่ใช้เก็บรวบรวมผลงานวิจัยของอาจารย์ของสถาบันภาษา รวมทั้ง
เอกสารและสิ่งพิมพ์อื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับกรวิจัย เพื่อให้อาจารย์ใช้ค้นคว้าเพื่อ
ทำการวิจัย ปัจจุบันอยู่ที่ห้อง 306 อาคารเบรมบรุจด์

บทความฉบับที่ 1-2 จำนวน 51 เรื่อง แต่เท่าที่ปรากฏอยู่ใน Unit Cell ของสถาบันภาษา มีเพียง 40 เรื่อง และเป็นงานวิจัยที่สมบูรณ์ที่มีค่าต่อการศึกษาครั้งนี้มีเพียง 33 เรื่อง ส่วนจำนวนประชากรจากแหล่งอื่นนั้น ผู้วิจัยเมื่ออาจหาจำนวนที่แน่นอน ได้เท่าที่ได้สอบถาม บัณฑิตวิทยาลัยของมหาวิทยาลัยแต่ละแห่ง ก็ได้แต่จำนวนรายชื่อบริษัทเท่านั้น เนื่องจากแต่ละ มหาวิทยาลัยไม่ได้แยกข้อมูลเหล่านี้ไว้ต่างหาก มักจะรวมไว้กับสาขาวิชาอื่น เช่น ในกรณีของ งานวิจัยในมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ จะรวมไว้กับวิชาเอกมัธยมศึกษา เป็นต้น ด้วยเหตุนี้ ผู้รับผิดชอบงานทะเบียนของบัณฑิตวิทยาลัยแต่ละแห่งจึงสามารถให้ได้แต่จำนวนการผลิตวิทยานิพนธ์ ในแต่ละปีรายชื่อบริษัทเท่านั้น

ส่วนการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยสามารถหางานวิจัยจากห้องสมุดของมหาวิทยาลัยทั้ง 3 แห่ง และจาก Unit Cell ได้ 328 เรื่อง ซึ่งคิดเป็นจำนวนร้อยละ 77.18 รวมกับงานวิจัยจาก แหล่งอื่นที่ผู้วิจัยมีอยู่อีก 7 เรื่อง เป็น 335 เรื่อง และเป็นจำนวนตัวอย่างที่ใช้จริงในงาน วิจัยครั้งนี้

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 2 ขนาดของกลุ่มตัวอย่างแยกตามปีที่มีผลผลิตและสัดส่วนต่อประชากร (โดยประมาณ)

ที่	ปีที่มีผลผลิต	N*	n	%	หมายเหตุ
1	ปี พ.ศ. 2515	16	11	68.75	* ขนาดของ N ในแต่ละปี
2	ปี พ.ศ. 2516	16	15	93.75	โดยประมาณ
3	ปี พ.ศ. 2517	16	14	87.50	** ร่วมกับงานวิจัยที่มาจาก
4	ปี พ.ศ. 2518	16	15	93.75	แหล่งอื่นอีก 7 เรื่องคือ
5	ปี พ.ศ. 2519	16	15	93.75	ม. รามคำแหง 1 เรื่อง
6	ปี พ.ศ. 2520	16	14	87.50	ม. มหิดล 3 เรื่อง
7	ปี พ.ศ. 2521	33	23	69.70	ม. ศิลปากร 3 เรื่อง
8	ปี พ.ศ. 2522	33	24	72.73	
9	ปี พ.ศ. 2523	33	26	78.79	
10	ปี พ.ศ. 2524	33	30	90.91	
11	ปี พ.ศ. 2525	33	26	78.79	
12	ปี พ.ศ. 2526	33	31	93.94	
13	ปี พ.ศ. 2527	33	28	84.85	
14	ปี พ.ศ. 2528	33	26	78.79	
15	ปี พ.ศ. 2529	33	20	60.61	
16	ปี พ.ศ. 2530	32	17	53.13	
รวม		425	335*	78.82	

จากตารางที่ 2 จะเห็นได้ว่าจำนวนงานวิจัยที่นำมาศึกษาครั้งนี้ในแต่ละปี เมื่อพิจารณาจำนวนงานวิจัยแยกเป็น 2 ช่วงเวลา คือ ช่วงแรกระหว่างปี 2515-2520 ซึ่งมีแหล่งผลิตที่นำมาศึกษาเพียง 2 แห่ง คือ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยและมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ และช่วงที่ 2 คือระหว่างปี 2521-2530 ซึ่งมีแหล่งผลิตงานวิจัยเพิ่มขึ้นอีก 2 แห่งที่นำมาศึกษาคือมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ และสถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จะเห็นได้ว่าจำนวนงานวิจัยของแต่ละช่วงแตกต่างกันไม่มากนัก ยกเว้นงานวิจัยในปี พ.ศ. 2530 ซึ่งมีจำนวนค่อนข้างน้อย เมื่อเทียบกับจำนวนงานวิจัยในปีอื่น ๆ ในช่วงแรก ทั้งนี้ คงเป็นเพราะงานวิจัยยังไม่แล้วเสร็จหรือไม่มีในท้องสมุดขณะที่ยังกำลังเก็บข้อมูล ในระยะสุดท้าย เมื่อเดือนเมษายน 2530 จึงทำให้ได้งานวิจัยจำนวนน้อยกว่าของปีอื่น ๆ

ตัวแปรและกลุ่มตัวแปรที่ต้องการศึกษา

1. การฟัง
2. การฟังและพูด
3. การอ่าน
4. การเขียน
5. โครงสร้างทางภาษา
6. คำศัพท์
7. ทักษะบูรณาการ (integrated skills)
8. บทเรียนโปรแกรม
9. การทดสอบและประเมินผล
10. บัณฑิตทางจิตวิทยาและปัจจัยอื่นที่มีผลต่อการเรียน
11. ความคิดเห็นเกี่ยวกับกระบวนการเรียนการสอนภาษา
12. ความต้องการในการเรียนการสอนภาษา
13. ปัญหาในการสอนภาษาอังกฤษ
14. ตัวแปรตัวอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการเรียนการสอนภาษา

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยใช้เครื่องมือเพื่อการรวบรวมข้อมูล 1 ชนิด คือแบบสรุปลักษณะรายละเอียดของงานวิจัย ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง เป็นแบบสำรวจที่มีข้อความเกี่ยวกับชื่อผู้วิจัย ชื่องานวิจัย คำสำคัญ (key word) ของชื่องานวิจัย สถานที่ทำการวิจัย ปีที่ทำสำเร็จ ตัวแปรที่สำคัญในการวิจัย ระดับการศึกษา ลักษณะประชากรและกลุ่มตัวอย่าง จุดมุ่งหมายของการวิจัย วิธีดำเนินการวิจัย และผลของการวิจัย เป็นต้น (รายละเอียดศึกษาได้จากแบบสำรวจในภาคผนวก ข.)

อนึ่ง เครื่องมือผู้วิจัยไม่ได้ทำการศึกษาค่าความเที่ยง (reliability) และ ความตรง (validity) เพราะเป็นเครื่องมือที่ใช้สำรวจข้อเท็จจริงจากผลการวิจัยและผู้วิจัย และคณะผู้ช่วยวิจัยเป็นผู้ใช้เอง และสามารถทำความเข้าใจกันได้เป็นอย่างดีในระหว่างผู้ใช้

เกณฑ์การคัดเลือกงานวิจัย

การคัดเลือกงานวิจัยมาเพื่อการศึกษาครั้งนี้อาศัยเกณฑ์ดังนี้

1. มีต้นฉบับจริงที่สามารถนำมาทำการศึกษาได้ ต้นฉบับงานวิจัยที่นำมาศึกษา ผู้วิจัยหาได้จากห้องสมุดของมหาวิทยาลัยต่าง ๆ และที่ "Unit Cell" และห้องสมุดของสถาบันภาษา
2. มีความสมบูรณ์ในการวิจัยทุกขั้นตอน กล่าวคือเป็นงานวิจัยที่ระบุขั้นตอนต่าง ๆ ในการวิจัยไว้อย่างครบถ้วน เช่นมีครบทุก 4 หรือ 5 บท ตามความนิยมทั่วไป และในแต่ละบทมีรายละเอียดที่จำเป็นอย่างครบถ้วน โดยเฉพาะอย่างยิ่งต้องระบุว่ากลุ่มตัวอย่างมีขนาดเท่าใด หามาได้อย่างไร วิเคราะห์ข้อมูลอย่างไร และผลการวิจัยระบุไว้อย่างครบถ้วนและชัดเจน
3. ผ่านการพิจารณาของคณะกรรมการประเมินผลที่เกี่ยวข้องมาแล้ว เช่นผ่านการพิจารณาของคณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ หรือของคณะกรรมการวิจัยมาแล้ว และได้รับการแก้ไขจุดบกพร่องต่าง ๆ มาแล้ว

อนึ่งการคัดเลือกงานวิจัยมาเพื่อศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยไม่ได้คำนึงถึงมาตรฐานของคุณภาพของการประเมินของคณะกรรมการต่าง ๆ จึงไม่ได้ทำการประเมินอีกครั้งหนึ่ง และตามความเห็นของ Glass และคณะ (Glass and Others, 1981: 22, 220) นั้น ทำการอภิวิเคราะห์ทำไมควรคัดเลือกงานวิจัยที่มีคุณภาพต่ำออกก่อน และในที่นี้ผู้วิจัยมุ่งเน้นที่ความสมบูรณ์มากกว่า

วิธีเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ทำความเข้าใจกับคณะผู้ช่วยวิจัย (นิสิตปริญญาโทจำนวน 4 คน) ในการใช้แบบสำรวจผลการวิจัยที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น พร้อมกับยกตัวอย่างการกรอกข้อมูลแต่ละแห่งของแบบสำรวจนั้น
2. ให้คณะผู้ช่วยวิจัยไปเก็บข้อมูลจากงานวิจัยของมหาวิทยาลัยต่าง ๆ และที่สถาบันภาษา ในกรณีที่งานวิจัยบางเล่มไม่อาจหาได้ ผู้วิจัยจะติดต่อขอต้นฉบับจากการวิจัยมาทำการศึกษา
3. ผู้วิจัยทำการสำรวจข้อมูลต่าง ๆ ที่ได้มา และหากมีข้อสงสัยในความไม่สมบูรณ์ของผลการวิจัยบางอย่าง จะทำการซักถามผู้ช่วยวิจัยที่เก็บข้อมูลมา เช่นงานวิจัยบางเรื่องไม่ได้ระบุค่าความเที่ยงหรือค่าความตรงของเครื่องมือ ไม่ได้บอกขนาดของค่า t-test หรือ F-test หรือรายละเอียดอื่น ๆ ที่ระบุไว้ในแบบสำรวจ สิ่งเหล่านี้ผู้วิจัยจะซักถามว่างานวิจัยที่สำรวจมาไม่ได้ระบุไว้จริงหรือไม่ ในบางกรณีผู้วิจัยจะให้ผู้ช่วยวิจัยไปค้นหาข้อมูลเหล่านั้นอีกครั้งหนึ่ง หรือให้ถ่ายเอกสารบางส่วนของงานวิจัยนั้นมาให้ผู้วิจัยศึกษาเอง
4. ผู้วิจัยนำแบบสำรวจงานวิจัยมากำหนดคำสำคัญ (key word) ของชื่อเรื่องของการวิจัยเอง และตรวจสอบความสมบูรณ์ของข้อมูลในแบบสำรวจนั้น
5. นำแบบสำรวจไปเตรียมข้อมูลโดยใช้ เครื่องไมโครคอมพิวเตอร์และโปรแกรม base III เพื่อบันทึกข้อมูลที่จำเป็นบางประการ เช่น คำสำคัญ คำแปรที่สำคัญ ระดับการศึกษา ชนิดของการวิจัย ชื่อผู้วิจัยและชื่อเรื่องวิจัย เป็นต้น

6. ใช้เครื่องไมโครคอมพิวเตอร์จัดกลุ่มงานวิจัย ในลักษณะต่าง ๆ โดยอาศัยค่าสำคัญ ตัวแปรที่สำคัญ ระดับการศึกษา และชนิดของการวิจัยเป็นเขตข้อมูล (field) ในการจัดเรียงข้อมูล (sorting)

7. จัดกลุ่มงานวิจัยตามลักษณะต่าง ๆ ที่หาได้จากเครื่องไมโครคอมพิวเตอร์ แล้วนำข้อมูลต่าง ๆ ของงานวิจัยเหล่านั้นมาทำการศึกษา

การตรวจสอบค่าสถิติที่จำเป็นในการวิจัย

1. ทำการทดสอบความเป็นเอกพันธ์ (homogeneity) ของความแปรปรวนของงานวิจัยเชิงทดลอง เพื่อทดสอบว่าความแปรปรวนของกลุ่มตัวอย่างและของกลุ่มทดลองแตกต่างกันหรือไม่ ด้วย F_{max} test ทั้งนี้เพื่อจะได้ใช้ค่าความแปรปรวนที่เหมาะสม (S^2) ในการคำนวณหาค่าขนาดคิทธิพลต่อไป โดยใช้สูตรดังนี้

$$F_{max} = \frac{S_{max}^2}{S_{min}^2}; df = 2, n-1$$

2. ทำการทดสอบความเป็นเอกพันธ์ (homogeneity) ของค่าขนาดคิทธิพล เพื่อศึกษาว่างานวิจัยต่าง ๆ ที่นำมาทำการอภิวิเคราะห์นั้น มีขนาดคิทธิพลแตกต่างกันหรือไม่ หากว่างานวิจัยบางเรื่องมีค่าขนาดคิทธิพลแตกต่างจากงานวิจัยอื่น แสดงว่าผลการศึกษาแตกต่างจากงานวิจัยอื่นมากอาจต้องตัดงานวิจัยนั้นออกจากกรอวิเคราะห์ก่อนที่จะนำเอาค่าขนาดคิทธิพลมาหาค่าเฉลี่ยต่อไป เว้นแต่จะมีขนาดกลุ่มตัวอย่างขนาดใหญ่

การทดสอบความเป็นเอกพันธ์ของค่าขนาดคิทธิพลอาศัยสูตรต่อไปนี้ (Hedges and Olkins, 1985: 123, 235)

ก. กรณีของงานวิจัยเชิงทดลองที่เป็น fixed effect model

$$X_{k-1}^2 = \frac{\sum_{i=1}^k (d_i - \bar{d})^2}{\sigma^2(d_i)}$$

านเมื่อ d = ค่าขนาดอิทธิพลที่ถ่วงน้ำหนักแล้ว คือ

$$\chi_{k-1}^2 = \frac{\sum_{i=1}^k \frac{d_i}{\sigma(d_i)}}{\sum_{i=1}^k \frac{1}{\sigma^2(d_i)}}$$

$\sigma^2(d)$ = ค่าประมาณของค่าความแปรปรวนของค่า d คือ

$$\sigma^2(d) = \frac{n_E + n_C}{n_E n_C} + \frac{d^2}{2(n_E + n_C)}$$

ข. กรณีของงานวิจัยเชิงความสัมพันธ์

$$\chi_{k-1}^2 = \sum_{i=1}^k (n_i - 3) (z_i - z_+)^2$$

านเมื่อ z_i = ค่า Fisher's Z ที่แปลงมาจากค่า r_i และ

z_+ = ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ที่ถ่วงน้ำหนักแล้ว คือ

$$z_+ = \frac{\sum_{i=1}^k w_i z_i}{\sum_{i=1}^k w_i}$$

และ

$$w_i = (n_i - 3) / \sum_{i=1}^k (n_i - 3)$$

ค. กรณีของงานวิจัยเชิงทดลองที่เป็น Categorical Model

$$\chi^2 = \sum_{i=1}^p \sum_{j=1}^m \frac{(d_{ij} - d_{++})^2}{\sigma^2(d_{ij})}$$

านเมื่อ

$$d_{ij} = \left(\sum_{j=1}^m \frac{1}{\sigma^2(ij)} \right)^{-1}$$

$$d_{++} = \frac{\sum_{i=1}^p \sum_{j=1}^m \frac{d_{ij}}{\sigma^2(d_{ij})}}{\sum_{i=1}^p \sum_{j=1}^m \frac{1}{\sigma^2(d_{ij})}}$$

$$\hat{\sigma}^2(d_{ij}) = \frac{n_E + n_C}{n_E n_C} + \frac{d_{ij}}{2(n_E + n_C)}$$

3. ตรวจสอบความคลาดเคลื่อนในการวัด (measurement error) สำหรับงานวิจัยที่เสนอค่าความเที่ยง (reliability) โดยสูตรดังนี้ (อ้างจาก อุทุมพร จามรมาน, 2531: 31-35)

ก. งานวิจัยเชิงทดลอง

$$d_c = \frac{d_i}{\sqrt{r_{xx}}}$$

ในเมื่อ d_i = ขนาดของอิทธิพล

r_{xx} = สัมประสิทธิ์ความเที่ยงของเครื่องมือวัดตัวแปร x

ข. งานวิจัยเชิงความสัมพันธ์

$$r_c = \frac{r_{xy}}{\sqrt{r_{xx}} \sqrt{r_{yy}}}$$

ในเมื่อ r_c = ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ที่ปลอดจากความคลาดเคลื่อนในการวัด (correction for attenuation)

r_{xy} = ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของคะแนนที่วัดได้จากแบบทดสอบของตัวแปรที่ 1 และ 2

r_{xx} = ค่าความเที่ยงของแบบทดสอบของตัวแปรที่ 1

r_{yy} = ค่าความเที่ยงของแบบทดสอบของตัวแปรที่ 2

อนึ่ง ในกรณีที่ค่า r_{xx} หรือ r_{yy} อย่างใดอย่างหนึ่ง ไม่ได้ระบุไว้จะกำหนดให้มีค่าสูงที่สุดคือ 1.0

4. ตรวจสอบความคลาดเคลื่อนในการสุ่ม (sampling error) วิทยานิพนธ์ สูตรดังต่อไปนี้ (Hunter and Others, 1982:145)

ก. งานวิจัยเชิงทดลอง

$$\sigma_e^2 = S_e^2 = \frac{4(1 + d/3)k}{N}$$

และ
$$\sigma_d^2 = \sigma_d^2 - \sigma_e^2$$

ข. งานวิจัยเชิงความสัมพันธ์

$$\sigma_e^2 = S_e^2 = \frac{(1-r^2)^2 k}{N}$$

และ

$$\sigma_p^2 = \sigma_r^2 - \sigma_e^2$$

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. การวิเคราะห์ข้อมูลของการศึกษาครั้งนี้ ใช้วิธีการต่าง ๆ แล้วแต่ลักษณะของข้อมูลที่จัดกลุ่มได้ หรือที่ไม่สามารถจะจัดกลุ่มได้ หรือแล้วแต่จุดประสงค์ที่กำหนดไว้ตามลักษณะของตัวแปรรวมของกลุ่มงานวิจัยแต่ละกลุ่ม วิธีการต่าง ๆ นั้นได้แก่

ก. วิธีทิววิเคราะห์ (Meta-analysis) ใช้กับงานวิจัยลักษณะดังนี้

1. งานวิจัยเชิงทดลอง

2. งานวิจัยเชิงความสัมพันธ์

ข. วิธีสังเคราะห์ผลการวิจัย (Research Synthesis) ใช้กับงาน

วิจัยที่ไม่ใช่งานเชิงทดลอง หรือเชิงความสัมพันธ์ เช่น

1. งานวิจัยเชิงสำรวจ

2. งานวิจัยเชิงศึกษาเอกสาร

3. งานวิจัยเชิงบรรยาย (เช่น การสร้างแบบทดสอบ หรือบทเรียน)

4. งานวิจัยอื่น ๆ

งานวิจัยต่าง ๆ เหล่านี้ผู้วิจัยจะทำการสังเคราะห์ผลการวิจัย โดยวิธีการต่าง ๆ ของการสังเคราะห์ผลการวิจัย แล้วแต่ความเหมาะสม เช่น

1. วิธีบรรยาย
2. วิธีนับคะแนนเสียง
3. วิธีนับรวมค่านัยสำคัญ (ซึ่งมีหลายวิธี) และ
4. วิธีแจกแจง

2. นำค่าขนาดของอิทธิพลหรือค่าสถิติอื่นที่คำนวณได้ ไปทดสอบความมีนัยสำคัญ (ถ้าสามารถทำได้) ด้วยสถิติต่าง ๆ ที่ได้กล่าวมาแล้ว ในบทที่ 2

สถิติที่ใช้ในการวิจัย

การรวบรวม การวิเคราะห์ข้อมูล และการอภิเคราะห์หรือการสังเคราะห์ผลการวิจัย ใช้สถิติทั้งชนิดบรรยาย (descriptive statistics) เช่น การหาค่า means, S.D. และค่าความถี่ เป็นต้น และใช้สถิติอ้างอิง (inferential statistics) บางชนิดเช่น t-test, F test, z test และ χ^2 test เป็นต้น แล้วแต่ลักษณะของข้อมูลในแต่ละกลุ่ม และจุดประสงค์ของการวิจัย

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลของการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงการถดถอยวิเคราะห์และการสังเคราะห์ผลการวิจัยจะแยกเสนอออกเป็น 2 ตอน ดังนี้

1. ข้อสรุปต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการเรียน การสอนภาษาอังกฤษ จากงานวิจัยต่าง ๆ
2. สภาพของงานวิจัยทางการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

ต่อไปนี้เป็นรายละเอียดของผลการวิจัยแต่ละตอน

ก. ข้อสรุปต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการเรียน การสอนภาษาอังกฤษ จากงานวิจัยต่าง ๆ

การวิจัยครั้งนี้พบว่างานวิจัยต่าง ๆ จำนวน 335 เรื่อง ที่ใช้เป็นตัวอย่างประชากรที่นำมาศึกษานั้น เมื่อจำแนกออกเป็นกลุ่มตัวแปร 14 กลุ่มตามที่กำหนดไว้ในบทที่ 3 ปรากฏว่าแต่ละกลุ่มมีงานวิจัยจำนวนแตกต่างกันดังต่อไปนี้

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 3 จำนวนงานวิจัยของแต่ละตัวแปรหรือกลุ่มตัวแปร

ที่	ตัวแปรหรือกลุ่มตัวแปร	จำนวน	หมายเหตุ
1	การฟัง	33	* มีงานวิจัย 3
2	การฟังและพูด	9	เรื่องที่ตั้งอยู่กลุ่ม
3	การอ่าน	54	ตัวแปรมากกว่า
4	การเขียน	13	1 กลุ่ม
5	โครงสร้างทางภาษา	34	
6	คำศัพท์	20	
7	ทักษะบูรณาการ	28	
8	บทเรียนโปรแกรม	9	
9	การทดสอบและประเมินผล	51	
10	ปัจจัยทางจิตวิทยาและปัจจัยอื่นที่มีผลต่อการเรียน	25	
11	ความคิดเห็นเกี่ยวกับกระบวนการเรียนการสอนภาษา	14	
12	การสำรวจความต้องการในการเรียนการสอน	14	
13	ปัญหาในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ	8	
14	งานวิจัยด้านอื่น ๆ	26	
	รวม	335*	

จากตารางที่ 3 จะเห็นได้ว่างานวิจัยเกี่ยวกับการอ่านมีมากที่สุด คือ 54 เรื่อง รองลงมาคือ งานวิจัยเกี่ยวกับการทดสอบและประเมินผล ซึ่งมี 51 เรื่อง และงานวิจัยที่มีมากเป็นอันดับที่ 3 คือ งานวิจัยเกี่ยวกับการฟัง ซึ่งมี 33 เรื่อง งานวิจัยทั้ง 14 กลุ่ม มีรายละเอียดต่าง ๆ ดังต่อไปนี้ (รายละเอียดต่าง ๆ เกี่ยวกับสภาพของการวิจัยเหล่านี้ผู้วิจัยจะกล่าวถึงในรายละเอียดในข้อ ข. ต่อไป)

ต่อไปนี้เป็นข้อสรุปที่ได้จากงานวิจัยของตัวแปรหรือกลุ่มตัวแปรทั้ง 14 กลุ่ม
ดังกล่าวแล้ว

1. งานวิจัยเกี่ยวกับการฟัง

ตารางที่ 4 งานวิจัยที่เกี่ยวกับการฟัง

ที่	หัวข้อเรื่องที่สำคัญ	จำนวน	ผู้วิจัยและปีที่ทำการวิจัย
1	ระดับความสามารถในการฟัง	14	เฉลิมชัย (2521) นันทิษา (2523) นันทพร (2523) ระพีพรรณ (2523) นวลจันทร์ (2524) พรรณรัตน์ (2524) เพ็ญ (2524) จีรวัฒน์ (2524) เขียวลักษณ์ (2525) จรรยา (2527) ลำคาน (2527) ทมะนิษา (2528) कमลพรรณ (2529) สุพจน์ (2529)
2	ระดับความสามารถในการฟัง อ่าน และ เขียน	4	วนิดา (2523) กุสุมา (2523) วิไล (2523) อุบล (2523)
3	วิธีสอนและสื่อการสอนฟัง	4	ทิพวัลย์ (2518) ธนาธิป (2519) ภิภุมพันธ์ (2522) อจรรรณ (2526)
4	ความสัมพันธ์ระหว่างการฟัง และทักษะอื่น	2	พยอม (2517) นาคษา (2529)
5	ความสามารถศักยภาพทางการ สื่อสารด้านการฟัง	9	วิไลวรรณ (2526) รังสิต (2527) สุภา (2527) ชลาลัย (2528) สุกร (2529); ภารดา (2529) มัทนา (2530) สมพร (2530) แชนภา (2530)

1. ระดับความสามารถในการฟัง

ในระดับประถมศึกษาชั้น มลการวิจัยพบว่าความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนลาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ และโรงเรียนประถมศึกษาสังกัดสำนักงานประถมศึกษา อำเภอเมืองเชียงใหม่ ต่างก็อยู่ในระดับต่ำ นักเรียนมีปัญหการฟังด้านความเข้าใจเหตุการณ์ที่หูดับในบทสนทนา การเข้าใจข้อความที่ได้ยิน การเก็บใจความสำคัญของข้อความที่ฟัง และการเก็บรายละเอียดของข้อความที่ได้ยิน (เขารักษ์, 2525; สุพจน์, 2529)

นอกจากนี้ผลการวิจัยพบว่าม้งานวิจัยจำนวน 7 เรื่องที่ศึกษาเรื่องระดับความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนละตา (สงขลา) โรงเรียนในและนอกเขตอำเภอเมือง นครราชสีมา และโรงเรียนในเขตการศึกษา 1, 2, 3, 4 และ 5 ในกรุงเทพมหานคร ผลปรากฏว่าสอดคล้องกันที่ว่าระดับความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนอยู่ในระดับที่ต่ำมาก นักเรียนที่อยู่ในเขตอำเภอเมืองมีความสามารถในการฟังสูงกว่านักเรียนที่อยู่นอกเขตอำเภอ นักเรียนมีปัญหามากในการเข้าใจข้อความและบทสนทนา รวมทั้งการออกเสียงพยัญชนะและสระในคำ แต่ไม่ค่อยมีปัญหามากนักในเรื่องเสียงเน้นหนักในคำและระดับเสียงสูงต่ำในประโยค (เฉลิมชัย, 2521; ระพีพรรณ, 2522; จีรวัดน์, 2524; เพ็ร็ล, 2524; นวลจันทร์, 2524; พรพรรณศรี, 2524; ทมะเนษา, 2528) รายละเอียดจะพบได้จากตารางที่ 5-6 ต่อไป

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 5 ระดับความสามารถด้านการฟังของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ของโรงเรียน 29 แห่ง ในเขตการศึกษาที่ 1, 2, 3, 4 และ 5 ในเขตกรุงเทพมหานครและในต่างจังหวัดบางแห่ง

ที่	ผู้วิจัยและ ปีที่วิจัย	แหล่งข้อมูล	n	k, KR ₂₁	\bar{X} (%)	df	MS _b	MS _w	F
1	จิรัชพันธ์ (2524)	เขต 1	254	70:0.79***	52.59	5,248	1413.66	42.89	<.05
2	เพ็ญศรี (2524)	เขต 2	226	70:0.79***	46.71	4,221	1023.25	30.81	<.05
3	ระพีพรรณ (2524)	เขต 3	255	80:0.86	49.08	6,248	826.32	44.99	<.05
4	นวลจันทร์ (2524)	เขต 4	242	70:0.79***	49.01	5,236	877.18	35.38	<.05
5	พรพรรณดี (2524)	เขต 5	201	70:0.79***	40.19	4,196	333.79	45.80	<.05
	\bar{X}	5 เขต	1178		47.93	24,149	910.01	39.97	22.76*
6	ทมะนียา (2528)**	อ. สะเตา สงขลา	89	72	46.06				
7	เฉลิมชัย (2521)	อ. เมือง นครราชสีมา	210	120	56.19				

* $P < 0.5$; ** ความสามารถด้านการฟังเพื่อการสื่อสาร

*** เครื่องมือชุดเดียวกัน

จากตารางที่ 5 แสดงให้เห็นว่าโดยเฉลี่ยแล้วระดับความสามารถด้านการฟัง (ชั้นกลไก ชั้นความรู้ ชั้นถ่ายโอน ชั้นสื่อสาร และชั้นวิพากษ์วิจารณ์) ของนักเรียน 29 โรงเรียนในเขตการศึกษา 5 เขต ในกรุงเทพมหานคร อยู่ในระดับปานกลาง (ค่อนข้างต่ำ) คือ $\bar{X} = 47.93\%$ โดยนักเรียนในเขตการศึกษาที่ 1 มีความสามารถโดยเฉลี่ยสูงกว่าของ เขตอื่น ๆ และนักเรียนในเขตการศึกษาที่ 5 มีระดับความสามารถต่ำที่สุด และโดยเฉลี่ยแล้ว อยู่ในระดับอ่อนมาก ($\bar{X} = 40.19\%$) นักเรียนในโรงเรียนต่าง ๆ ในแต่ละเขตมีระดับความสามารถในการฟังแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ และอาจกล่าวสรุปได้ด้วยว่า โดยทั่ว ๆ ไปแล้ว ระดับความสามารถของนักเรียนในโรงเรียนต่าง ๆ ทั้ง 5 เขตการศึกษาอยู่ในระดับปานกลาง (ค่อนข้างต่ำ) และแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

ส่วนในต่างจังหวัดนั้น ผลการวิจัยพบว่าระดับความสามารถโดยเฉลี่ยของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ของโรงเรียนในเขตอำเภอเมือง และนอกเขตอำเภอเมืองของจังหวัด นครราชสีมา อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 57.19\%$) และความสามารถด้านการฟังเพื่อการสื่อสารของนักเรียนในอำเภอสะเตกา จังหวัดสงขลา อยู่ในระดับอ่อนมาก ($\bar{X} = 36.06\%$)

ส่วนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ผลการวิจัยพบว่านักเรียนในโปรแกรมภาษา ในเขตอำเภอเมืองเชียงใหม่ มีระดับความสามารถในการฟังปานกลาง (ประมาณ 40%-60%) ทักษะที่มีปัญหามากที่สุดคือความเข้าใจในข้อความและบทสนทนา (นันทิษา, 2523) สำหรับในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 6 ผลการวิจัยพบว่าความสามารถในการฟัง ของนักเรียนในเขตการศึกษา 2 และ 3 ในกรุงเทพมหานครอยู่ในระดับต่ำ นักเรียนมี ปัญหาการฟังระดับการวิเคราะห์วิจารณ์ การถ่ายโอน และการสื่อสาร (จรรยา, 2527; ลำคาน, 2527)

ตารางที่ 6 ระดับความสามารถด้านการฟังของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ของโรงเรียน
8 แห่งในเขตการศึกษาที่ 2 และ 3 ในเขตกรุงเทพมหานคร และของชั้น
ประถมศึกษาปีที่ 6 อีกบางแห่ง

ที่	ผู้วิจัยและ ปีที่วิจัย	แหล่งข้อมูล	n	K. KR ₂₁	\bar{X} (%)	df	MS _b	MS _w	F
1	ลำตวน (2527)	เขต 2	315	50;0.88***	40.46	3,311	858.24	54.83	<.05
2	จรรยา (2527)	เขต 3	315	50;0.88***	52.16	3,311	4,756.00	40.08	<.05
	\bar{X}	2 เขต	630	50;0.88	46.31	6,622	2,807.12	47.46	59.15*
1	เขวาลักษณ์ (2525)**	สาธิต (มก) (ป.6)	259	60;0.82	52.03				
2	สุพจน์ (2529)**	อ.เมือง เชียงใหม่	403	40;0.60	40.24				

* $P < 0.5$: ** ความสามารถด้านการฟังเพื่อการสื่อสาร

*** เครื่องมือชุดเดียวกัน

จากตารางที่ 6 จะเห็นได้ว่าความสามารถในการฟังของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในเขตการศึกษาที่ 2 และ 3 ในกรุงเทพมหานครอยู่ในระดับต่ำ (ต่ำกว่าเกณฑ์พอใช้ = 60%) คือ $\bar{X} = 0.46.31\%$ ความสามารถด้านการฟังของนักเรียนในโรงเรียนต่าง ๆ ในแต่ละเขตแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ส่วนความสามารถด้านการฟังของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ และอำเภอเมืองเชียงใหม่ โดยเฉลี่ยแล้วก็อยู่ในระดับต่ำ (ต่ำกว่าเกณฑ์พอใช้ = 60%) เช่นเดียวกัน

นอกจากนี้ผลการวิจัยพบว่านิสิตชั้นปีที่ 3 วิชาเอกภาษาอังกฤษมีระดับความสามารถในการฟังต่ำและมีปัญหาในการฟังทั้งในด้านการฟังเสียงพยัญชนะและสระ เสียงเน้นหนักสูงต่ำในประโยคและความเข้าใจข้อความและบทสนทนา (นันทพร, 2523)

2. ระดับความสามารถในการฟัง อ่าน และเขียน

ผลการวิจัยพบว่านักศึกษาชั้นปีที่ 4 วิชาเอกภาษาอังกฤษของวิทยาลัยครูในภาคเหนือ ภาคกลาง ภาคตะวันออก เชียงเหนือ และภาคใต้ (รวม 12 แห่ง) มีความสามารถในการฟังระดับปานกลาง การอ่านและการเขียนอยู่ในระดับต่ำ ความสามารถเหล่านี้อยู่ในระดับที่ต่ำกว่าเกณฑ์ที่คาดหวังไว้คือ 80%, 90% และ 80% และพบว่าความสัมพันธ์ของความสามารถเหล่านี้มีอยู่ในระดับต่ำ ($r_{vy} = 0.37-0.45$) แต่มีนัยสำคัญ (วานิดา, 2523; กุสุมา, 2523; วิไล, 2523; อุบล, 2523) ซึ่งรายละเอียดจะพบได้ในตารางที่ 7

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 7 ระดับความสามารถด้านการฟัง อ่าน และเขียนของนักศึกษาฝึกหัดครูระดับ
ปริญญาตรี เอกภาษาอังกฤษ ในสถาบันอุดมศึกษาในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ
ภาคใต้ ภาคกลาง และภาคเหนือ (ปี 2523)

ที่	ผู้วิจัยและปีที่วิจัย	n	ฟัง*	อ่าน*	เขียน*
			\bar{X} (%)	\bar{X} (%)	\bar{X} (%)
1	อุบล (2523)	79	58.85	36.28	40.57
2	วิไล (2523)	84	63.80	37.84	40.07
3	วนิดา (2523)	36	60.17	47.60	36.95
4	กุสุมา (2523)	65	55.18	39.75	42.28
	\bar{X}	264	59.70	39.17	40.34

* งานวิจัยทั้ง 4 เรื่องใช้เครื่องมือชุดเดียวกัน

จากตารางที่ 7 แสดงให้เห็นว่าระดับความสามารถด้านการฟังของนักศึกษา
ฝึกหัดครูระดับปริญญาตรี วิชาเอกภาษาอังกฤษ ในสถาบันอุดมศึกษาในภาคตะวันออกเฉียง
เหนือ ภาคใต้ ภาคกลาง และภาคเหนือ ในปี พ.ศ. 2523 อยู่ในระดับปานกลาง
(\bar{X} = 59.70) ส่วนด้านการอ่านและการเขียนนั้น นักศึกษามีความสามารถอยู่ในระดับค่อนข้าง
ต่ำ (\bar{X} = 39.17; 40.34)

3. วิธีสอนและสื่อการสอนฟัง

ในระดับประถมศึกษาชั้นนั้น ผลการวิจัยพบว่าบทเรียนภาษาอังกฤษที่สร้างขึ้นเพื่อใช้ในการสอนเสียงเน้นหนัก (stress) จังหวะ (rhythm) และระดับเสียงสูงต่ำ (intonation) สำหรับผู้เริ่มเรียนภาษาอังกฤษในชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 สามารถทำให้ผู้เรียนมีสัมฤทธิ์ผลด้านการเรียนสูงกว่าผู้ที่เรียนตามวิธีปกติในทุก ๆ ด้านอย่างมีนัยสำคัญ โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้เรียนมีสัมฤทธิ์ผลด้านการออกเสียงสูงต่ำ มีสูงมาก และแตกต่างจากผู้ที่ไม่ได้ใช้บทเรียนนี้มาก ($\bar{X} = 90.15:57.58$) รองลงมาคือด้านการออกเสียงเน้นหนัก แต่ด้านการออกเสียงจังหวะแตกต่างกันไม่มากนัก (ทิพวัลย์, 2522)

ในระดับมหาวิทยาลัยนั้น ผลการวิจัยเปรียบเทียบความสามารถในการฟังของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 ของวิทยาลัยครูบ้านสมเด็จเจ้าพระยา ระหว่างการสอนในห้องเรียนและการสอนในห้องปฏิบัติการภาษา ผลจากการทดสอบ 5 ครั้ง บปรากฏว่าแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ (เกษมพันธ์, 2522) และการสอนฟังชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 วิทยวิธีการใช้สื่อประสมหลายอย่างกับวิธีการสอนปกติในห้องเรียน ผลปรากฏว่าวิธีทั้งสองนี้ทำให้สัมฤทธิ์ผลในการฟังแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ เช่นกัน แต่ว่าการสอนวิธีแรกทำให้ผู้เรียนมีเจตคติในการเรียนดีกว่าวิธีที่ 2 (อรุณวรรณ, 2526)

นอกจากนี้ผลการวิจัยเปรียบเทียบประสิทธิภาพของตำราเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ของวิทยาลัย 3 แห่ง คือ English for College Students, Success with English และ Practice and Progress ปรากฏว่านักศึกษาที่ใช้ตำราเล่มที่ 1 มีสัมฤทธิ์ผลในการฟังมากที่สุด ส่วนผู้ใช้ตำราเล่มที่ 3 มีสัมฤทธิ์ผลรวมในการฟังและการอ่านมากกว่าการใช้ตำราเล่มอื่น (ธนาธิป, 2519)

4. ความสัมพันธ์ระหว่างการฟังและทักษะหรือปัจจัยอื่น

ผลการวิจัยพบว่าความสามารถในการฟังของนักศึกษาชั้นปีที่ 3 วิชาเอกภาษาอังกฤษของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร มีความสัมพันธ์กับความสามารถทางโครงสร้าง คำศัพท์ และการจำแนกเสียงอย่างมีนัยสำคัญในระดับปานกลาง ($R = 0.57$)

ผู้เรียนที่มีความสามารถทางการฟังสูง จะมีความสามารถในทักษะอื่นที่กล่าวแล้วสูงกว่า ผู้เรียนที่มีทักษะการฟังต่ำอย่างมีนัยสำคัญ (เพชอม, 2517) นอกจากนี้ยังพบว่า (1) กอเกณฑ์ ภาษากรณ์ (2) ความรู้ในการใช้ภาษาในแต่ละสังคมและสภาวะการณ์ (3) ความรู้ เรื่องความสัมพันธ์ระหว่างประวัศ และ (4) กลวิธีในการตีความหมายเป็นปัจจัย (factors) ที่มีความสัมพันธ์ร่วมกันกับความสามารถทักษะทางการสื่อสารด้านกรฟังในระดับปานกลาง ($R=0.59$) ปัจจัยเหล่านี้สามารถร่วมกันทำนายความสามารถดังกล่าวของนักศึกษาเอกวิศวะ ภาษาอังกฤษได้ประมาณร้อยละ 35 (นาคยา, 2529)

5. ความสามารถทักษะทางการสื่อสารด้านกรฟัง (Communicative Competence in Listening)

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 8 ระดับความสามารถศักยภาพทางการสื่อสารด้านการฟังของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในเขตกรุงเทพมหานคร และความสัมพันธ์ระหว่างการวัดการฟังโดยตรงและทางอ้อม

ที่	ผู้วิจัยและปีที่วิจัย	เขต	n	โครงสร้าง		การสอน		r _{xy}
				วัดทางตรง	วัดทางอ้อม	วัดทางตรง	วัดทางอ้อม	
				\bar{X} (%)	r _{tt}	\bar{X} (%)	r _{tt}	
1	ศุภร (2529)	1	320	49.52	0.76	70.45	0.85	0.71
2	มีทนา (2529)	2	370	42.14	0.77	66.74	0.85	0.56
3	สุภา (2529)	4	241	-	-	38.45	0.82	-
4	สมพร (2527)	6	324	57.19	0.76	75.33	0.85	0.69
5	โอรีสา (2529)	7	277	62.42	0.79	82.69	0.85	0.55
6	ชนภา (2529)	8	316	45.15	0.76	62.48	0.84	0.75
7	รังสิต (2527)	1	421	-	-	39.81	0.82	-
8	ชลาลัย (2527)	9	259	-	-	48.87	0.69	-
\bar{X} และ r _{xy}		7	2519	50.73	0.77	60.51	0.82	0.65*

* $P < 0.05$, $\sigma_r^2 = 0.006$, $\sigma_e^2 = 0.001$ และ $\chi^2 (4) = 19.02$

จากตารางที่ 8 พบว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในเขตการศึกษาที่ 1, 2, 4, 6, 7, 8 และ 9 ในกรุงเทพมหานคร มีความสามารถศักยภาพทางการสื่อสารด้านการฟังอยู่ในระดับค่อนข้างต่ำ เมื่อวัดด้วยแบบทดสอบการวัดโดยตรง คือการฟังจากเครื่องบันทึกเสียงแล้วตอบคำถามโดยการเลือกตัวเลือก ($\bar{X} = 50.73\%$ จากเกณฑ์ 60%) และมีความสามารถในระดับปานกลางเมื่อวัดด้วยแบบทดสอบการวัดทางอ้อม คือการอ่านคำถามแล้วตอบคำถาม ($\bar{X} = 60.51$) และพบว่าการวัดความสามารถศักยภาพด้านการฟังเพื่อการสื่อสาร

ด้วยแบบทดสอบ 2 ชนิดได้ผลแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ แต่ผลการวัดมีความสัมพันธ์กันโดยเฉลี่ยแล้วในระดับปานกลาง ($r_{xy} = 0.56-0.75$ หรือ $r_{yv} = 0.65$) และขนาดของความสัมพันธ์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ($\chi^2 (4) < 0.05$) แสดงว่าการวัดทั้ง 2 ลักษณะใช้แทนกันไม่ได้ (เรียงสีต., 2527; สภา., 2527; สกร., 2529; ใจริสา., 2529; มีทนา., 2530; สมพร., 2530; แชนภา., 2530)

อนึ่งผลการวิจัยยังพบว่าความสามารถทักษะทางการสื่อสารด้านการฟังของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 และมีธยมศึกษาปีที่ 6 ของโรงเรียนประจำจังหวัดในต่างจังหวัด คือร้อยเอ็ดและโรงเรียนในเขตการศึกษา 9 อยู่ในระดับที่ค่อนข้างต่ำมาก ($\bar{X} = 48.87\%$ จากเกณฑ์พอใช้ = 60%) ปัญหาที่พบมากในการฟังคือการเข้าใจสาระสำคัญของข้อความ (ไวไลวรรณ, 2526; ชลาลัย, 2528)

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

2. งานวิจัยเกี่ยวกับการฟังและพูด

ตารางที่ 9 งานวิจัยที่เกี่ยวกับการฟังและพูด

ที่	หัวข้อเรื่องที่สำคัญ	จำนวน	ผู้วิจัยและปีที่ทำการวิจัย
1	ความสามารถในการฟังและพูด	2	นิตยา (2526) จุฑาภรณ์ (2528)
2	วิธีการสอนฟังและพูด	5	กิติชัย (2517) เฉลียวศรี (2520) ทศ (2526) สุชาติ และคณะ (2526) อศุขย์ (2527)
3	ความสามารถในการออกเสียงและปัญหา	2	ประไพศรี (2515) หิพย์ารรณ (2525)
	รวม	9	

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

1. ความสามารถในการฟังและพูด

ผลการวิจัยพบว่าครูผู้สอนภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ที่มีระดับความสามารถในการฟังต่างกัน มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ กล่าวคือครูที่มีความสามารถในการฟังสูง จะมีความสามารถในการพูด ได้ถูกต้องและคล่องแคล่วมากกว่า (จุฑาภรณ์, 2528) และพบว่านักศึกษาฝึกหัดครูที่เรียนการพูดด้วยวิธีใช้กิจกรรมการละครช่วย มีความสามารถในการพูดได้อย่างคล่องแคล่ว รวมทั้งมีความพยายามในการสื่อสารมากกว่านักศึกษาที่เรียนการพูดวิธีวิธีการฝึกตามรูปแบบเขตเท่านั้น แต่ว่าคุณภาพของข้อมูลในการสื่อสารและสำเนียงแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ (นิตยา, 2526)

2. วิธีการสอนฟังและพูด

ผลการวิจัยพบว่าในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 การสอนการพูดด้วยวิธีใช้สื่อประสม (instructional multimedia method) ทำให้ผู้เรียนมีสัมฤทธิ์ผลในการพูดสูงกว่าการสอนด้วยวิธีปกติทั่วไปเป็นอย่างมาก ($\bar{X} = 39.13:35.07$) และมีนัยสำคัญ (วารดาภรณ์, 2529) และยังพบว่าการสอนการฟังและพูดด้วยวิธีสอนแบบกลุ่มสัมพันธ์ (community language learning approach) ทำให้ผู้เรียนมีสัมฤทธิ์ผลสูงกว่าการเรียนด้วยวิธีปกติทั่วไปอย่างมีนัยสำคัญด้วย (ทฤ, 2526) และในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายพบว่านักเรียนที่เรียนการฟังและพูดด้วยวิธีสอนแบบมนุษยนิยม (Humanistic Approach) มีความสามารถในการฟังและการพูด แตกต่างจากกลุ่มที่เรียนด้วยวิธีประเพณีนิยม (Conventional Approach) อย่างไม่มีนัยสำคัญ แต่ว่ามีความสามารถในทางการพูดมากกว่า และผู้เรียนมีเจตคติในการเรียนดีกว่าด้วย (เอกุศลย์, 2527)

สำหรับในมหาวิทยาลัยนั้น ผลการวิจัยพบว่าสัมฤทธิ์ผลในการเรียนการฟังและการพูดของนักศึกษาในวิทยาลัยครูที่เรียนด้วยวิธี Functional-National-Based กับวิธี Structural-Based แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ (เจตียาศรี, 2520) และยังพบอีกว่าการสอนให้นักศึกษาวิชาเอกภาษาอังกฤษระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงของวิทยาลัยครู ออกเสียงทาบหลังลงเสียง (final clusters) ที่มีเสียงหยุดชนิดอิสระปรากฏอยู่ วิทยาลัยครูไทยใช้ห้องปฏิบัติการภาษาทำให้ผู้เรียนมีสัมฤทธิ์ผลในการเรียนแตกต่างจากการสอน

วิทยากรเจ้าของภาษาอย่างไม่มีนัยสำคัญ แต่ได้ผลดีกว่าการสอนวิทยากรไทยในห้องเรียนเท่านั้น และยังพบว่าความแตกต่างทางเพศไม่มีผลต่อการเรียนการออกเสียงด้วยวิธีทั้งสามแต่อย่างใด (สิทธิชัย, 2517) ส่วนในมหาวิทยาลัยนั้นพบว่าการสอนการฟังและการพูด 5 วิธีคือ (1) ให้ผู้เรียนเรียนเองในห้องปฏิบัติการแล้วมาเรียนการฟังและการพูด (2) ให้ผู้เรียนเรียนการฟังและการพูดและเรียนแบบฝึกหัดที่คู่ขนานกับแบบฝึกหัดที่จะใช้เรียนเองนอกชั้นเรียน (3) เรียนการฟังและพูด (4) เรียนเองในห้องปฏิบัติการทางภาษา ในครึ่งภาคเรียนแรกและเรียนการฟังและการพูดในครึ่งภาคเรียนหลัง และ (5) เรียนการฟังและพูดในครึ่งภาคเรียนแรกและเรียนการฟังและพูดด้วยตนเองในครึ่งภาคเรียนหลัง ผลปรากฏว่าในการเรียนระยะเวลาที่เท่ากันนั้นการเรียนการสอนทั้ง 5 วิธีไม่ได้ทำให้ผู้เรียนมีสัมฤทธิ์ผลในการเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญแต่มีแนวโน้มแสดงว่าผู้เรียนตามวิธีที่ 5 มีความสามารถทางการฟังดีกว่า และผู้เรียนตามวิธีที่ 2 และ 3 มีความสามารถทางการพูดดีกว่ากลุ่มอื่น (สุชาติ และคณะ, 2526)

3. ความสามารถในการออกเสียง (pronunciation)

ผลการวิจัยพบว่าในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 นักเรียนจากโรงเรียนราษฎร์ โรงเรียนเทศบาล และโรงเรียนประชาบาล ที่มีพื้นฐานความรู้ภาษาอังกฤษสามารถจำแนกเสียงพยัญชนะจากคำที่มีหน่วยเสียงแตกต่างกันเพียงหน่วยเสียงเดียว (minimal pairs) ได้ถูกต้องมากกว่าผู้ที่ไม่มีความรู้ภาษาอังกฤษมาก่อนเลยอย่างมีนัยสำคัญ ($\chi^2 = 25.20:23.58$) นักเรียนชายและนักเรียนหญิงมีความสามารถดังกล่าวแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทั้ง 2 กลุ่มหรือเมื่อรวมกลุ่มกันแล้ว (ประเพศรี, 2515)

ส่วนปัญหาในการออกเสียงนั้น ผลการวิจัยพบว่านักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่หนึ่งถึงมัธยมศึกษาปีที่สามมีปัญหาการใช้ระดับเสียงผิด อันดับรองลงมาคือการออกเสียงควบกล้ำท้ายคำ อันดับที่สามคือการออกเสียงเน้นหนักในคำ (stress) ผิดตำแหน่ง ส่วนการออกเสียงสระนั้น พบว่ามีปัญหาน้อยมาก และยังพบว่าสาเหตุของความผิดพลาดในการออกเสียงนั้นเกิดจาก (1) การแทรกแซงของภาษาไทย (2) การสะกดคำที่คล้ายกันแต่ออกเสียงแตกต่างกัน และ (3) การพลั้งเผลอของนักศึกษาเอง (ทิพย์ารม, 2525)

3. งานวิจัยที่เกี่ยวกับการอ่าน

ตารางที่ 10 งานวิจัยที่เกี่ยวกับการอ่าน

ที่	หัวข้อเรื่องที่สำคัญ	จำนวน	ผู้วิจัยและปีที่ทำการวิจัย
1	การอ่านเชิงวิพากษ์วิจารณ์	6	ชนิษฐา (2521) นพรัตน์ (2521) ประสิทธิ์ (2523) ทศนีย์ (2524) วิลาวัลย์ (2525) มุสดี (2527)
2	ประสิทธิภาพของสื่อการสอน การอ่านเชิงวิเคราะห์	1	พรเทวี (2528)
3	ปัญหาในการอ่าน	3	พิศทิพย์ (2515) พิพนั (2520) กรรฎา (2524)
4	ความสามารถในการอ่านของครู	1	วิชัย (2523)
5	ความสามารถในการอ่านเข้าใจ ความ	12	คารที (2516) สมจิต (2517) กุสุมา (2519) ศิริวดี (2521) เสงี่ยม (2521) อังคณา (2524) มิสร่า (2524) อรุเร (2524) กอบลาภ (2526) คณิงนิจ (2526) ประภาศรี (2526) บงกช (2529)

ที่	หัวข้อเรื่องที่สำคัญ	จำนวน	ผู้วิจัยและปีที่ทำการวิจัย
6	วิธีการสอนอ่าน	15	บีทมา (2527) บริบูรณ์ (2519) สารภี (2523) กมลรัตน์ (2523) ฉลวย (2524) กัญลิตี (2524) บัลลังก์ (2523) ใหญ่สุข (2527) สุทัศน์ (2527) แสงระวี (2528) สุมาลี (2529) สุธีรา (2529)
7	ระดับความยากง่ายของเนื้อเรื่องในการอ่าน (readability of a text)	8	สมใจ (2526) ประนอม (2526) กาญจนา (2527) สุเทียร (2527) นิตยา (2527) จงรักษ์ (2527) วรณี (2528) พิชรี (2530)
8	การประเมินความน่าอ่านของหนังสืออ่านประกอบ	1	กมลพรรณ (2529)
9	ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการอ่านกับองค์ประกอบอื่น	6	ผจงกาญจน์ (2520) ขาใจ (2521) เพ็ชรา (2523) เบญจราภรณ์ (2524) กัญหาทิพย์ และม่าน (2526) สมบอง (2528)
10	ชนิดของคำถามการอ่านในแบบเรียน	1	เสนีย์ (2529)
	รวม	54	

1. การอ่านเชิงวิพากษ์วิจารณ์

ผลการวิจัยพบว่านักศึกษาชั้นปีที่ 3 วิชาเอกภาษาอังกฤษในกลุ่มวิทยาลัยในกลุ่ม นครหลวง กลุ่มภาคกลาง และกลุ่มตะวันออกจึงเห็นมีความสามารถในการอ่านเชิง วิพากษ์วิจารณ์ในระดับค่อนข้างต่ำ หรือในระดับคับข้องใจ (frustrating level) กล่าวคือ $\bar{X} = 42\%-57\%$ ทั้งภาษาอังกฤษและภาษาไทย ซึ่งพบว่าความสามารถของผู้เรียนทั้ง 2 ภาษาสัมพันธ์กันต่ำแม้ว่ามีนัยสำคัญ ($r_{xy} = 0.40$) นักศึกษาชายและหญิงมีความ สามารถในการอ่านดังกล่าวแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ ปัญหาที่สำคัญในการอ่านคือ การสรุปความ รองลงมาคือการตีความ ส่วนการสันนิษฐาน การอนุมานและการประเมิน ความมีปัญหาน้อยที่สุด (นพรัตน์, 2521; ประสิทธิ์, 2523; ทัศนีย์, 2524) ส่วนความสามารถในระดับตีความของนักศึกษาชั้นปีที่ 3-4 ของวิทยาลัยครูในกลุ่มนครหลวงและนครบรม นั้น พบว่าอยู่ในระดับคับข้องใจเช่นกัน ($\bar{X} = 60\%$) ทั้งในด้านการจัดใจความสำคัญ การเรียง ลำดับเหตุการณ์ และการสรุปเรื่อง ความสามารถดังกล่าวนี้ของนักศึกษาแต่ละวิทยาลัยแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ (เชนิชรา, 2521; มูลศิริ, 2527) นอกจากนี้พบว่านักศึกษาชั้นปีที่ 2 ของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ส่วนมากมีความสามารถในการอ่านระดับการตีความอยู่ใน เกณฑ์ต่ำในทุกทักษะ (วีลาวัลย์, 2525)

2. ประสิทธิภาพของสื่อการสอนการอ่านเชิงวิเคราะห์

ผลการวิจัยพบว่า (พรเทวี, 2528) ผู้เรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้ รับการฝึกฝนความสามารถในการอ่านเชิงวิเคราะห์โดยใช้แบบฝึกหัดการอ่านเชิงวิเคราะห์ แล้ว จะสามารถพัฒนาความสามารถในการอ่านเชิงวิเคราะห์เพิ่มขึ้นเป็นอย่างมาก แล้วจะมีผล สัมฤทธิ์ในการอ่านเชิงวิเคราะห์และการอ่านเข้าใจความได้สูงกว่าผู้ที่เรียนโดยวิธีปกติทั่วไป เป็นอย่างมากและอย่างมีนัยสำคัญ ($\bar{X} = 48.4:15.20$ และ $15.90:10.44$)

3. ปัญหาในการอ่าน

ปัญหาในการอ่านในระดับประถมศึกษา ผลการวิจัยพบว่าปัญหาที่สำคัญมากที่สุดคือ ปัญหาที่ผู้เรียนไม่เข้าใจโครงสร้างภาษาอังกฤษและคำศัพท์และพบว่าความรู้เรื่องระบบเสียงและตัวอักษรสัมพันธ์ต่อการอ่านของผู้เรียนมาก (กรุณา, 2524)

ส่วนปัญหาในการอ่านภาษาอังกฤษของนักศึกษาในระดับมหาวิทยาลัยที่สำคัญมากที่สุดคือปัญหาด้านคำศัพท์และจำนวนภาษา รองลงมาคือโครงสร้างภาษา การเข้าใจความ คิดเห็น ปัญหาและวัฒนธรรมของผู้เขียน (พิพนธ์, 2520) ความผิดพลาดในการอ่านเข้าใจความ มี ความสัมพันธ์กับความผิดพลาดที่เกิดจากความไม่รู้เรื่องโครงสร้าง ไวยากรณ์และ ไม่รู้ความหมาย ของคำศัพท์ในระดับปานกลาง ($r_{xy} = 0.52$ และ 0.48 ตามลำดับ) และความไม่รู้ความ หมายคำศัพท์สัมพันธ์กับความไม่รู้เกี่ยวกับโครงสร้าง ไวยากรณ์ในระดับปานกลาง ($r_{xy} = 0.62$) เช่นกัน แต่ความสัมพันธ์กันทุกกรณีมีนัยสำคัญ (พิศทิพย์, 2515)

4. ความสามารถในการอ่านของครู

ผลการวิจัยความสามารถในการอ่านของครูภาษาอังกฤษในวิทยาลัยครูทั่วประเทศ พบว่า (วัชร, 2523) ผู้ที่มีวุฒิปริญญาโทมีความสามารถสูงกว่าผู้ที่มีวุฒิปริญญาตรีและผู้สำเร็จ ปริญญาโทจากในประเทศและต่างประเทศมีความสามารถไม่แตกต่างกัน ปัญหาในการอ่านที่ พบมากที่สุดคือการหาที่ผิดในข้อความที่อ่าน

5. ความสามารถในการอ่านเข้าใจความ

ผลการวิจัยพบว่า (อิสรา, 2524) นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 กลุ่มที่ใช้สื่อ การเรียนภาษาอังกฤษชุดของกรมวิชาการ และกลุ่มที่ใช้สื่อการสอนชุดของกรมสามัญศึกษา ต่างมีสัมฤทธิ์ผลภายหลังการเรียนเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ แต่เจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษยัง

คงอยู่ในระดับเดิม นักเรียนที่ใช้สื่อการเรียนของกรมวิชาการมีสัมฤทธิ์ผลในการเรียนสูงกว่านักเรียนที่ใช้สื่อของกรมสามัญศึกษา

สำหรับนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 3 ผลการวิจัยพบว่า (อังคณา, 2524; ปรากฏศรี, 2526) ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษระดับการถ่ายโอน (transfer) การสื่อสาร (communication) และการวิเคราะห์วิจารณ์ (criticism) ของนักเรียนโรงเรียนรัฐบาลอยู่ในระดับค่อนข้างต่ำ ($\bar{X} < 70\%$) และความสามารถในการอ่านเกี่ยวกับการหาใจความสำคัญ การเรียงลำดับเหตุการณ์ การหาเหตุและผล การสรุปความ และการคาดการณ์ล่วงหน้าของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 3 ของจังหวัดชัยนาทอยู่ในระดับที่ต่ำมาก ส่วนในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 4 นั้นพบว่า (สมจิต, 2517) ความสามารถในการอ่านเข้าใจความของนักเรียนแผนกวิทยาศาสตร์อยู่ในระดับต่ำ นักเรียนหญิงมีความสามารถในการอ่านมากกว่านักเรียนชายและความสามารถในการเข้าใจประโยคแบบสความ ชยาศัย ความและดีความของนักเรียนมีความสัมพันธ์กันในระดับปานกลาง ($r_{xy} = 0.47-0.59$) และบุคลิกภาพมีผลต่อการอ่านเข้าใจความอย่างมีนัยสำคัญ กล่าวคือผู้เรียนที่ชอบเก็บตัวเมื่อเรียนการอ่านวิธีใช้กิจกรรมบทสนทนาสมมุติและกิจกรรมตามคู่มือผู้ใช้มีบุคลิกดังกล่าวน่าจะมีสัมฤทธิ์ผลในการอ่านเข้าใจความต่ำกว่าผู้เรียนที่ชอบแสดงตัว (เบงกช, 2529)

อนึ่งสำหรับผู้เรียนในระดับมหาวิทยาลัยนั้น การวิจัยพบว่า (เล็งเยี่ยม, 2521) ความรู้ความเข้าใจในโครงสร้างลึก (deep structure) ของประโยคและความเข้าใจในการอ่านมีความสัมพันธ์กันค่อนข้างสูง ($r_{xy} = 0.80$) และมีนัยสำคัญ และมีการถ่ายโอน (transfer) ความสามารถในการอ่านเข้าใจความภาษาไทยไปยังความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษพอประมาณ ($r_{xy} = 0.52$) แต่มีนัยสำคัญ นอกจากนี้ในระดับมหาวิทยาลัยนั้น ผลการวิจัยพบว่า (กอบกลาง, 2526) นักศึกษาในระดับชั้นปีที่ 1 ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บางแสน มีระดับความสามารถในการอ่านอังกฤษเทียบเท่าระดับ grade 6 ของอเมริกา มีความสามารถด้านคำศัพท์ระดับปานกลาง และความสามารถในการอ่านมีความสัมพันธ์กับความสามารถในการเดาคำศัพท์จากบริบท (context) ในระดับปานกลาง ($r_{xy} = 0.50$) และพบว่านิสิตและนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ และมหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตสี่ แล้วมีระดับความสามารถในการอ่าน (และการเขียน) ปานกลาง ความสามารถในการ

อ่านและเขียนสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญระดับก่อนข้างต่ำ ($r_{vy} = 0.35-0.45$) และเพศมีผลอย่างไม่มีนัยสำคัญต่อการอ่าน (กุสุมา, 2519) และยังพบอีกว่านักศึกษาในวิทยาลัยการดำปีที่ 1 มีระดับความสามารถในการอ่านต่ำมาก (คือทำคะแนนได้ประมาณ 32% เท่านั้น) ทั้งการอ่านระดับการถ่ายโอน การสื่อสาร และการวิเคราะห์วิจารณ์ (เค็งนิจ, 2526)

ส่วนระดับความสามารถในการอ่านและการเรียนของนักศึกษาวิชาเอกภาษาอังกฤษในวิทยาลัยครูในภาคการศึกษา 8 วิทยาลัยครูพระนคร มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร และมหาวิทยาลัยศิลปากร (ทับแก้ว) พบว่าอยู่ในระดับปานกลาง แต่ความสามารถของนักศึกษาของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร และมหาวิทยาลัยศิลปากร มีสูงกว่าของนักศึกษาในวิทยาลัยครู (อุเร, 2522; ภัทรุณี, 2521) นอกจากนี้ยังพบว่า (คารณี, 2516) ในระดับชั้นปีที่ 4 นั้น ความสามารถในการอ่านจับใจความ ทารายละเอียด การทำนายเหตุการณ์ การตีความ และการอ่านเชิงอนุมาน มีผลต่อการเรียนวรรณคดีอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญ ในระดับก่อนข้างต่ำ ($z = 0.20-0.31$) ทักษะต่าง ๆ เหล่านี้มีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกันอย่างมีนัยสำคัญในระดับก่อนข้างต่ำเช่นเดียวกัน ($r_{vy} = 0.20-0.69$)

6. วิธีการสอน

ผลของการวิจัยพบว่า (เบ็ทมา, 2517) การสอนอ่านด้วยวิธีการบวนการกลุ่ม (group process) กับวิธีปกติทั่วไปแก่นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ได้ผลแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญและจากการเปรียบเทียบความเข้าใจความภาษาอังกฤษที่มีและไม่มีการนำเรื่องในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 พบว่า (ฉลาวย, 2524) การนำเรื่องด้วยบทสรุปเป็นภาษาไทยหรือเป็นภาษาอังกฤษ หรือการตอบคำถามที่เกี่ยวข้องกับการนำเรื่องเลขปรากฏว่าได้ผลแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ

สำหรับนักศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 นั้นพบว่า (เพ็ญศรี, 2527); สุนทร, 2527) ผลการเรียนการอ่านเข้าใจความวิธีที่ให้เพื่อนสอนและวิธีเรียนด้วยตนเอง แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ และการสอนอ่านโดยวิธีให้ผู้เรียนได้รับคำถามเกี่ยวกับเรื่องที่

อ่านก่อน หลัง หรือระหว่างการอ่านก็ทำให้ผลการอ่านเข้าใจความของผู้เรียนแตกต่างกัน
อย่างไม่มีนัยสำคัญเช่นเดียวกัน

ส่วนในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 4 ผลการวิจัยพบว่า (สุทธิรัตน์, 2527) ความ
สามารถในการอ่านของผู้เรียนที่ได้รับการสอนโดยวิธีฝึกทักษะการอ่าน (reading skill)
มีสูงกว่าผู้ที่เรียนโดยวิธีการแปล หรือวิธีการวิเคราะห์ข้อเขียนอย่างมีนัยสำคัญ และวิธีการ
แปลมีผลดีต่อการอ่านมากกว่าวิธีการวิเคราะห์ข้อเขียน และพบว่า (สุธีรา, 2529) การใช้
เอกสารจริง (authentic materials) ในการสอนอ่าน ทำให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษา
ปีที่ 4 มีความสามารถในการอ่านได้สูงกว่าการให้หนังสือแบบเรียนอย่างมีนัยสำคัญ และ
การสอนการอ่านหรือการให้ผู้เรียนรู้จักการเดาความหมายของคำศัพท์จากบริบท (context)
ทำให้นักเรียนมีความสามารถสูงกว่าการเรียนโดยวิธีการสอนแบบคำห้วน วิธีการแปล หรือวิธี
การใช้แบบฝึกหัด cloze อย่างมีนัยสำคัญ แต่วิธีการใช้แบบฝึกหัด cloze ทำให้นักเรียนมี
ความสามารถในการอ่านสูงกว่าการสอนโดยวิธีการแปล (กมลรัตน์, 2523; กษสิทธิ์,
2524) นอกจากนี้ผลการวิจัยพบว่าในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 นั้น วิธีสอนอ่านโดยอาศัย
ฐานทางภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา (psycholinguistic-based instruction) วิธี
สอนแบบกลุ่มเอกภาพ (individualized group instruction) และการสอน
Top-level Structures ของสิ่งที่อ่าน สามารถทำให้นักเรียนมีสัมฤทธิ์ผลในการอ่านเพิ่ม
ขึ้นอย่างมากและได้ผลดีกว่าการสอนโดยวิธีห้วนอย่างมีนัยสำคัญ (อุบล, 2530; มณีนภา,
2530; วไลพร, 2530)

สำหรับนักศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 นั้น ผลการวิจัยพบว่า (บัลลังก์, 2526)
การสอนอ่านโดยวิธี 9 ขั้น กับวิธีการเรียนตามความสามารถของแต่ละบุคคลมีผลต่อความ
สามารถในการอ่านของนักเรียนแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ นอกจากนี้ยังพบว่าองค์ประกอบ
ด้านเนื้อหาของเรื่อง เช่นแนวคิดของเรื่อง ประเภทของเรื่อง การดำเนินเรื่องตัวละคร
และฉากของเรื่องทำให้นักเรียนอ่านต่างก็มีผลต่อความสามารถในการอ่านอย่างมีนัยสำคัญ
แต่ในระดับก่อนข้างค้ำ ($r = 0.23-0.32$) และความรู้ต่าง ๆ ดังกล่าวนี้นี้ มีความสัมพันธ์
ซึ่งกันและกันในระดับก่อนข้างค้ำ แม้ว่าจะมีนัยสำคัญ ($r_{xy} = 0.13-0.27$)

อนึ่งผลการวิจัยพบว่าการสอนอ่านในระดับมหาวิทยาลัย โดยวิธีใช้และเผื่อให้
การฟังประกอบจากเครื่องบันทึกเสียงทำให้นักเรียนมีสัมฤทธิ์ผลในการอ่านแตกต่างกันอย่าง

ไม่มีนัยสำคัญ (ปริญา, 2519) แต่การสอนการอ่านโดยวิธีการวิเคราะห์ข้อความที่สอนได้ผลดีกว่าการสอนแบบเดิมอย่างมีนัยสำคัญ (นันทนา, 2525) การสอนการอ่านโดย

- 1) วิธีการนำเสนอเรื่องย่อ
- 2) วิธีนำด้วยโครงเรื่อง
- 3) วิธีนำด้วยคำถามที่เกี่ยวข้อง
- และ 4) วิธีที่ไม่มีวิธีการนำเรื่อง

ปรากฏว่าได้ผลแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ (สารภี, 2523) และยิ่งพบอีกว่าการสอนการอ่านด้วยเครื่องแม่เหล็กคอมพิวเตอร์สำหรับผู้เรียนในระดับปริญาโทนั้น สามารถทำให้ผู้เรียนมีสัมฤทธิ์ผลในการอ่านเพิ่มมากขึ้นกว่าผู้ที่เรียนโดยวิธีปกติมากพอสมควรและมีนัยสำคัญ (แสงระวี, 2528)

7. ระดับความยากง่ายของเนื้อเรื่องในการอ่าน

จากการศึกษาระดับความยากง่ายของเนื้อเรื่องของแบบเรียนต่าง ๆ ที่ใช้ในชั้นมัธยมศึกษา พบว่าเมื่อวัดด้วย Fry Readability Scale แล้ว หนังสืออ่านนอกเวลาของชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 20 เล่ม อยู่ในระดับ 2, 6 และ 7 อย่างละ 4 เล่ม นอกนั้นอยู่ในระดับ 3-5 อย่าง 2-3 เล่ม วิทยานิพนธ์ของผู้เรียนมีระดับความรู้ความสามารถต่ำกว่าระดับความยากง่ายของแบบเรียน (สมเจ, 2526) ในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 5 นั้น หนังสืออ่านนอกเวลาซึ่งมี 56 เล่มนั้น วิทยานิพนธ์มีความยากง่ายระดับ 4 (มี 14 เล่ม) รองลงมาคือระดับ 6 (มี 11 เล่ม) และระดับ 9 มีเพียง 1 เล่ม ผู้เรียนโดยมากมีระดับความรู้ความสามารถในการอ่านต่ำกว่าระดับความยากง่ายของแบบเรียน (ประนอม, 2526) ผลการวิจัยยังพบอีกว่าหนังสือเรียนเหล่านี้เมื่อวัดความซับซ้อนของคำวิเศษณ์ของ Granowsky แล้วพบว่า (นิศยา, 2527) มีระดับความยากง่ายระดับ 1.60-10.73 ซึ่งเป็นในระดับที่โดยเฉลี่ยแล้วถือว่ายากค่อนข้างมาก และพบว่าความสามารถในการอ่านของนักเรียนสัมพันธ์กับระดับความยากง่ายของแบบเรียนค่อนข้างสูง ($r_{xy} = 0.86$) และสัมพันธ์กับความซับซ้อนของข้อความที่อ่านสูงมาก ($r_{xy} = 0.95$) ส่วนในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 นั้น ผลการวิจัยพบว่า (กาญจนา, 2527) หนังสืออ่านนอกเวลาทั้ง 44 เล่มนั้น วิทยานิพนธ์มีระดับความยากง่ายในระดับ 6 และ 7 (อย่างละ 14 เล่ม) และเช่นเดียวกันที่พบว่าระดับความสามารถในการอ่านของนักเรียนต่ำกว่าระดับความยากง่ายของแบบเรียน

นอกจากนี้แล้วจากผลการวิจัยยังพบว่าหนังสือที่จัดเตรียมประกอบการเรียนภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นจำนวน 41 เล่ม ใดก็ตามก็มีระดับความยากง่ายระดับ 3 (มี 16 เล่ม) รองลงมาคือระดับ 2 (มี 9 เล่ม) หนังสือเหล่านี้ส่วนมากมีความยากง่ายสูงกว่าระดับความสามารถของผู้เรียน (สุเทียนร. 2527) ส่วนหนังสือแบบเรียนที่กำหนดให้เรียนในรายวิชา ENG. 1-6 นั้นผลการวิจัยพบว่าหนังสือชุด Kernal Lessons ยากที่สุด แต่หนังสือชุด Lado English และ English for a Changing World ยากที่สุด ส่วนหนังสือสำหรับวิชาอ่าน 1-6 นั้น หนังสือชุด A Course in Reading Comprehension ยากกว่าหนังสือชุด Improve Your Reading (พัชร. 2530)

อนึ่ง ผลการวิจัยยังพบว่า (เจงรักษ์, 2527; วรณิ, 2528; สุเทียนร. 2527; นิตยา, 2527) ผลการวัดระดับความยากง่ายวิธี Fry Readability Scale มีความสัมพันธ์กับผลการวัดแบบ Granowsky และ Six-Readability Index ค่อนข้างสูง ($r_{xy} = 0.87$ และ 0.74 ตามลำดับ) แต่จะต่ำกว่าการวัดวิธี Colub's Systematic Density Measure ประมาณ ± 3 และเมื่อกลุ่มตัวอย่างแตกต่างกันค่าที่วัดได้วิธีนี้ก็จะมีความคลาดเคลื่อนประมาณ ± 1 เสมอ

นอกจากนี้ผลการศึกษาพบว่าในระดับมหาวิทยาลัยนั้น เมื่อใช้ cloze test ทดสอบระดับความยากง่ายของหนังสืออ่านนอกเวลาภาษาอังกฤษ ประเภทสารคดีของวิทยาลัยครู เชียงราย และวิทยาลัยครูอุตรดิตถ์ พบว่าหนังสือที่กำหนดไว้เป็นหลักสูตรทั้ง 4 เล่ม มีระดับความยากง่ายสูงกว่าระดับความสามารถของนักศึกษามาก เมื่อนำมาใช้ (สุภาพ, 2521; นิตยา, 2521)

8. การประเมินความน่าสนใจของหนังสืออ่านประกอบ

จากผลการประเมินความน่าสนใจของหนังสืออ่านประกอบนอกเวลาภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 4 ทัศนาชัย เกษมศักดิ์ การประเมินด้านเนื้อเรื่อง คติและโครงสร้าง วิธีเสนอเรื่อง การจัดรูปเล่ม และการพิมพ์ ปรากฏว่าจากหนังสือ 20 เล่ม ครูและนักเรียนมีความเห็นสอดคล้องกันว่าหนังสือที่น่าสนใจในการอ่านมากมี 5 เรื่อง คือ Ben-Hur, Discoverers of New Lands, Folk Tales from Asia, Run for Your Life และ Stories from Famous Poems (กมลพรหม, 2529)

9. ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการอ่านกับองค์ประกอบอื่น

ผลการวิจัยพบว่าความสามารถในการอ่านมีความสัมพันธ์สูงมากกับความเข้าใจสำนวนภาษาอังกฤษ ($r_{xy} = 0.98$) เมื่อผู้เรียนอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 (เพชรฯ, 2523) และมีความสัมพันธ์ปานกลางกับความเข้าใจการใช้ discourse markers ($r_{xy} = 0.49-0.52$) เมื่อผู้เรียนอยู่ในระดับมหาวิทยาลัย (กัทธาพิศย์ และผาน, 2526; เบญจภรณ์, 2524) และพบว่าความสามารถในการอ่านเร็วเพื่อจับใจความสำคัญและอ่านเพื่อความเข้าใจอย่างถ่องแท้ มีความสัมพันธ์ปานกลางกับความเข้าใจในการใช้ cue words ($r_{xy} = 0.48$ และ 0.58) เมื่อผู้เรียนอยู่ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (ษาใจ, 2521)

นอกจากนี้ยังพบว่าองค์ประกอบที่มีผลต่อความสามารถในการอ่านเร็วอย่างมีนัยสำคัญของนักศึกษาระดับ ป.ก.ศ. สูง 3 ด้านเรียงตามลำดับความสำคัญดังนี้ คือความสามารถในการเข้าใจโครงสร้างประโยค ($r_{xy} = 0.24$) ความสามารถในการอ่านข้ามคำ ($r_{xy} = 0.21$) และความสามารถด้านการจับใจความสำคัญ ($r_{xy} = 0.14$) แต่ก็มีนัยสำคัญในระดับค่า (ผจงกฤษณ์, 2520) แต่ว่าในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 4 นั้นพบว่าสัมพันธผลในการเรียนภาษาอังกฤษสัมพันธ์กับอัตราความเร็วในการอ่านและความเข้าใจในการอ่านอย่างมีนัยสำคัญในระดับปานกลาง ($R_{123} = 0.62$) และมีความสามารถในการอ่าน 104 คำต่อนาที (สมบอง, 2528)

10. ชนิดของคำถามการอ่านแบบเรียน

ผลการวิเคราะห์แบบเรียนภาษาอังกฤษที่ใช้ในชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย 12 เล่ม พบว่าแบบเรียนทุกเล่มมีคำถามเพื่อความเข้าใจชนิด Textually explicit มากกว่าชนิด Textually implicit หรือ Scriptally implicit แต่แบบทดสอบภาษาอังกฤษเข้ามหาวิทยาลัย ในปี พ.ศ. 2527-2528 มีแต่คำถามชนิดแรกเพียงอย่างเดียวเท่านั้น จึงไม่สอดคล้องกับตำราเรียนดังกล่าว (เสนห์, 2529)

4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเขียน

ตารางที่ 11 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเขียน

ที่	หัวข้อเรื่องที่สำคัญ	จำนวน	ผู้วิจัยและปีที่ทำการวิจัย
1	ความสามารถในการใช้ เครื่องหมายวรรคตอนและ เครื่องหมายรูปเรื่อง (cohesion)	3	สมจิตรรา (2523) สมจิต (2526) อึ้งฉลี (2526)
2	ปัญหาการเขียน	5	นภาพร (2516) ประวิทย์ศรี (2517) ประทีป (2517) ปรีษา และคณะ (2525) บริศดา (2526)
3	วิธีการเขียน	3	จรัสศรี (2515) ทองจิต (2516) วิรัชกร (2528)
4	ผลของการใช้สื่อการสอน การเขียน	1	จิตรพรพร (2524)
5	ความสัมพันธ์ของทักษะ การเขียนกับวิจัยอื่น	1	สวัสดี (2521)
	รวม	13	

1. ความสามารถในการใช้เครื่องหมายวรรคตอนและเครื่องหมายผูกพันรูปเรื่อง (cohesion)

ผลการวิจัยพบว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ของโรงเรียนลาติตแห่ง มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มีความเข้าใจบริบทที่มีเครื่องหมายวรรคตอนและมีความสามารถในการใช้เครื่องหมายวรรคตอนได้ดีในระดับปานกลาง ความรู้และความสามารถดังกล่าวนี้มีความสัมพันธ์กันในระดับปานกลาง ($r_{xy} = 0.56$) และมีนัยสำคัญ (สมจิตรา, 2523) ส่วนนักศึกษาชั้นปีที่ 4 วิชาเอกภาษาอังกฤษของวิทยาลัยครูในภาคกลางมีความสามารถในการใช้เครื่องหมายวรรคตอนได้ดีปานกลาง เครื่องหมายที่นักศึกษามีปัญหาในการใช้มากคือ colon (:), dash (-) และ quotation marks (" ") ตามลำดับ (สมจิต, 2526)

นอกจากนี้ยังพบว่าในการเขียนนั้นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ของโรงเรียนรัฐบาลในเขตกรุงเทพมหานคร ใช้เครื่องหมายผูกพันทางศัพท์ (lexical cohesion) ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 49.52\%$) รองลงมาคือใช้หน่วยอ้างอิง (reference) ในระดับค่อนข้างต่ำ ($\bar{X} = 37.37\%$) ส่วนการใช้คำสันธาน (conjunction) การละคำไว้ในฐานที่เข้าใจ (ellipsis) และใช้คำแทน (substitution) อยู่ในระดับที่น้อยและน้อยมากตามลำดับ ($\bar{X} = 11.10\%$, 1.07% และ 0.95%) ปัญหาที่พบมากที่สุดคือการใช้หน่วยอ้างอิง ซึ่งคิดเป็นมี 84.32% ของปัญหาทั้งหมด นอกนั้นไม่ค่อยมีปัญหามากนัก (ชัชชลี, 2526)

2. ปัญหาการเขียน

จากการวิจัยพบว่านักเรียนที่สำเร็จชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จากโรงเรียนประจำอำเภอในจังหวัดสงขลาเกือบทั้งหมด (97.22%) มีความสามารถในการใช้รูปคำกริยาในการเขียนในระดับที่ต่ำถึงต่ำมาก (เบรีตา, 2526) และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนรัฐบาลในเขตกรุงเทพมหานคร มีความสามารถในการสะกดคำในเกณฑ์ดีพอใช้ นักเรียนมีปัญหาด้านการสะกดสะมากกว่าพยัญชนะ เช่นสะกดคำที่สระไม่ออกเสียง เสียง

สระที่ออกเสียงต่างจากเสียงเดิมที่ไว้ทั่วไป และคำที่สะกดด้วยพยัญชนะควบกล้ำหลายเสียง เป็นต้น (ประไพศรี, 2517)

สำหรับในระดับมหาวิทยาลัยนั้นการวิจัยพบว่านิสิตชั้นปีที่ 1 ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยมีความสามารถในการเขียนในระดับต่ำ (\bar{X} = 52%-61%) ปัญหาในการเขียนที่มีมากเรียงตามลำดับคือ การเรียงลำดับข้อความ การใช้เครื่องหมายวรรคตอน และโครงสร้างทางภาษา (บริยา และคณะ, 2525) และพบว่านักศึกษาวิชาเอกภาษาอังกฤษในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาระดับสูงของวิทยาลัยครูทั่วประเทศ มีปัญหาการเขียนด้านการใช้คำศัพท์และสำนวนภาษามากที่สุด รองลงมาคือด้านการสะกดคำ และด้านโครงสร้างทางเวยากรณ์ ตามลำดับ (นภาพร, 2516; กระจิบ, 2517)

3. วิธีสอนการเขียน

จากการวิจัยพบว่าการสอนเขียนโดยวิธีเขียนตามจุดประสงค์เชิงหน้าที่ของภาษา (functional objective-based writing instruction) แก่นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ได้ผลแตกต่างจากการสอนวิธีปกติอย่างไม่มีนัยสำคัญ แม้ว่าจะแนะนำให้มีแนวโน้มสูงกว่า (วีระจักร, 2528) และในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 นั้นพบว่าวิธีสอนการเขียนโดยเน้นโครงสร้าง กับวิธีสอนที่ไม่ได้เน้นโครงสร้างทำให้สัมฤทธิ์ผลของผู้เรียนแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ (ทองจิต, 2516)

ส่วนในระดับมหาวิทยาลัยพบว่าอาจารย์ของวิทยาลัยครูในเขตกรุงเทพมหานครมากนิยมสอนเขียน โดยวิธีสอนแบบควบคุม อดยให้ผู้เรียนเติมคำในช่องว่าง เพื่อทำให้เป็นประโยค อุนเจท (paragraph) หรือความเรียงที่สมบูรณ์ รองลงมาคือวิธีให้ผู้เรียนเขียนอุนเจทหรือเรียงความตามหัวข้อที่กำหนดให้ และผลของการสอนดังกล่าวนี้ทำให้ผู้เรียนโดยเฉลี่ยแล้วมีความสามารถในระดับปานกลาง (\bar{X} = 63.05) นักศึกษาในแต่ละแห่งมีสัมฤทธิ์ผลในการเรียนการเขียนในระดับที่ใกล้เคียงกัน (จรัสศรี, 2515)

4. ผลของการใช้สื่อการสอนการเรียน

ผลการวิจัยพบว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในเขตกรุงเทพมหานคร ที่ใช้สื่อการเรียนภาษาอังกฤษชุดของกรมวิชาการ มีสัมฤทธิ์ผลในการเขียนสูงกว่าของนักเรียนที่ใช้สื่อการเรียนชุดของหน่วยศึกษานิเทศก์ค่อนข้างมากและมีนัยสำคัญ และผู้เรียนชอบหนังสือชุดแรกมากกว่าเพราะบทเรียนน่าสนใจมากกว่าหนังสือชุดหลังอย่างมีนัยสำคัญ (จิตรพรพรณ. 2524)

5. ความสัมพันธ์ของทักษะการเขียนกับปัจจัยอื่น

จากการวิจัยพบว่าความเข้าใจเรื่องกาล (tense) และความสามารถในการใช้กาลในการเขียนของนักศึกษาในระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูงวิชาเอกภาษาอังกฤษในวิทยาลัยครูในภาคการศึกษา 8 มีความสัมพันธ์กันในระดับที่ค่อนข้างสูง ($r_{xy} = 0.86$) นักศึกษามีความเข้าใจเรื่องกาลในระดับค่อนข้างสูง ($\bar{X} = 73.14\%$) แต่มีความสามารถในการใช้กาลในการเขียนในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 53.38\%$) และมีปัญหาด้านความเข้าใจและการใช้ Future Progressive Tense, Future Perfect Tense, Conditional Clauses, Wish-Clause และ Passive Voice มากน้อยตามลำดับ (ลวิสดี. 2521)

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับโครงสร้างทางภาษา

ตารางที่ 12 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับโครงสร้างทางภาษา

ที่	หัวข้อเรื่องที่กล่าวถึง	จำนวน	ผู้วิจัยและปีที่ทำการวิจัย
1	ความสามารถทางโครงสร้าง	6	จริญญา (2515) อ่ำไพรรณ (2517) นันทนา (2521) อ่างลิ้น (2523) เกษเมือง (2526) ลัดดาวัลย์ (2526)
2	วิธีสอนโครงสร้างไวยากรณ์ ภาษาอังกฤษ	2	บุญเรือน (2515) พิภูล (2519)
3	การวิเคราะห์โครงสร้างของ ประโยค	8	วิไล (2516) เทพินทร์ (2516) อมรรัตน์ (2517) กมล (2519) กิตติ (2520) พูนทรัพย์ (2522) อรุณี (2523) ศิริพันธ์ (2524)
4	ความสัมพันธ์ระหว่างความ เข้าใจเรื่องโครงสร้าง และคำศัพท์กับทักษะการอ่าน	11	สุธรรม (2515) วาณี (2516) กึ่งกานจน์ (2516) ระรินทิพย์ (2518) สมศักดิ์ (2519) บำรุง (2521) มยุรี (2521) เสาวภาคย์ (2521) ฉวีฉราพรรณ (2522) วัฒนา (2522) สิริพร (2524)

ที่	หัวข้อเรื่องที่สำคัญ	จำนวน	ผู้วิจัยและปีที่ทำการวิจัย
5	ความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจเรื่องโครงสร้างกับทักษะการเขียน	5	ดวงธิดา (2518) นิภาพร (2520) เสริมศรี (2521) เพบุรณ์ (2521) เพ็ญทิพย์ (2526)
6	ความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจเรื่องโครงสร้างกับความรู้หรือความสามารถ อย่างอื่น	2	กมลนาถ (2522) ศิริมน (2530)
	รวม	34	

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

1. ความสามารถทางโครงสร้าง

ผลการวิจัยพบว่าความสามารถทางโครงสร้างทางภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ของโรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ อยู่ในระดับต่ำกว่าเกณฑ์พอใช้ (ต่ำกว่าเกณฑ์ 60%) นักเรียนมีปัญหามากด้าน (1) Tense + verb form, (2) wh- question และ (3) adl., prep., article (ลัดดาวัลย์, 2526) และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนรัฐบาล กลุ่มที่ 5 ในเขตกรุงเทพมหานคร ก็มีความสามารถทางโครงสร้างต่ำกว่าเกณฑ์พอใช้เช่นเดียวกัน นักเรียนมีปัญหามากในการเข้าใจประโยคคำสั่ง หรือข้อร้อง ปรึกษาคำถาม ปรึกษาคนปฏิเสธ และประโยคบอกเล่า ตามลำดับ (เกษเมือง, 2526)

ส่วนความสามารถทางโครงสร้างของนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ของโรงเรียนรัฐบาล เป็นดังนี้

ตารางที่ 13 ระดับความสามารถทางโครงสร้างของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สาขาต่าง ๆ ในเขตกรุงเทพมหานคร

ที่	ระดับชั้น	n	χ	K	KR ₂₁
1	มัธยมศึกษาปีที่ 3 สาขาวิทยาศาสตร์	264	58.39%	100	0.92
2	มัธยมศึกษาปีที่ 3 สาขาศิลปะ-ภาษา	180	57.99%	100	0.90
3	มัธยมศึกษาปีที่ 3 สาขาอาชีพ	335	42.93%	100	0.88
4	มัธยมศึกษาปีที่ 3 การศึกษาผู้ใหญ่	287	27.24%	140	0.86
	∑	1066	45.07%		

* เกณฑ์พอใช้ = 60%

จากตารางที่ 13 แสดงว่าในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ของโรงเรียนรัฐบาล (1) สาขาวิทยาศาสตร์ (2) สายศิลปะ-ภาษา (3) โรงเรียนราษฎร์สาธิต และ (4) โรงเรียนผู้ใหญ่นในเขตกรุงเทพมหานคร นักเรียน 2 สายแรกมีความสามารถทางโครงสร้างในระดับปานกลาง (\bar{X} = 58.39%) ส่วนที่เหลือมีความสามารถระดับต่ำ (42.93%) และต่ำมาก (\bar{X} = 27.24) ตามลำดับ ซึ่งโดยสรุปแล้วแสดงว่าความสามารถทางโครงสร้างของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในเขตกรุงเทพมหานคร มีระดับต่ำ (\bar{X} = 45.07) นักเรียนเหล่านี้มีปัญหาเกี่ยวกับ Verb patterns, modification patterns, sentence patterns, pronoun patterns และ noun patterns (เจริญ, 2515; อ่ำไพรรณ, 2517; นันทนา, 2521; อ่างรังสิน, 2523)

2. วิจัยโครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษ

ผลการวิจัยพบว่าการสอนโครงสร้างไวยากรณ์ภาษาอังกฤษในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ของโรงเรียนรัฐบาลด้วยแบบฝึกหัดโครงสร้างไวยากรณ์แบบคอกกนิฟ (cognitive exercises) ซึ่งประกอบด้วยข้อความสำหรับอ่าน แบบฝึกหัดต่าง ๆ บทสนทนาและกิจกรรม ทำให้ผู้เรียนมีสัมฤทธิ์ผลในการเรียนสูงกว่าการใช้แบบฝึกหัดตามหลักการสอนแบบฟัง-พูด อย่างมีนัยสำคัญ (พิบูล, 2519) และพบว่าอาจารย์ภาษาอังกฤษในวิทยาลัยครูในเขตกรุงเทพมหานคร วิทยานิพนธ์ใช้วิธีสอนแบบฟัง-พูด (aural-oral approach) ในการสอนโครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษแก่นักศึกษาซึ่งโดยเฉลี่ยแล้วมีความรู้ความสามารถทางโครงสร้างในระดับค่อนข้างต่ำ (\bar{X} = 37.22% - 52.24%) และนักศึกษาแต่ละแห่งมีความรู้ความสามารถดังกล่าวแตกต่างกันไม่มากนัก (บุญเรือน, 2515)

3. การวิเคราะห์โครงสร้างของประโยค

ผลการวิจัยพบว่าโครงสร้างของประโยคในหนังสือเรียนชุด English for Thai Students สำหรับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นนั้น หนังสือเล่มที่ 2 มีเนื้อหาทางไวยากรณ์ครบถ้วนตามที่กำหนดไว้ในหลักสูตร ส่วนเล่มที่ 1 และ 3 มีเนื้อหาไม่ครบถ้วนและการเรียงเนื้อหายังสับสน (เทพินทร์, 2516) ส่วนในระดับมหาวิทยาลัยนั้น จากงานวิจัย 3

เรื่องที่วิเคราะห์โครงสร้างของคำราเร็น พบกว่าหนังสือ Fundamental University Physics ของ Alonso และ Firm มีประโยค Simple sentences มากที่สุด (78.52%) และในจำนวนประโยคซับซ้อนทั้งหมดเป็นประโยค Complex Sentences มากที่สุด (75.39%) และมีประโยค passive voice อยู่ 10.97% (กมล, 2519) หนังสือ Weinberg's Biology, Villee's Biology และ Keenton's Biological Science มีประโยคที่ซับซ้อนทางโครงสร้างที่มีความถี่มากที่สุดมีระดับความซับซ้อน 1-4 ส่วน ๖ ประโยคมากเป็นนามวลี ซึ่งมีความซับซ้อน 0-2 จำนวนซึ่งวิทยุมากจะประกอบด้วยคำ 6-11 คำ คำราเร็นที่ 1 ประโยคมีความซับซ้อนน้อยที่สุดและง่ายที่สุด ส่วนเล่มที่ 3 ประโยคมีความซับซ้อนมากที่สุด (เครินท์, 2524) ส่วนหนังสือ Somnelson's Economics, An Introductory Analysis นั้น มีประโยค Simple Sentences มากที่สุด (83.63%) และในประโยคซับซ้อนทั้งหมดเป็นประโยค Complex Sentences มากที่สุด (72.58%) และมีประโยค passive voice อยู่ 11.49% (กิตติ, 2520)

นอกจากนี้ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบประโยคขยาย (complementation) ในภาษาอังกฤษและภาษาไทยในระดับชั้นปีที่ 1 ในมหาวิทยาลัยพบว่ามีความแตกต่างกันด้าน คำนำหน้าประโยคขยาย โครงสร้างของประโยคขยาย ประเภทของประโยคขยาย และ ก่อเกี่ยวกับการใช้ประโยคขยาย นักศึกษามีความสามารถในการใช้ประโยคของภาษาอังกฤษ ได้ดีในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 49.42\%$) ประโยคที่มีปัญหามากที่สุดได้แก่ NP AUX V_T S (พูนทรัพย์, 2522) และยังพบว่าประโยคคำถามที่มีปัญหาลำหรับนักศึกษาไทยเรียงจากมาก ไปหาน้อยได้แก่ or-questions, tag-questions, wh- questions เมื่อคำ wh- เป็นกรรม, Yes-no questions และ wh- questions เมื่อคำ wh- เป็นประธาน (วิญญา, 2516)

หนึ่งจากผลการวิจัยเปรียบเทียบโครงสร้างภาษาที่ใช้ในแบบเรียนภาษาอังกฤษ ของนิสิตและนักศึกษาระดับชั้นปีที่ 1 พบว่าแบบเรียนของมหาวิทยาลัยศิลปากร มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ และจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มีโครงสร้างเวยากรรมภาษาอังกฤษที่มีความยาก ง่ายในระดับเดียวกัน โครงสร้างเวยากรรมส่วนใหญ่ หรือประมาณ 75% นิสิตหรือนักศึกษา ได้เคยเรียนมาแล้วในชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย (อมรรัตน์, 2519) ส่วนโครงสร้าง ประโยคภาษาอังกฤษในภาษาพูดของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพการศึกษาระดับสูง ของ วิทยาลัยครูในภาคกลาง ผลการวิจัยพบว่าเคยมากเป็น simple sentences ในรูปของ

Active Voice มากกว่า Passive Voice คำนามที่ใช้มักไม่แสดงความเป็นเอกพจน์ หรือพหูพจน์ รูปกริยาวิเศษณ์มากไม่แสดงกาล และมีจะละกรรมในประโยคแต่เพิ่มคำสรรพนาม หลังคำนาม ข้อบกพร่องในการใช้โครงสร้างภาษาอังกฤษ โดยมากบกพร่องด้านการใช้คำกริยา (46.59%) รองลงมาคือการใช้คำนำหน้านาม (16.38%) คำบุพบท (10.01%) และการใช้คำนาม (8.01%) นอกนั้นไม่ค่อยมีปัญหามากนัก (ฮริณี, 2523)

4. ความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ความเข้าใจเรื่องโครงสร้างและคำศัพท์กับทักษะการอ่าน

ตารางที่ 14 ความสัมพันธ์ระหว่างความรู้และความสามารถทางโครงสร้างภาษาและคำศัพท์กับทักษะการอ่าน

ที่	ชื่อผู้วิจัยและปีที่วิจัย	ชั้น	n	โครงสร้าง	คำศัพท์	โครงสร้างและ
				r _{xy}	r _{xy}	คำศัพท์
1	วาริณี (2516)	ม. 3	370	0.49	0.50	0.54
2	ระรินทิพย์ (2518)	ม. 4	180	0.67	0.53	0.49
3	อัจฉราพรพรณ (2522)	ม. 4	146	0.63	-	-
4	สมศักดิ์ (2519)	ปีที่ 4	200	0.54	-	-
5	สุธรรม (2515)	ปีที่ 4	315	0.63	0.91	-
6	กึ่งกานจน์ (2516)	ปีที่ 4	210	0.85	-	-
7	วิไลนา (2522)	ปีที่ 4	179	0.59	-	-
8	เสงี่ยม (2521)	ปีที่ 4	75	0.80	-	-
9	เสาวภาคย์ (2521)	ปีที่ 4	120	0.87	-	-
รวม และ P _{xy} (effect size)			1795	0.68*	0.55*	0.52*

* p < 0.05

$\frac{2}{\sigma^2}$ = 0.0005-0.12

จากตารางที่ 14 แสดงว่าในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 นั้นผลการวิจัยพบว่าความสามารถทางโครงสร้างและความรู้ความเข้าใจคำศัพท์ มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการอ่านในระดับปานกลาง ($r_{xy} = 0.49$ และ 0.50 ตามลำดับ) และความสัมพันธ์พหุคูณมีค่าในระดับปานกลาง ($r_{1,23} = 0.54$) เช่นกัน (วาริณี, 2516) และในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ผลการวิจัยพบว่าความรู้ความสามารถทางโครงสร้างของภาษาอังกฤษกับคำศัพท์ของนักเรียนอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 59.28, 50.92\%$) แต่ความสามารถทางการอ่านอยู่ในระดับค่อนข้างสูง ($\bar{X} = 70.57\%$) ความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ความสามารถทางโครงสร้างกับการอ่านอยู่ในระดับค่อนข้างสูง ($r_{xy} = 0.67$) ส่วนความสามารถทางคำศัพท์สัมพันธ์กับความสามารถในการอ่านระดับปานกลาง ($r_{xy} = 0.53$) และความสัมพันธ์พหุคูณมีค่าระดับปานกลาง ($r_{xy} = 0.29$) ความสัมพันธ์ในทุกกรณีมีนัยสำคัญ (ระรินทิพย์, 2518) และยังพบว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 และ 5 ในเขตกรุงเทพมหานครมีความรู้เกี่ยวกับหน่วยอ้างอิงย้อนหลัง (anaphora) ในระดับที่ค่อนข้างต่ำ ($\bar{X} = 45.43\%-49.97\%$) และความรู้ดังกล่าวมีความสัมพันธ์กับความสามารถในการอ่านในระดับปานกลาง ($r_{xy} = 0.63$) อย่างมีนัยสำคัญ (อัจจราพรหม, 2522; สิริพร, 2524)

สำหรับในระดับมหาวิทยาลัยนั้น ผลการวิจัยพบว่าความรู้และความเข้าใจโครงสร้างส่วนลึก (deep structures) ของผู้เรียนมีความสัมพันธ์กับความสามารถในการอ่านของนักศึกษาวิชาเอกภาษาอังกฤษในระดับค่อนข้างสูง ($r_{xy} = 0.80$) และมีนัยสำคัญ (เสงี่ยม, 2521) และความรู้ความเข้าใจโครงสร้างทางภาษาลักษณะสัมพันธ์กับความสามารถในการอ่านในระดับค่อนข้างสูงเช่นเดียวกัน ($r_{xy} = 0.87$) และมีนัยสำคัญ (เสาวภาคย์, 2521) และยังพบว่า ความเข้าใจการใช้คำสันธาน (conjunction) มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการอ่านของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงปีที่ 2 อย่างมีนัยสำคัญ ในระดับปานกลาง ($r_{xy} = 0.54$) ข้อความที่มีคำสันธานมากจะง่ายกว่าข้อความที่มีคำสันธานปานกลาง หรือไม่มีคำสันธานเลย แต่ข้อความที่มีคำสันธานปานกลางกับข้อความที่ไม่มีคำสันธานเลยมีความยากง่ายแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ (สมศักดิ์, 2519) และยังพบว่าความเข้าใจเรื่องการใช้เครื่องหมายวรรคตอน คำนำอนุประโยค (clause markers) และบริบท (context clues) ของนักศึกษาในระดับดังกล่าวต่างมีความสัมพันธ์กับความสามารถในการอ่านอย่างมีนัยสำคัญในระดับค่อนข้างสูง ($r_{xy} = 0.57-0.75$) ตัวแปรเหล่านี้รวมกันแล้วสามารถทำนาย ผลสัมฤทธิ์ในการอ่านได้มากถึงประมาณ 60% ($R^2 = 0.59$) และมีนัยสำคัญ (วิวัฒนา, 2522) นอกจากนี้ยัง

พบว่าความเข้าใจเรื่องโครงสร้างและความหมายของคำศัพท์ มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการอ่านค่อนข้างสูงมากและมีนัยสำคัญคือ $r_{xy} = 0.63$ และ 0.91 ตามลำดับ นักศึกษาที่มีความรู้ทางโครงสร้างและคำศัพท์มากมีความสามารถในการอ่านสูงกว่านักศึกษาที่มีความรู้ดังกล่าวต่ำ ($\bar{X} = 97.63\% : 63.19\%$) อย่างมีนัยสำคัญ (สูตรม, 2515) และ ยังพบอีกว่าความรู้และความเข้าใจเรื่องโครงสร้างทางภาษาของนักศึกษาเอกภาษาอังกฤษของวิทยาลัยวิชาการศึกษา (ปัจจุบันคือมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ) 7 แห่ง สัมพันธ์กับความสามารถในการอ่านารพคคืออังกฤษในระดับสูง ($r_{xy} = 0.85$) และมีนัยสำคัญ (กิ่งกาญจน์, 2516)

อนึ่งผลการวิจัยพบว่าการปรับรูปประโยค (Sentence Transformation) เพื่อให้ประโยคง่ายขึ้น (Simplified Sentence) ไม่ทำให้ความสามารถในการอ่านของนักศึกษาวิชาเอกภาษาอังกฤษในวิทยาลัยครูพิษณุโลกสูงขึ้นมากกว่าการอ่านประโยคเดิม (Unmodified sentence) อย่างมีนัยสำคัญ แม้ว่านักศึกษาจะมีความสามารถในการอ่านสูงหรือต่ำก็ตาม (บำรุง, 2521) และยังพบว่าในระดับเดียวกันนี้ความเข้าใจเรื่องลำดับคำ (Word order) มีความสัมพันธ์ต่อความสามารถในการเรียงคำประพันธ์อย่างมีนัยสำคัญ ในระดับปานกลางอีกด้วย (มยุรี, 2521)

ตารางที่ 14 แสดงว่าโดยทั่ว ๆ ไปแล้วความรู้ความสามารถทางโครงสร้างภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์ในระดับค่อนข้างสูงกับความสามารถในการอ่าน ซึ่งจะสังเกตเห็นได้จากขนาดของอิทธิพล ($r_{xy} = 0.68$) และความรู้ความเข้าใจคำศัพท์มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการอ่านในระดับปานกลาง ($r_{xy} = 0.55$) และความรู้ความสามารถทั้งสองอย่างดังกล่าวแล้ว มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการอ่านในขนาดปานกลาง ($r_{xy} = 0.52$) เช่นเดียวกัน ความสัมพันธ์ในทุก ๆ กรณีมีนัยสำคัญ

5. ความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจเรื่องโครงสร้างกับทักษะการเขียน

ตารางที่ 15 ความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ความเข้าใจในเรื่องโครงสร้าง
กับความสามารถในการเขียน

ที่	ผู้วิจัยและปีที่วิจัย	ชั้น	n	โครงสร้าง การเขียน		r _{xy}
				\bar{X} (%)	\bar{X} (%)	
1	เสริมตรี (2521)	ปีที่ 2	149	42.84	28.86	0.56
2	เพชบุศย์ (2521)	ปีที่ 1	100	44.80	33.90	0.47
3	นิภาพร (2520)	ปีที่ 1	112	-	-	0.74
4	ดวงธิดา (2518)	ม.3	270	61.66	52.29	0.83
5	เพลิงทิพย์ (2526)	ม.3	216	40.88	12.49	0.49
รวม และ \bar{r}_{xy}			847	-	-	0.64*

$$* P < 0.05$$

$$\sigma_x^2 = 0.02$$

จากตารางที่ 15 แสดงว่าในระดับชั้นมัธยมศึกษาชั้น ม.3 การวิจัยพบว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ของโรงเรียนรัฐบาลในเขตกรุงเทพมหานคร มีความสามารถในการใช้โครงสร้างทางเวยากรณ์และความสามารถในการแต่งความแบบควบคุมอยู่ในระดับปานกลาง (\bar{X} = 61.66% และ 52.29%) นักเรียนชายและหญิงมีความรู้และความสามารถทั้ง 2 ด้านแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ แต่ความสามารถทั้ง 2 ด้านมีความสัมพันธ์กันในระดับสูง (r_{xy} = 0.83) และมีนัยสำคัญ (ดวงธิดา, 2518) แต่พบว่าความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับโครงสร้างทางเวยากรณ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ของโรงเรียนในรอยเอ็ดและความสามารถในการเขียนเพื่อการสื่อสารอยู่ในระดับต่ำและต่ำมากตามลำดับ (\bar{X} = 40.88% และ 12.49%) ความรู้และความสามารถทั้งสองอย่างมีความสัมพันธ์กันในระดับปานกลาง (r_{xy} = 0.49) แต่มี

นัยสำคัญ (ไพล์ท, 2526)

ผลการวิจัยเกี่ยวกับผู้เรียนในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพการศึกษาระดับสูงปีที่ 2 วิชาเอกภาษาอังกฤษของวิทยาลัยครุภาควัด พบว่านักศึกษามีความเข้าใจและความสามารถในการใช้คำสันธานในการเขียนในระดับต่ำและต่ำมากตามลำดับ ($\bar{X} = 42.84\%$ และ 28.86%) ความรู้และความสามารถทั้ง 2 อย่างมีความสัมพันธ์กันในระดับปานกลาง ($r_{xy} = 0.56$) อย่างมีนัยสำคัญ (เสริมศรี, 2521) และพบว่าความเข้าใจและความสามารถในการใช้โครงสร้างภาษาในการเขียนของนักศึกษาระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพการศึกษาระดับสูงปีที่ 1 วิชาเอกผลึกษาของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มหาสารคาม อยู่ในระดับต่ำและต่ำมากตามลำดับเช่นเดียวกัน ($\bar{X} = 0.44.80\%$ และ 33.90%) ความรู้และความสามารถทั้ง 2 อย่างมีความสัมพันธ์กันในระดับค่อนข้างต่ำ ($r_{xy} = 0.47$) แต่มีนัยสำคัญ (เพบูลย์, 2521) แต่นอกจากนี้ยังพบว่าความรู้ความสามารถทางโครงสร้างของนิสิตชั้นปีที่ 1 ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยมีความสัมพันธ์กับสัมฤทธิ์ผลในการเขียนการเขียนค่อนข้างสูง ($r_{xy} = 0.74$) และมีนัยสำคัญ (นิภาพร, 2520)

ดังนั้นเราอาจสรุปได้ว่าโดยทั่ว ๆ ไปความรู้ความสามารถทางโครงสร้างและการเขียนของนักเรียนอยู่ในระดับต่ำ โดยเฉพาะการเขียน นักเรียนมีความสามารถต่ำมากและความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ความสามารถด้านโครงสร้างกับความสามารถในการเขียนมีระดับปานกลาง ($r_{xy} = 0.64$)

6. ความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจเรื่องโครงสร้างกับความรู้หรือความสามารถอย่างอื่น

จากผลการวิจัยพบว่าในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ความสามารถทางโครงสร้าง วยากรณ์อังกฤษกับความสามารถในการใช้โครงสร้าง วยากรณ์อังกฤษ เพื่อการสื่อสารในเรื่องกาล (tense) มีความสัมพันธ์กันในระดับปานกลาง ($r_{xy} = 0.50$) แต่มีนัยสำคัญ ในจริงเรียนบางกะบั้นนี้นักเรียนมีความสามารถทางโครงสร้างและความสามารถในการใช้โครงสร้างในระดับปานกลางคือ $\bar{X} = 48.80\%$ และ 50.89% ตามลำดับ (ศิริมน, 2530) และในระดับมหาวิทยาลัยพบว่าความเข้าใจในการประกอบคำและความเข้าใจในโครงสร้างของประโยคสามารถร่วมกันทำนายสัมฤทธิ์ผลในการเข้าใจความหมายของคำศัพท์ได้ในระดับปานกลาง ($R^2 = 47.30\%$) และมีนัยสำคัญ (กมลนาถ, 2522)

6. งานวิจัยที่เกี่ยวกับคำศัพท์

ตารางที่ 16 งานวิจัยที่เกี่ยวกับคำศัพท์

ที่	หัวข้อเรื่องที่สำคัญ	จำนวน	ผู้วิจัยและปีที่ทำการวิจัย
1	การสำรวจคำศัพท์และความถี่ของคำศัพท์	11	สมหวัง (2516) สุทา (2516) วิทยา (2517) ประทุม (2518) มลิวัลย์ (2519) วิภาพร (2519) สุรพรหม (2521) สมนัส (2522) เกษุร (2524) นิคม (2527) รัชภา (2528)
2	ความสามารถในการใช้และเรียนคำศัพท์	7	ปรีชา (2517) จุรีณี (2517) สินีนาก (2518) กมลวัฒน์ (2522) วันดี (2523) สมเกียรติ (2523) สมหวัง (2524)
3	ปัญหาในการเรียนคำศัพท์	1	สุกร (2524)
4	การสอนคำศัพท์	1	อำไพพิศ (2526)
	รวม	20	

1. การสำรวจคำศัพท์และความถี่ของคำศัพท์

ผลของการสำรวจคำศัพท์และความถี่ของคำศัพท์ในหนังสือเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น 25 เล่ม พบว่ามีคำศัพท์ใหม่ 3,795 คำ มีคำที่มีความถี่สูงเกินกว่า 3 ครั้ง จำนวน 1,461 คำ และเป็นคำศัพท์ที่มีประโยชน์น่ารู้เพียง 607 คำเท่านั้น (มลิวัลย์, 2519) ส่วนในระดับมัธยมปลายนั้นจากการวิเคราะห์หนังสือเรียนที่กระทรวงศึกษากำหนดให้เป็นหนังสือเลือกใช้จำนวน 15 เล่ม พบว่ามีคำศัพท์ใหม่ 3,029 คำ หนังสือที่มีคำศัพท์ใหม่น้อยที่สุดคือ A Pair of Spectacles ซึ่งมีเพียง 48 คำ และหนังสือ A Tale of Two Cities มีคำศัพท์ใหม่มากที่สุดคือ 426 คำ และคำศัพท์ที่ผู้เรียนควรรู้มี 1,030 คำ (สุทา, 2516)

ในระดับวิทยาลัยธุรกิจนั้น ผลการวิเคราะห์หนังสือภาษาอังกฤษธุรกิจของกระทรวงศึกษาธิการ 5 เล่ม พบว่ามีคำศัพท์ระหว่าง 1,166-2,645 คำ แต่มีคำที่เป็นประโยชน์ที่ควรรู้เพียง 744-1,354 คำ (วิภาพร, 2519) และในระดับมหาวิทยาลัยนั้น ผลการวิเคราะห์ตำราและวารสารทางวิศวกรรมพบว่าคำศัพท์สื่อความหมาย (คำศัพท์ธรรมดาและเทคนิค) มี 50.66% ของคำศัพท์ทั้งหมด วิทยมากจะเป็นคำนาม (58.01%) รองลงมาคือคำกริยา (21.24%) นอกนั้นเป็นคำชนิดอื่น ๆ คำศัพท์เหล่านี้วิทยมากจะพบได้ในบัญชีคำศัพท์ของ Kucera and Francis (สุพรหม, 2521)

นอกจากนี้ผลการวิเคราะห์หนังสือพิมพ์ Student Weekly ปี พ.ศ. 2521 พบว่ามีคำศัพท์ทั้งหมด 37,535 คำ เป็น content words 5,208 คำ หรือ 13.87% นอกนั้นเป็น function words คำต่าง ๆ เหล่านี้วิทยมากมีความถี่ต่ำคือต่ำกว่า 5 ครั้ง (เกษร, 2524)

หนึ่งจากการศึกษาพบว่ามีงานวิจัยอีก 6 เรื่อง (สมหวัง, 2516; วิชา, 2517; ประทุม, 2518; สมณัส, 2522; นิคม, 2527; ใสภา, 2528) ที่เกี่ยวข้องกับการสำรวจคำศัพท์ในตำราการเรียนการสอนในระดับมัธยมศึกษา รวมทั้งการเรียนรู้อำนาจของนักเรียนในระดับดังกล่าวด้วย วิทยมีรายละเอียดพอสรุปได้ดังนี้

หนังสือชุด Oxford Progressive English BK I-II มีคำศัพท์ 1,090 คำ มีคำที่เป็นประโยชน์ความรู้ 56.24% คำที่มีความถี่ 1-5 ครั้งมี 79.82% อีก 20.18% มีความถี่มากกว่า 5 ครั้ง ส่วนหนังสือชุด Learning Kit มีคำศัพท์ทั้งหมด 3,215 คำ มีคำ 40.60% ที่ใช้ร่วมกันมากในการอ่านและเขียน มีคำ 45.12% ที่ปรากฏในบทเดียวเท่านั้น และมีคำที่มีประโยชน์ต่อการเรียนรู้มากเพียง 955 คำเท่านั้น สำหรับแบบเรียนชุด English for Thai Students (6 เล่ม) มีคำศัพท์ 3,035 คำ ซึ่งมากกว่าหลักสูตรที่กำหนดไว้ 535 คำ คำเหล่านี้มี 43.84% ที่มีความถี่ 20 ครั้ง และ 26.16% มีความถี่มากกว่า 20 ครั้ง และเมื่อมีการศึกษาเปรียบเทียบคำศัพท์ในหนังสือชุด Junior Active Context English, Learning Kit และ English for Thai Students แล้ว ปรากฏว่าแบบเรียนชุด Learning Kit เป็นแบบเรียนที่มีคุณภาพดีกว่าแบบเรียนอีก 2 ชุด กล่าวคือมีจำนวนคำศัพท์ที่ปรากฏซ้ำในระดับสูงและปานกลางมากที่สุด คำศัพท์มีการกระจายความถี่สม่ำเสมอมากที่สุด มีภาพประกอบมากที่สุด มีคำศัพท์มากที่สุด และมีคำศัพท์ที่มีความถี่สูงตามรายการของศัพท์ชื่อ General Consolidated Vocabulary List มากที่สุด

นอกจากนี้ยังพบว่าหนังสือเรียนเรื่อง The Prisoner of Zenda มีคำศัพท์ทั้งหมด 1,433 คำเป็นคำศัพท์ใหม่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาเพียง 428 คำเท่านั้น เป็นคำศัพท์ที่มีประโยชน์ตามเกณฑ์ของ West เพียง 5.72% (หรือ 82 คำ) และพบว่าหนังสือนี้โดยมากใช้โครงสร้าง Simple Sentence มากกว่า Compound Sentence รวมทั้งระดับความยากง่าย (readability) ของหนังสือนี้เหมาะสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ส่วนหนังสือ Rebecca นั้นพบว่ามีคำศัพท์ 1,748 คำ และเป็นคำศัพท์ใหม่เพียง 532 คำ เป็นคำศัพท์ที่มีประโยชน์มากตามเกณฑ์ของ West เพียง 36.09% (หรือ 192 คำ) หนังสือนี้มี 4,393 ประโยค และประโยคที่ใช้มากที่สุดได้แก่ประโยคในโครงสร้าง NP + VP + (d)n ซึ่งมี 35.71% รองลงมาได้แก่โครงสร้าง NP + VP + adv ซึ่งมี 21.44% ประโยคอื่น ๆ มีปรากฏไม่มากนัก

2. ความสามารถในการใช้และการเรียนคำศัพท์

ผลการวิจัยพบว่านักศึกษาชั้นปีที่ 2 ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เมื่อปี 2516 วิทยมาก (97.78%) มีความรู้เรื่องคำศัพท์ภาษาอังกฤษในระดับปานกลาง สามารถจำความหมายของคำศัพท์ที่มีความถี่ตั้งแต่ 4-9 ครั้งเกินกว่า 75% ได้ประมาณ 23% นักศึกษารู้จักคำนามมากที่สุด (60.50%) และรู้จักคำกริยาน้อยที่สุด (55.90%) การรู้จักคำนามและคำกริยา มีความสัมพันธ์กัน = 0.75 คำนามกับคำคุณศัพท์และคำวิเศษณ์ = 0.78 และคำกริยากับคำคุณศัพท์และคำวิเศษณ์ = 0.76 นอกจากนี้ยังพบว่านักศึกษาชั้นปีที่ 2 วิชาเอกภาษาอังกฤษของวิทยาลัยครูในภาคใต้ 4 แห่ง วิทยเฉลี่ยแล้วมีความรู้เรื่องคำศัพท์ในระดับค่อนข้างต่ำ ส่วนนักศึกษาของวิทยาลัยครูในภาคตะวันออกเฉียงเหนือมีความรู้เรื่องคำศัพท์ในระดับปานกลางเป็นส่วนใหญ่ (66.30%) รู้ความหมายของคำศัพท์ที่มีความถี่สูงมากที่สุด (50.28%) แต่ความสามารถในการรู้จักคำนามกับคำกริยามีความสัมพันธ์กัน = 0.52 เท่านั้น นอกนั้นมีความสัมพันธ์กันต่ำมาก คือ r_{xy} มีค่าระหว่าง 0.06-0.17 ส่วนในระดับมัธยมศึกษาชั้น ผลการวิจัยพบว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มีความรู้เรื่องคำศัพท์ปานกลาง จำคำที่มีความถี่สูงได้มากกว่าคำที่มีความถี่ต่ำ และรู้จักความหมายของคำนามได้มากที่สุด แต่รู้จักคำกริยาน้อยที่สุด ความรู้คำศัพท์ที่เป็นคำนาม กริยา คุณศัพท์และวิเศษณ์ มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญ

นอกจากนี้ผลการวิจัยพบว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้ฝึกการเรียนรู้ความหมายของคำศัพท์โดยวิธีการเดาความหมายจากบริบท (context) เป็นเวลาครั้งละ 10-15 นาที เป็นเวลา 4 สัปดาห์ สามารถมีสัมฤทธิ์ผลในการเรียนคำศัพท์ได้สูงกว่ากลุ่มนักศึกษาที่ไม่เคยมีประสบการณ์ดังกล่าวนี้เลยอย่างมีนัยสำคัญ และนักเรียนในระดับเดียวกันนี้เมื่อทำแบบฝึกหัดการเรียนคำศัพท์อย่างต่อเนื่องสัปดาห์ละ 2 ชั่วโมงเป็นเวลา 12 สัปดาห์ก็สามารถมีสัมฤทธิ์ผลสูงกว่ากลุ่มนักเรียนที่ไม่เคยมีประสบการณ์ดังกล่าวเลยอย่างมีนัยสำคัญ

ส่วนในระดับประถมศึกษาการวิจัยพบว่าการเรียนศัพท์และการออกเสียงคำศัพท์ (pronunciation) วิทยวิธีให้ผู้เรียนเลือกคำศัพท์เองตามความพอใจ ทำให้ผู้เรียนมีสัมฤทธิ์ผลในการเรียน ทั้งความหมายของคำศัพท์และการออกเสียงได้สูงกว่าวิธีที่ให้ครูเป็นคนเลือกคำศัพท์มาสอนเองอย่างมีนัยสำคัญ

3. ปัญหาการใช้คำศัพท์

ผลการวิจัยเกี่ยวกับปัญหาในการใช้คำศัพท์ในการเรียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษของ นักศึกษาในวิทยาลัยครู 12 แห่ง ในภาคกลางในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพการศึกษามัธยมศึกษาชั้นสูงพบว่าร้อยละ 42.28 ระบุว่านักเรียนมีความรู้ความสามารถด้านคำศัพท์ในระดับค่อนข้างต่ำ ($\bar{X} = 0.42.28\%$) ปัญหาที่พบบ่อยที่สุดคือการเลือกใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงกันมาใช้ได้ไม่ถูกต้อง รองลงมาคือปัญหาด้านการเปลี่ยนรูปคำ การเลือกใช้คำต่างความหมาย การใช้สำนวนภาษาและการใช้ two-word verbs และการเลือกใช้คำที่มีรูปหรือเสียงคล้ายกันตามลำดับ (ศุภร, 2524)

4. การสอนคำศัพท์

ผลการวิจัยพบว่าผลของการสอนคำศัพท์โดยวิธีให้ผู้เรียนหาความหมายของ คำศัพท์จากการวิเคราะห์โครงสร้างของคำ (word structural analysis) แก่ผู้เรียน ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในจังหวัดสงขลา ได้ผลค่อนข้างดีคือมีผู้สามารถสอบผ่านเกณฑ์ 60% ที่กำหนดไว้ 56.25% วิชาสามารถเรียนรู้ความหมายของคำศัพท์ได้จากการวิเคราะห์ รากศัพท์ การเปลี่ยนรูปท้ายคำ คำวิภัติ และคำย่อได้เกินเกณฑ์ที่กำหนดไว้ในระดับค่อนข้าง สูง ($\bar{X} = 70\%-81.25\%$) แต่ยังมีปัญหาด้านการหาความหมายของคำผสมและคำบังจักษ์ (อ่ำไพพิศ, 2526)

7. งานวิจัยที่เกี่ยวกับความสามารถในการใช้ทักษะบูรณาการ
ตารางที่ 17 งานวิจัยที่เกี่ยวกับความสามารถในการใช้ทักษะบูรณาการ
(integrated skills)

ที่	หัวข้อเรื่องที่ล่าคัก	จำนวน	ผู้วิจัยและปีที่ทำการวิจัย
1	ความสามารถในการใช้ภาษา อังกฤษเฉพาะสาขาวิชา	4	เอมอุษา (2528) พรพรรณ (2528) อุทัยวรรณ (2528) ภาวิณี (2528)
2	ความสามารถในการใช้ภาษา อังกฤษทั่วไป	8	เปรมจิตต์ (2515) มั่นมาศ (2515) จำรัส (2517) ยามี่ละ (2517) อัจฉรา (2525) กัญญา (2526) ภาณุจนา (2527) ประยูรศรี (2527)
3	วิธีสอนทักษะบูรณาการ	7	ชรรชัย (2517) ศิริลักษณ์ (2518) อัจฉรา (2527) ธีรวัฒน์ (2528) อุไร (2529) ประภาภรณ์ (2529) สุกุม่า (2530)
4	ความสามารถคักยและความ สามารถจลนทางการสื่อสาร	4	ดาวรัตน์ (2515) วันหนึ (2528) ศุภพร (2528) วิมลภัก (2529)
5	สัมภทธึนลในการเรียนกับตัวแปร อื่นทางสังคมและเศรษฐกิจ	3	ขวัญตา (2522) กอบกุล (2526) ขานตี (2526)
6	ทักษะในการเรียนและความ บกพร่องในการเรียน	2	กองภาณุจัน (2516) กัลยาณี (2528)
	รวม	28	

3. วิธีสอนทักษะบูรณาการ

ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ผลการวิจัยพบว่า การเรียนการสอนภาษาอังกฤษแบบโครงสร้าง (structural approach) กับการเรียนการสอนแบบสถานการณ์ (situational approach) ได้ผลแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ (แม้นมาศ, 2515)

ส่วนในระดับชั้นมัธยมศึกษาชั้น ผลการวิจัยพบว่า การเสริมการสอนวิชาภาษาอังกฤษหลักโดยมุ่งงานปฏิบัติ (task-oriented supplements) ทำให้ผู้เรียนมีสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาอังกฤษทักษะต่าง ๆ สูงกว่าผู้ที่เรียนโดยวิธีปกติทั่วไปค่อนข้างมาก และมีนัยสำคัญ ($\bar{X} = 38.68:30.73$) และผู้เรียนมีเจตคติต่อการเรียนดีกว่า (สุกามา, 2530) และการสอนแบบใช้วัตถุประสงค์เชิงหน้าที่ของภาษา (functional objective-based instruction) ทำให้ผู้เรียนมีสัมฤทธิ์ผลในการเรียนทักษะรวมสูงกว่าวิธีสอนแบบใช้วัตถุประสงค์เชิงโครงสร้าง (structural objective-based instruction) มาก และมีนัยสำคัญ ($\bar{X} = 77.87:60.75$) ทั้ง ๆ ที่การสอนวิธีแรกผู้เรียนไม่เคยเรียนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษาปีที่ 5-6 มาก่อน แต่สำหรับผู้เรียนตามวิธีที่ 2 เคยเรียนภาษาอังกฤษมาแล้ว รวมทั้งพบว่าการสอนภาษาอังกฤษตามแผนภูมิกิจกรรมด้วยวิธีสอนต่าง ๆ (methods in flow-charts) ทำให้ผู้เรียนมีสัมฤทธิ์ผลในการเรียนทักษะรวมสูงกว่าการสอนตามวิธีต่าง ๆ ในคู่มือครู (methods in the teacher's manual) มาก และมีนัยสำคัญ ($\bar{X} = 56.14:46.69$) แต่ว่าความรับผิดชอบในการเรียนของผู้เรียนแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ (อุไร, 2529)

สำหรับผู้เรียนในระดับมหาวิทยาลัย ผลการวิจัยพบว่า การเรียนการสอนแบบศูนย์การเรียน (learning center approach) กับการเรียนการสอนแบบครูเป็นศูนย์กลาง (teacher-centered approach) แก่ นักศึกษาชั้นปีที่ 1 ในวิทยาลัยครู มีผลต่อสัมฤทธิ์ผลในการเรียนของผู้เรียนแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ รวมทั้งความจำเกี่ยวกับสิ่งที่เรียนของผู้เรียนทั้ง 2 วิธี ก็แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญเช่นกัน แต่ทั้ง 2 วิธีทำให้สัมฤทธิ์ผลในการเรียนของผู้เรียนอยู่ในระดับค่อนข้างสูง ($\bar{X} = 70.98\%:67.20\%$) และเพิ่มขึ้นจากเดิมอย่างมีนัยสำคัญ (ชามัสระ, 2519) และพบว่าสำหรับผู้เรียนในระดับเดียวกันนี้ การสอนแบบครูเป็นคณะ (team teaching) และการสอนแบบครูคนเดียว (individual teaching) ทำให้สัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาอังกฤษทักษะต่าง ๆ แตกต่างกันอย่างไม่มี

นัยสำคัญ แต่ว่าผู้เรียนส่วนมากมีเจตคติต่อการเรียนการสอนแบบแรกมากกว่า (ศิริลักษณ์, 2518) และยังพบว่าการสอนภาษาอังกฤษด้วยวิธีให้ผู้เรียนเรียนด้วยตนเองจากทรทัศน์หรือวิทยุวิธีให้ผู้เรียนเรียนกับครูในห้องเรียนไม่ทำให้ผลการเรียนทักษะต่าง ๆ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ (ชรรค์ชัย, 2517) แต่พบว่าการสอนภาษาอังกฤษเทคนิค'ในระดับ บวช. (ประกาศนียบัตรวิชาชีพ) นั้น การสอนวิชาใช้สถานการณ์จำลอง (simulations) ทำให้ผู้เรียนมีสัมฤทธิ์ผลในการเรียนทักษะรวมสูงกว่าการเรียนการสอนวิชาใช้เกม (games) ค่อนข้างมาก ($\bar{X} = 36.96:32.25$) และมีนัยสำคัญ (ชัยวัฒน์, 2528) นอกจากนี้ยังพบว่า การเรียนการสอนภาษาอังกฤษทักษะรวม'ในระดับบัณฑิตศึกษา (ระดับสูงกว่าปริญญาตรี) วิชาวิธีมีผู้สอน (direct teaching) แบบเรียนด้วยตนเอง (self-instruction) และแบบผู้เรียนเลือกวิธีเรียนเอง (personalizing instruction) ทำให้ผู้เรียนมีสัมฤทธิ์ผลในการเรียนแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ แต่ว่าผู้เรียนมีเจตคติในการเรียนที่มีครูเป็นผู้สอนดีกว่าวิธีสอนแบบอื่น (อัจฉรา, 2527)

4. ความสามารถสื่อสารและความสามารถสนทนาทางการสื่อสาร (Communicative Competence and Performance)

ผลการวิจัยพบว่าในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในเขตกรุงเทพมหานครนั้น ความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารทักษะต่าง ๆ ของนักเรียนในโรงเรียนรัฐบาลมีสูงกว่าของนักเรียนในโรงเรียนราษฎร์อย่างมีนัยสำคัญ ($\bar{X} = 94.39:86.12$) ยกเว้นทักษะการอ่าน ซึ่งแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ นักเรียนในโรงเรียนรัฐบาลมีความสามารถทางด้าน การเขียนสูงที่สุด รองลงมาคือทักษะการฟังและพูด และการอ่าน ตามลำดับ แต่นักเรียนในโรงเรียนราษฎร์มีความสามารถด้านกรอ่านมากที่สุด รองลงมาคือทักษะการเขียน และฟัง-พูด ตามลำดับ แต่โดยสรุปแล้วนักเรียนจากทั้ง 2 แหล่ง มีระดับความสามารถในการสื่อสารในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 61.96\%-67.91\%$) เท่านั้น (วันทนี, 2528) และยังพบว่าความสัมพันธ์ระหว่างทักษะการฟัง พูด อ่าน และเขียน ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 อยู่ในระดับค่อนข้างต่ำ ($r_{xy} = 0.30-0.54$) แต่ความสัมพันธ์ของทักษะดังกล่าวของ นักศึกษาในระดับชั้นปีที่ 3 อยู่ในระดับปานกลาง ($r_{xy} = 0.51-0.60$) ซึ่งความสัมพันธ์ดังกล่าวเหล่านี้เพื่อพิจารณาจากค่าเฉลี่ยของขนาดของอิทธิพล (effect size) อาจกล่าว

ได้ว่าอยู่ในระดับปานกลาง ($r_{xy} = 0.47-0.55$) และมีนัยสำคัญ (ตารางที่ 19, 2515; คู่มือ 2528) ซึ่งอาจดูรายละเอียดได้จากตารางที่ 19

ตารางที่ 19 ขนาดของอิทธิพลของค่าสัมพันธระหว่างทักษะต่าง ๆ

	ม. 5		ปีที่ 3		\bar{r}_{xy}
	r_{xy}	n	r_{xy}	n	
1 พัง-พูด	.482	40	.585	51	.540*
2 พัง-อ่าน	.452	40	.507	51	.483*
3 พัง-เขียน	.394	40	.665	51	.546*
4 อ่าน-พูด	.250	40	.618	51	.456*
5 อ่าน-เขียน	.540	40	.552	51	.547*
6 พูด-เขียน	.302	40	.599	51	.468*

* $p < .05$

จากตารางที่ 19 แสดงว่าความสัมพันธ์ระหว่างทักษะต่าง ๆ ทางภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 อยู่ในระดับค่อนข้างต่ำ แต่ของนักเรียนชั้นปีที่ 3 อยู่ในระดับปานกลาง และอาจกล่าวได้ว่าโดยทั่วไปแล้ว ความสัมพันธ์ดังกล่าวเกิดขึ้นแล้วอยู่ในระดับปานกลางและมีนัยสำคัญ ($\bar{r}_{xy} = 0.47-0.55$)

นอกจากนี้ยังพบว่าในระดับชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยนั้น ความรู้เกี่ยวกับการใช้ภาษา ความรู้เรื่องกฎเกณฑ์การใช้ภาษาในแต่ละสังคมและสถานการณ์ ความรู้เรื่องกฎเกณฑ์ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล และความรู้เรื่องกลวิธีของการสื่อความหมาย เป็นปัจจัย (factors) ที่มีผลต่อความสามารถศักยภาพทางการสื่อสารด้านการอ่านรวมกันแล้วประมาณ 37% ($R = 0.61$) และมีผลต่อความสามารถศักยภาพทางการสื่อสารด้านการเขียนประมาณ 44% ($R = 0.67$) ซึ่งต่างก็มีขนาดค่อนข้างต่ำแต่มีนัยสำคัญ (เจสภิน, 2529)

5. สัมพันธสมการเรียนกับตัวแปรเชิงทางสังคมและเศรษฐกิจ

ผลการวิจัยพบว่าในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 นั้น ภูมิหลังทางสังคมด้านโอกาส การเรียนรู้นอกห้องเรียน โอกาสการใช้อุปกรณ์ส่วนตัว โอกาสการรับบริการจากโรงเรียน การเรียนรู้ภาษาอังกฤษจากสื่อมวลชน และการสนับสนุนการเรียนของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง มีความสัมพันธ์กับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนภาษาอังกฤษในระดับต่ำถึงระดับปานกลาง กล่าวคือความสัมพันธ์มีค่า $r_{xy} = 0.49, 0.44, 0.34, 0.35,$ และ 0.59 ตามลำดับ และมีนัยสำคัญ และยังพบว่านิสัยในการเรียน และวิธีการทำงานมีความสัมพันธ์กับสัมฤทธิ์ผลในการเรียนในระดับปานกลาง ($r_{xy} = 0.65$ และ 0.62) แต่มีนัยสำคัญ ตัวแปรต่าง ๆ ดังกล่าวแล้วรวมกับแรงจูงใจมีผลต่อสัมฤทธิ์ผลในการเรียนในระดับค่อนข้างสูง ($R = 0.78$) และมีนัยสำคัญ (ชเนติ, 2526) และยังพบว่านักเรียนในระดับเดียวกันนี้สิ่งแวดล้อมทาง บ้านและโรงเรียน เช่นการส่งเสริมการเรียนภาษาอังกฤษในครอบครัว และกิจกรรมเสริมหลักสูตรมีความสัมพันธ์กับสัมฤทธิ์ผลในการเรียนอย่างมีนัยสำคัญเช่นกัน (กอบกุล, 2526)

นอกจากนี้ยังพบว่านักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 นั้นการทำกำบ้านเป็นระยะ ๆ กับการทำกำบ้านรวบยอดครั้งเดียว หรือการได้รับการบ้านที่ได้รับการตรวจเชิงวิพากษ์วิจารณ์กับการตรวจที่ไม่มีวิพากษ์วิจารณ์ต่างมีผลในการเรียนแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ (ขวัญตา, 2522)

6. ทักษะในการเรียนและความบกพร่องในการเรียน

ผลการวิจัยพบว่านักศึกษาชั้นปีที่ 3 วิชาเอกภาษาอังกฤษของวิทยาลัยครูพระนคร นั้นมีทักษะในการเรียนภาษาอังกฤษในระดับค่อนข้างต่ำ ($X = 54.91\%$ จากเกณฑ์พอใช้ = 60%) แต่ภายหลังจากที่ได้รับการฝึกฝนให้รู้จักใช้ทักษะในการเรียนแล้ว บรากอว่าผู้เรียนสามารถทำคะแนนได้สูงกว่าผู้ที่ไม่ได้รับการฝึกฝนให้ใช้ทักษะดังกล่าวอย่างมีนัยสำคัญ ความสามารถทางทักษะการเรียนมีความสัมพันธ์กับสัมฤทธิ์ผลในการเรียนในระดับค่อนข้างต่ำ ($r_{xy} = 0.46$) แต่มีนัยสำคัญ (กัลยาณี, 2528) นอกจากนี้ยังพบว่านักเรียนชั้นปีที่ 4 วิชาเอกภาษาอังกฤษของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร มีความบกพร่องในการเรียนภาษาอังกฤษที่ล้ำคัมมาก 4 ด้านคือ ด้านคำศัพท์และสำนวนภาษา ด้านการสะกดคำ ด้านการใช้โครงสร้างไวยากรณ์ และด้านการใช้เครื่องหมายวรรคตอน (กรองกาญจน์, 2516)

8. งานวิจัยที่เกี่ยวกับบทเรียนโปรแกรม

ตารางที่ 20 งานวิจัยที่เกี่ยวกับบทเรียนโปรแกรม

ที่	หัวข้อเรื่องที่ล่าดับ	จำนวน	ผู้วิจัยและปีที่ทำการวิจัย
1	บทเรียนโปรแกรมสอน ไวยากรณ์	7	เสาวนิตย์ (2518) พรหิไล (2518) มยุเรศ (2518) กฤษณา (2519) นัยนา (2519) ประภา (2521) สุรัชย์ (2521)
2	บทเรียนโปรแกรมการสอน การเขียน	2	นิกร (2515) สุธีร์ (2529)
	รวม	9	

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

1. บทเรียนโปรแกรมสอนเขวการ

ในระดับชั้นมัธยมศึกษา ผลการวิจัยพบว่าการสอนเรื่อง Auxiliary Verbs แก่นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 วิชาบทเรียนโปรแกรมแบบบื้อนย้อนกลับตามปกติ และแบบบื้อนผลย้อนกลับเป็นคำอธิบาย ได้ผลแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ (ประภา, 2521) การสอน "The Agreement between Verbs and Subjects" และ "Specific Problems of English Structures" ด้วยบทเรียนโปรแกรมแก่นักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 บรากกว่าผู้เรียนมีสัมฤทธิ์ผลในระดับสูงมาก ($\bar{X} = 90.37$) และเพิ่มขึ้นกว่าเดิมมากอย่างมีนัยสำคัญ (เสานิตย์, 2518; กฤษพา, 2519)

สำหรับในระดับมหาวิทยาลัยนั้น ผลการวิจัยพบว่าการสอนเรื่องกาล (tense) บัจจุบันกาลและคุดานุประโยค (adjective clauses) แก่นักศึกษาในระดับชั้นประกาศนียบัตรปีที่ 3-4 ของวิทยาลัยครู ทำให้ผู้เรียนมีสัมฤทธิ์ผลในระดับสูงมาก ($\bar{X} = 90.26-90.50$) และเพิ่มขึ้นกว่าเดิมมาก ($\bar{X} = 50.80$) อย่างมีนัยสำคัญ (นิษนา, 2519; พรวิไล, 2518) แต่ว่าการสอนเรื่องกาล (tense) แก่นักศึกษาในระดับดังกล่าวนี้ วิชาบทเรียนโปรแกรมและการสอนปกติ ทำให้ผู้เรียนมีผลการเรียนเพิ่มขึ้นต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ (มยุเรศ, 2518)

นอกจากนี้การวิจัยเชิงทดลองการสอนเรื่อง direct and indirect speeches ในวิทยาลัยครู ด้วยบทเรียนโปรแกรมแก่นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา 4 แบบคือ แบบอธิบายคำคอบอย่างเปิดเผย แบบอธิบายคำคอบอย่างบิตบั้ง แบบไม่อธิบายคำคอบอย่างเปิดเผย และแบบไม่อธิบายคำคอบ ผลการวิจัยพบว่า ผู้เรียนมีสัมฤทธิ์ผลในการเรียนสูงกว่าการสอนโดยวิธีปกติทั่วไปอย่างมีนัยสำคัญ และบทเรียนโปรแกรมทั้ง 4 แบบ ทำให้ผู้เรียนมีสัมฤทธิ์ผลแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ (สุรัชย์, 2521) รายละเอียดเพิ่มเติมได้แสดงไว้ในตารางที่ 21 ค่อไปนี้

ตารางที่ 21 ขนาดของอิทธิพลที่เกิดจากการเรียนด้วยบทเรียนโปรแกรมในการเรียน
 วยากรณ์อังกฤษ

ที่	ผู้วิจัยและปีที่วิจัย	k	r _{xy}	n	ก่อนเรียน		หลังเรียน		r _{xy}	t	d
					\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.			
1	เสาวศิษย์ (2518)	63	.92	100	26.27	10.59	56.70	4.53	0.96	34.19*	4.32
2	พรพิไล (2518)	40	.87	100	15.98	5.78	36.20	2.67	0.97	39.79*	4.36
3	กษณศา (2519)	36	.92	100	12.25	4.46	32.44	2.87	0.98	50.28*	4.49
4	นัยนา (2519)	35	.76	100	21.84	3.60	31.59	2.78	0.98	51.77*	4.63

*P < .05

$\bar{d} = 4.45$

$$\frac{\sigma_d^2}{d} = 0.015$$

จากตารางที่ 21 แสดงให้เห็นว่าขนาดของอิทธิพล (effect size) ของการเรียน
 วยากรณ์อังกฤษ ด้วยบทเรียนโปรแกรมภายหลังจากการที่ผู้เรียนได้เรียนมาระยะหนึ่งแล้วนั้น
 ทำให้ผู้เรียนมีสัมฤทธิ์ผลเพิ่มขึ้นเป็น 4.45 เท่าของส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนการ
 ทดสอบภายหลัง หรืออาจกล่าวอีกอย่างหนึ่งก็คือการเรียนด้วยบทเรียนโปรแกรมทำให้ผู้เรียน
 ทุกคน (100%) มีคะแนนเพิ่มขึ้นกว่าเดิม ทั้งนี้เพราะมีข้อตกลงเบื้องต้นว่าการกระจายของค่า
 d เป็นปกติ) อย่างมีนัยสำคัญ จากการเปรียบเทียบผลการสอบก่อนการเรียนด้วยเฉลย
 ($\bar{X} = 44.29$) กับผลการเรียนด้วยบทเรียนโปรแกรมด้วยเฉลย ($\bar{X} = 90.28$) จะเห็นว่า
 ผู้เรียนด้วยเฉลยแล้วมีสัมฤทธิ์ผลในการเรียนเพิ่มขึ้นประมาณ 100%

2. บทเรียนโปรแกรมสอนการเขียน

ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 นั้นผลการวิจัยพบว่าบทเรียนโปรแกรมสอนการสะกดคำแบบให้คำตอบทันที และแบบบอกคำตอบล่าช้าได้ผลแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ (เน็กร, 2515) นอกจากนี้ยังมีงานวิจัยเพื่อสร้างบทเรียนโปรแกรมเพื่อใช้สอนการเขียนบรรยายภาพแก่นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 และสามารถทำให้ผู้เรียนมีสัมฤทธิ์ผลในการเรียนในระดับสูง คือ 95.51/95.34 ซึ่งหมายความว่าผู้เรียนทำแบบฝึกหัดได้ถูกต้องร้อยละ 95.51% และทำแบบทดสอบได้ถูกต้องร้อยละ 95.34% (สุธีร์, 2529)

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

๑. งานวิจัยที่เกี่ยวกับภาคทดสอบและประเมินผล

ตารางที่ 22 การทดสอบ

ที่	หัวข้อเรื่องที่สำคัญ	จำนวน	ผู้วิจัยและปีที่ทำการวิจัย
1	แบบทดสอบความสามารถในการฟัง	3	ศิลา (2519) จรัสพักตร์ (2520) นงนุช (2523)
2	แบบทดสอบการฟังและพูด	1	วราภรณ์ (2524)
3	แบบทดสอบการอ่าน	3	แวงตา (2520) เบรมณี (2522) กัญดา (2525)
4	แบบทดสอบคำศัพท์	2	กษมา (2518) สุภาภรณ์ (2520)
5	แบบทดสอบโครงสร้างภาษากรณ	2	นภมล (2518) พิชรประภา (2520)
6	แบบทดสอบการฟังเสียง	1	พิมพ์ (2518)
7	แบบทดสอบการเขียนคำนอก	1	ศิรินภา (2518)
8	แบบทดสอบการเขียน	1	ทรงพรพรณ (2520)
9	แบบทดสอบทักษะบูรณาการ	1	วิมล (2523)

ที่	หัวข้อเรื่องที่ล่าคัก	จำนวน	ผู้วิจัยและปีที่ทำการวิจัย
10	แบบทดสอบวินิจจัย	1	ยิ่งศักดิ์ (2524)
11	บัจจัยที่มีผลต่อการสอบ หรือต่อคุณภาพของแบบทดสอบ	3	พรพรรณภา (2524) จริญญา (2527) สุทัศน์ (2529)
12	แบบทดสอบภาษาอังกฤษ เข้ามหาวิทยาลัย	2	มารินธ (2519) กาญจนา และคณะ (2527 ก.)
13	การทดสอบจัดระดับและวัด ระดับความสามารถทาง ภาษาอังกฤษ	2	อัจฉรา และคณะ (2526) กาญจนา และคณะ (2527 ข.)
	รวม	23	

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

1. แบบทดสอบความสามารถในการฟัง

ในระดับชั้นประถมศึกษา ผลการวิจัยเพื่อสร้างแบบทดสอบ ได้แบบทดสอบสัมฤทธิ์ผล (Achievement Test) ในการฟังแบบเลือกตอบสำหรับนักเรียนเริ่มเรียนภาษาอังกฤษ 3 ชุด 7 ละ 15 ข้อ มีความยากง่ายโดยเฉลี่ยในระดับปานกลาง ($P = 0.46$) มีค่าอำนาจจำแนกในระดับปานกลาง ($\alpha = 0.41$) มีความเที่ยงปานกลาง ($KR_{21} = 0.55-0.56$) และมีความตรงตามเนื้อหาของหนังสือ The Oxford English Course for Thailand Book II-III (ศิลป์, 2519)

ส่วนในระดับมัธยมศึกษาชั้น ผลการวิจัยได้แบบทดสอบสัมฤทธิ์ผลแบบเลือกตอบ 4 ชุด 7 ละ 70-100 ข้อ ที่มีคุณภาพดีสำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2, 3, 4 และ 5 ที่มีความยากง่ายปานกลาง และความเที่ยงในระดับค่อนข้างสูง ($KR_{21} = 0.83-0.90$) และมีอำนาจจำแนกปานกลาง (จรัสพักตร์, 2520; นางนง, 2523)

2. แบบทดสอบการฟังและพูด

ผลการวิจัย ได้แบบทดสอบสัมฤทธิ์ภาพ (Proficiency Test) แบบเลือกตอบ 1 ชุด ที่มี 50 ข้อ สำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีความยากง่ายปานกลาง ความเที่ยงปานกลาง ($KR_{21} = 0.66-0.73$ เพราะมี 3 ส่วน) และมีอำนาจจำแนกปานกลาง (วารินทร์, 2524)

3. แบบทดสอบการอ่าน

ในระดับมัธยมศึกษา ผลการวิจัยได้แบบทดสอบสัมฤทธิ์ภาพวัดความสามารถในการอ่านเข้าใจความ 5 ชุด สำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2, 3, 4 และ 5 ที่มีความยาวชุดละ 75-100 ข้อ เป็นแบบทดสอบที่มีความยากง่ายปานกลาง มีความเที่ยงสูงมาก ($KR_{21} = 0.90-0.95$) และมีอำนาจจำแนกปานกลาง (แววตา, 2520; ไปรวมณี, 2522)

ส่วนในระดับชั้นปีที่ 3-4 ของมหาวิทยาลัย ผลการวิจัยได้แบบทดสอบมาตรฐานวัดความสามารถการอ่านเชิงวิจารณ์ 1 ชุด จำนวน 75 ข้อ ซึ่งแบ่งเป็น 5 ส่วนคือ distinguishing fact from opinion, evaluation of conclusion, recognizing the writer's purpose, attitude and tone, deduction และ interpretation แบบทดสอบชุดนี้มีความเที่ยงค่อนข้างสูง ($KR_2 = 0.877$) และส่วนที่ 3 มีอำนาจเชิงทำนายสูงที่สุด รองลงมาคือส่วนที่ 4 (ภิญดา, 2524)

4. แบบทดสอบคำศัพท์

ผลการวิจัยได้แบบทดสอบสัมฤทธิ์ผลสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5-7 ที่ใช้แบบเรียน JILAP จำนวน 3 ชุดที่มีต่อความยากง่ายปานกลาง แต่มีค่าความเที่ยงสูง ($KR_2 = 0.84-0.90$) และค่าอำนาจจำแนกสูง (เกษมา, 2520) และได้แบบทดสอบสมรรถภาพสำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3-5 อีก 3 ชุด ที่มีความยากง่ายปานกลาง ค่าความเที่ยงสูงมาก ($KR_2 = 0.89-0.93$) และค่าอำนาจจำแนกสูง (สุภาพรณี, 2520)

5. แบบทดสอบโครงสร้างไวยากรณ์

ผลการวิจัยพบว่าในระดับชั้นประถมศึกษาชั้น มิ่งงานวิจัยเกี่ยวกับการสร้างแบบทดสอบสัมฤทธิ์ผลทางโครงสร้างไวยากรณ์ในการเรียนสำหรับผู้เริ่มเรียนภาษาอังกฤษกษมา 1-2 ปี จากผลการเรียนที่ใช้อุปกรณ์ JILAP และจากผลการเรียนแบบเรียน The Oxford English Course for Thailand, Book II-III ได้แบบทดสอบแบบเลือกตอบ 3 ชุด 7 ละ 15 ข้อ แต่ละฉบับมีความเที่ยงสูงและสูงมาก ($KR_2 = 0.76-0.86$ และ 0.91) มีค่าความยากง่ายระหว่าง $0.14-0.93$ และค่าอำนาจจำแนกระหว่าง $0.33-0.78$ (พิชธประภา, 2518) และยังพบอีกว่าในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ผลการวิจัยได้แบบทดสอบโครงสร้างไวยากรณ์อีก 1 ชุด จำนวน 106 ข้อ ที่มีความยากง่ายปานกลาง ค่าความเที่ยงสูงมาก ($KR_2 = 0.94$) และค่าอำนาจจำแนกสูง (นฤมล, 2516)

6. แบบทดสอบการฟัง

การวิจัยในการพัฒนาแบบทดสอบได้แบบทดสอบสมรรถภาพแบบเลือกตอบในการ
จำแนกเสียงสำหรับผู้เริ่มเรียนภาษาอังกฤษ 3 ชุด 7 ละ 25 ข้อ ที่มีระดับความยากง่าย
ปานกลาง มีความเที่ยงปานกลาง ($KR_2 = 0.54-0.75$) แต่มีค่าอำนาจจำแนกสูง
(พมล, 2518)

7. แบบทดสอบการเขียนตามคำอ่าน

ผลการวิจัยได้แบบทดสอบสมรรถภาพ 3 ชุด สำหรับผู้เริ่มเรียนภาษาอังกฤษใน
ระดับประถมศึกษาที่มีความยากง่ายปานกลาง มีค่าความเที่ยงค่อนข้างสูง ($KR_2 = 0.60-0.85$)
และมีค่าอำนาจจำแนกสูง (ศิริณา, 2518)

8. แบบทดสอบการเขียน

ผลการวิจัยได้แบบทดสอบสมรรถภาพ แบบเลือกตอบสำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3, 4
และ 5 จำนวน 3 ชุด 7 ละ 100 ข้อ ที่มีความเที่ยงค่อนข้างสูงและสูงมาก ($KR_2 =$
 $0.72-0.89$) มีความยากง่ายและอำนาจจำแนกปานกลาง (ทรงพรหม, 2520)

9. แบบทดสอบทักษะบูรณาการ

ผลการวิจัยได้แบบทดสอบวัดทักษะบูรณาการ (integrated skills) เป็น
แบบทดสอบสมรรถภาพสำหรับรายวิชา E 011 จำนวน 146 ข้อ สำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1
เป็นแบบทดสอบที่มีความเที่ยงสูงมาก ($KR_2 = 0.98$) และมีความยากง่ายและอำนาจ
จำแนกระดับปานกลาง (เวสพิศา, 2523)

10. แบบทดสอบวินิจฉัย

ผลการวิจัยได้แบบทดสอบวินิจฉัย (diagnostic test) สำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เพื่อวัดและวินิจฉัยความสามารถทางการอ่าน ได้แบบทดสอบ 9 ชุด ๆ ละ 50 ข้อ แบบทดสอบนี้มีความตรงเชิงเนื้อหาตามสายตาของผู้เชี่ยวชาญทางภาษาและมีความตรงเชิงภาวะสันนิษฐานในระดับค่อนข้างต่ำถึงค่อนข้างสูง ($r_{xy} = 0.41-0.76$) มีความเที่ยงตามแบบอิงเกณฑ์ของ Livingston ในระดับค่อนข้างสูงถึงสูงมาก ($K^2(X, T_e) = 0.77-0.95$) มีค่าความยากง่ายในระดับค่อนข้างสูง (p ตั้งแต่ 0.65 ขึ้นไป) และมีค่าอำนาจจำแนกในระดับต่ำตามลักษณะที่จำเป็นของแบบทดสอบชนิดนี้ (ยังศักดิ์, 2524)

11. ปัจจัยที่มีผลต่อผลการสอบหรือคุณภาพของแบบทดสอบ

จากผลของการวิจัยพบว่า การเฉลยข้อทดสอบย่อยเพื่อทดสอบสัมฤทธิ์ผลวิชาภาษาอังกฤษแก่นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ภายหลังจากทดสอบแล้วช้าหรือเร็วมีผลต่อการทดสอบรวมในภายหลังอย่างมีนัยสำคัญ กล่าวคือการเฉลยผลการสอบภายหลังการทดสอบแล้ว 1 วัน ทำให้ผู้เรียนมีสัมฤทธิ์ผลในการทดสอบรวมสูงกว่าผู้ที่ได้รับการเฉลยคำตอบทันทีภายหลังการทดสอบแล้ว หรือผู้ที่ไม่ได้รับการเฉลยคำตอบให้รู้เลย และบุคคลใน 2 กลุ่มสุดท้ายมีสัมฤทธิ์ผลในการทดสอบแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ (พรธนิภา, 2524) และยังพบว่าในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 นั้น นักเรียนที่ได้รับการทดสอบย่อยแบบเลือกตอบ "แบบธรรมดาทั่วไป" และ "แบบบอกความมั่นใจ" มีความสามารถในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษสูงกว่าผู้ที่ไม่ได้รับการทดสอบย่อยเลยอย่างมีนัยสำคัญ โดยทั่วไปนักเรียนที่ได้รับการทดสอบย่อยด้วยแบบทดสอบทั้ง 2 แบบ มีสัมฤทธิ์ผลในการเรียนแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อนักเรียนเป็นผู้มีความรู้ความสามารถทางภาษาในระดับสูงหรือปานกลาง แต่ในกรณีของนักเรียนที่เรียนอ่อนแล้ว การทดสอบด้วยแบบทดสอบย่อย "แบบบอกความมั่นใจ" จะมีสัมฤทธิ์ผลในการเรียนสูงกว่าผู้ที่ได้รับการทดสอบด้วยแบบทดสอบย่อย "แบบธรรมดาทั่วไป" อย่างมีนัยสำคัญ (จริยา, 2527)

นอกจากนี้ผลการวิจัยยังพบว่า การกำหนดค่าน้ำหนักคะแนนรายชื่อของแบบทดสอบ ให้แตกต่างกันไปตามความสำคัญของเนื้อหาที่ต้องการทดสอบทำให้คุณภาพของแบบทดสอบ การอ่านเข้าใจความภาษาอังกฤษเปลี่ยนไปจากเดิมอย่างมีนัยสำคัญไม่ว่าจะเป็นแบบทดสอบ แบบอิงกลุ่ม (norm-reference test) หรือแบบทดสอบแบบอิงเกณฑ์ (criterion reference test) ก็ตาม จากการกำหนดค่าน้ำหนักคะแนน 6 วิธี คือ 1) ใช้ค่า delta (Δ) 2) ใช้ค่า beta (β) 3) ใช้ค่าผลบวกความแปรปรวนร่วม (h^2) 4) ใช้ค่าลำดับชั้นความเข้าใจในการอ่าน (h) 5) ใช้ค่าคะแนนที่เหมาะสม (w) และ 6) ใช้วิธีประเพณีนิยม ปรากฏว่าการให้ค่าน้ำหนักคะแนนวิธีที่ 5 ทำให้แบบทดสอบมีความเที่ยง สูงที่สุด แต่มีความตรงเชิงพยากรณ์ (predictive validity) ต่ำที่สุด ในขณะที่ของ แบบทดสอบอิงกลุ่ม แต่ในกรณีของแบบทดสอบอิงเกณฑ์การให้คะแนนวิธีที่ 6 จะให้ค่าความ เที่ยงสูงที่สุด (สุพัฒน์, 2528)

12. แบบทดสอบภาษาอังกฤษเพื่อการคัดเลือก

จากผลการวิเคราะห์แบบทดสอบเพื่อการคัดเลือกนิสิตที่คณาจารย์ของคณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยสร้างขึ้นใช้เมื่อปี 2518 เพื่อการคัดเลือกนิสิตเบเรียนรายวิชาที่ เหมาะสม แบบทดสอบนี้เป็นแบบเลือกตาม มี 100 ข้อ ใช้เวลาทดสอบ 3 ชั่วโมง ปรากฏว่า แบบทดสอบนี้ค่อนข้างยาก ($p = 0.36$) มีอำนาจจำแนกค่า ($d = 0.26$) มีค่าความเที่ยง ในระดับค่อนข้างสูง ($KR_2 = 0.77$) และมีความตรงเชิงพยากรณ์ผลการทดสอบภาษา อังกฤษประจำภาคในระดับค่อนข้างสูง ($r_{xy} = 0.85$) สรุปแล้วเป็นแบบทดสอบที่อยู่ระดับ ตี (มาจนช., 2519) นอกจากนี้ผลการวิจัยยังพบว่าผลของการสอบของข้อทดสอบเข้า มหาวิทยาลัยวิชาภาษาอังกฤษ มี พ.ศ. 2526 มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชา ภาษาอังกฤษพื้นฐาน I ของนิสิตชั้นปีที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยอย่างมีนัยสำคัญ วิชา ภาษาอังกฤษชุด กข. สามารถทำนายผลการอ่านวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน I ได้ 33%-58% ในขณะที่ภาษาอังกฤษชุด ขค. ทำนายได้เพียง 26%-41% แบบทดสอบชุด กข. สามารถ ทำนายผลการฟังได้ 16%-39% และภาษาอังกฤษชุด กขค. ทำนายได้เพียง 11%-16% เท่านั้น (กาญจนา และคณะ, 2527 ก.)

13. การทดสอบวัดระดับ (placement test) และการวัดระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษ

จากการศึกษาการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในสถาบันอุดมศึกษา 11 แห่ง ในปี พ.ศ. 2523-2525 พบว่าวัดขเจ็ลลัแล้วนักศึคษาที่ลอบเข้าเรึยนในมหาวิทยาลัยมหิตล มีพื้นความรู้จากการทดสอบด้วยแบบทดสอบภาษาอังกฤษชุด กข. สูงที่สุด นักศึคษาที่เข้าเรึยน มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มีคะแนนเฉลี่ยต่ำที่สุด ส่วนผลการลอบแบบทดสอบ ชุด กขค. วัดขเจ็ลลัแล้วผู้ที่ลอบเข้าเรึยนที่จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยได้มีคะแนนสูงที่สุด แต่มีพิลลั (range) ของคะแนนกว้างที่สุดจากแบบทดสอบชุด กขค. และคะแนนมีพิลลักว้างมากเป็นลำดับที่ 2 จากแบบทดสอบชุด กข. และพบว่า 50% ของสถาบันเหล่านี้ มีการจัดลอบวัดระดับ และระดับที่จัดมี 2-4 ระดับ (อัจจรา และคณะ, 2526) นอกจากนั้นผลการวิจัยเพื่อสร้างแบบทดสอบวัดระดับความรู้ความสามารถทางภาษาที่เหมาะสม สำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นและมัธยมศึกษาตอนปลาย บรากอว่าแบบทดสอบที่สร้างขึ้นสามารถทำนายความสามารถในการใช้ภาษาในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นได้ 82% และในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายได้ 72% ระดับความสามารถทางภาษาที่เหมาะสมสำหรับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นคือระดับที่ทำข้อลอบระดับต้นได้ 59% และระดับความสามารถทางภาษาที่เหมาะสมสำหรับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายคือ ระดับที่ทำแบบทดสอบระดับมัธยมศึกษาตอนปลายได้ประมาณ 49% (กาญจนา และคณะ, 2527 ข.)

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 23 การใช้แบบทดสอบปิดข (cloze)

ที่	หัวข้อเรื่องที่สำคัญ	จำนวน	ผู้วิจัยและปีที่ทำการวิจัย
1	เพื่อเปรียบเทียบ "สาระ"	2	วิลาศลักษณ์ (2518) พรรณี (2519)
2	เพื่อทดสอบความยากง่าย (readability) ของข้อความ	3	สุธานี (2522) บัทยา (2527) นันทารัตน (2528)
3	เพื่อทดสอบความสามารถในการฟัง	2	เดือนใจ (2519) สมาน (2521)
4	เพื่อวัดความสามารถในการอ่าน	9	พิมพ์พรต (2516) นิรมล (2516) คาราวดี (2517) จุรีย์ (2519) เดือนใจ (2519) วิสาดา (2521) สายสมร (2525) กาญจนวัลย์ (2525) อมรัตน์ (2530)
5	เพื่อวัดผลสัมฤทธิ์ทางการใช้ทักษะบูรณาการ	2	รัชนีกร (2524) สุกี (2528)
6	เพื่อวัดความสามารถทางโครงสร้างภาษากรณ	1	สุพัฒน์ (2517)
	รวม	19	

1. การใช้แบบทดสอบวัดผลเพื่อเปรียบเทียบ "สาระ"

ผลจากการวิจัยกับผู้สอบในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1 พบว่าในจำนวนแบบทดสอบวัดผลที่มีภาระค่า 6 แบบ คือ 1) มีประโยคนำและตัดพยัญชนะต้นของคำ 2) ไม่มีประโยคนำและตัดพยัญชนะต้นของคำ 3) มีประโยคนำและตัดสระของคำ 4) ไม่มีประโยคนำและตัดสระของคำ 5) มีประโยคนำและตัดตัวสะกดของคำ และ 6) ไม่มีประโยคนำและตัดตัวสะกดของคำ แบบทดสอบที่ให้ "สาระ" (information) มากที่สุดคือแบบที่ 1 และ 2 ส่วนแบบที่ 3 และ 4 ใน "สาระ" น้อยที่สุด และพบว่าการมีประโยคนำแบบทดสอบหรือไม่มีประโยคนำไม่ช่วยให้ผู้ทำแบบทดสอบเติมอักษรที่ขาดหายไปได้แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ เพียงแต่ช่วยให้สามารถเติมสระได้เร็วขึ้นกว่าการที่ไม่มีประโยคนำเท่านั้น (วิลาศลักษณ์, 2518) นอกจากนี้ยังพบว่าแบบทดสอบวัดผลที่มีภาระค่าอีก 6 แบบคือ 1) มีวลีนำและตัดพยัญชนะต้นออกทุกคำ 2) มีวลีนำและตัดสระออกทุกคำ 3) มีวลีนำและตัดตัวสะกดออกทุกตัว 4) ไม่มีวลีนำและตัดพยัญชนะต้นออกทุกคำ 5) ไม่มีวลีนำและตัดสระออกทุกคำ และ 6) ไม่มีวลีนำและตัดตัวสะกดออกทุกคำ แบบทดสอบแบบที่ 1 และ 4 ซึ่งเป็นแบบทดสอบที่ตัดพยัญชนะต้นของคำออก เป็นแบบสอบที่ยากที่สุด และให้ "สาระ" น้อยที่สุด ส่วนแบบทดสอบแบบที่ 3 และ 6 เป็นแบบทดสอบที่ง่ายที่สุด และให้ "สาระ" มากที่สุด แบบทดสอบที่มีวลีนำหรือไม่มีวลีนำให้ "สาระ" แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ (พรรัตน์, 2519)

2. การใช้แบบทดสอบวัดผลเพื่อทดสอบความยากง่ายของข้อความ

ผลการวิจัยพบว่าสำหรับนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 แบบทดสอบวัดผลที่ละเอียดเป็นระบบทุกคำที่ 8 สามารถทดสอบความยากง่ายของข้อความได้เช่นเดียวกับแบบทดสอบบริษัแบบเลือกตอบ แต่ใช้หนักันไม่ได้ เพราะผลการทดสอบมีความสัมพันธ์กัน

ในระดับปานกลางเท่านั้น ($r_{vv} = 0.51$) และยิ่งพบว่าการศึกษาให้คะแนนแบบการให้คะแนนคำที่สามารถยอมรับความถูกต้องได้ (acceptable word scoring method) เป็นวิธีที่ดีที่สุดในการได้แบบทดสอบวัดผลเพื่อวัดความสามารถในการอ่าน (สุธาริ, 2523) ส่วนในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายพบว่าแบบทดสอบวัดผลที่ละคำอย่างมีระบบ (Systematic cloze test) ทุกคำที่ 8 มีความยากที่สุด รองลงมาได้แก่แบบทดสอบแบบเมส (maze cloze test) ส่วนแบบทดสอบวัดผลแบบจับคู่ (Matching cloze test) มีความง่ายที่สุด (ปัทมา, 2527; นันทารณ, 2528)

3. การใช้แบบทดสอบวัดผลเพื่อทดสอบความสามารถในการฟัง

ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ผลการวิจัยพบว่าในการทดสอบการฟัง ผลการสอบแบบทดสอบวัดผลที่ละทุกคำที่ 5 และทุกคำที่ 10 สัมพันธ์กับผลการสอบจากแบบทดสอบแบบเลือกตอบในระดับสูงและสูงมาก ($r_{vv} = 0.82$ และ 0.94 ตามลำดับ) และมีนัยสำคัญและการละคำต่างแหล่งกัน มีผลต่อผู้ฟังอย่างมีนัยสำคัญ (เทียนใจ, 2519) ส่วนในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพการศึกษาระดับชั้นสูงนั้น ผลการวิจัยพบว่าการศึกษาทดสอบการฟังโดยใช้แบบทดสอบวัดผลที่ละทุกคำที่ 8 และแบบทดสอบแบบเลือกตอบได้ผลแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ (สพมาน, 2521)

4. การใช้แบบทดสอบวัดผลเพื่อวัดความสามารถในการอ่าน

ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5-7 ผลการวิจัยพบว่าผลการสอบการอ่านเข้าใจความหিতทดสอบวัดผลแบบทดสอบวัดผลที่ละทุกคำที่ 5 และ 8 มีความสัมพันธ์กับผลการสอบที่วัดผลแบบทดสอบแบบเลือกตอบในระดับค่อนข้างสูง ($r_{vv} = 0.50-0.75$) และมีนัยสำคัญในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5-6 ผลการสอบวัดผลใช้แบบทดสอบวัดผลที่ละทุกคำที่ 5 หรือ 8 ได้ผลแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ (พิมพ์พรณ, 2516)

สำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4-5 ผลการวิจัยพบว่าผลการสอบการอ่านเข้าใจความวัดผลแบบทดสอบทั้ง 2 ชนิดมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญในระดับปานกลาง

($r_{xy} = 0.57$) หากว่าผู้สอบได้คะแนนสอบจากแบบทดสอบโคลซ 27%, 41%, 55% อาจเทียบได้ว่าจะสามารถสอบได้คะแนนสอบจากแบบทดสอบแบบเลือกตอบ 50%, 70% และ 90% ตามลำดับ (นิรมล, 2516) แต่หากว่าใช้แบบทดสอบแบบโคลซและแบบทดสอบแบบเลือกตอบเป็นแบบฝึกหัดในการฝึกการอ่านแล้วทำการทดสอบสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภายหลัง ผลของการใช้แบบฝึกหัดทั้งสองชนิดได้ผลแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ (สาขสมร, 2525) และยังพบว่าในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 นั้น ผลการสอบของนักเรียนจากแบบทดสอบโคลซที่ละทุกคำที่ 5 และ 10 มีความสัมพันธ์กับผลการสอบจากแบบทดสอบแบบเลือกตอบที่วัดความสามารถในการอ่านในระดับปานกลาง ($r_{xy} = 0.58$ และ 0.57) แต่มีนัยสำคัญ (เดือนใจ, 2519)

ส่วนในระดับมหาวิทยาลัยนั้น ผลการวิจัยพบว่าแบบทดสอบ clozenthropy ชนิดที่ละทุกคำที่ 5 และ 6 เมื่อใช้วัดความสามารถในการอ่านเข้าใจความภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาวิชาเอกภาษาอังกฤษในวิทยาลัยครูแล้ว ผลการสอบมีความสัมพันธ์กับผลการสอบที่วัดด้วยแบบทดสอบแบบเลือกตอบอย่างมีนัยสำคัญในระดับปานกลาง ($r_{xy} = 0.59$) ยกเว้นแบบทดสอบ clozenthropy ที่ละทุกคำที่ 7 จะมีความสัมพันธ์กับผลการสอบแบบเลือกตอบอย่างไม่มีนัยสำคัญ (วิชาดา, 2521) และยังพบว่าในจำนวนแบบทดสอบโคลซที่ละคำอย่างเป็นระบบทุกคำที่ 5, 6, 7, 8 และ 9 แบบทดสอบที่เหมาะสมที่สุดที่ใช้วัดความสามารถในการอ่านคือแบบทดสอบโคลซที่ละทุกคำที่ 8 อย่างเป็นระบบ (คาราวดี, 2517) และแบบทดสอบโคลซนี้สามารถใช้เป็นแบบฝึกหัดในการเรียนการสอน การอ่านเข้าใจความได้อย่างมีประสิทธิภาพคือสามารถทำให้ผู้ได้รับการฝึกฝนมีสัมฤทธิ์ผลในการอ่านได้สูงขึ้นและมากกว่าผู้ที่ไม่ได้รับการฝึกฝนวิธีดังกล่าวนี้ อย่างมีนัยสำคัญ (จรัญ, 2519)

นอกจากนี้ยังพบว่าแบบทดสอบมคิพายด์ โคลซ (modified cloze test) ยังใช้ในการทดสอบความสามารถในการอ่านของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3-4 ได้ด้วย กล่าวคือผลการวิจัยพบว่าแบบทดสอบมคิพายด์โคลซ แบบ 4 ตัวเลือก มีความง่ายมากกว่าแบบทดสอบมคิพายด์โคลซ ชนิดจับคู่อย่างมีนัยสำคัญ (กาญจนวัลย์, 2525) และพบว่าแบบทดสอบมคิพายด์โคลซ แบบมีตัวอักษรชี้แนะ (alphabet cue modified cloze test) มีความง่ายมากที่สุด รองลงมาคือแบบทดสอบมคิพายด์โคลซ แบบมีตัวเลือก (multiple-choice modified cloze) มีความง่ายเป็นอันดับที่ 2 แบบทดสอบมคิพายด์

โคลง แบบมีช่องว่างเท่ากับจำนวนตัวอักษร (word length clue modified cloze test) มีความยากเป็นอันดับที่ 3 และแบบทดสอบจับคู่พยางค์โคลง แบบจับคู่ (matching modified cloze test) มีความยากที่สุด แบบทดสอบเหล่านี้มีคุณภาพสูงเพราะมีความเที่ยงและความตรงค่อนข้างสูงมาก ($r_{tt} = 0.82-0.93$; $r_{cv} = 0.73-0.81$) และแบบที่มีตัวอักษรชี้แนะ เป็นแบบทดสอบจับคู่พยางค์โคลง ที่ความเที่ยงสูงที่สุด ส่วนความตรงเชิงทำนายของแบบทดสอบทั้ง 4 แบบนั้นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ (เอมรัตน์, 2530)

5. การใช้แบบทดสอบทดสอบทักษะบูรณาการ (integrated skills)

ผลการวิจัยพบว่าสำหรับผู้เรียนในระดับมหาวิทยาลัยนั้น ผลการสอบสมรรถภาพในการใช้ทักษะบูรณาการด้วยแบบทดสอบโคลงที่ละคำที่ 8 กับผลการสอบด้วยแบบทดสอบบรรยายแบบเลือกตอบมีความสัมพันธ์กันในระดับสูง ($r_{cv} = 0.83$) เมื่อแยกหาค่าสหสัมพันธ์กับทักษะต่าง ๆ พบว่าแบบทดสอบโคลงดังกล่าวสัมพันธ์กับแบบทดสอบเวลากรณ คำศัพท์ การอ่าน และการเขียน อย่างมีนัยสำคัญในระดับปานกลาง คือ 0.62, 0.59, 0.65, และ 0.57 ตามลำดับ และยังพบว่าผลการสอบด้วยแบบทดสอบโคลงมีความยากมาก เมื่อเทียบกับความยากของแบบทดสอบบรรยายแบบเลือกตอบ ($\bar{X} = 27.28\% : 48.48\%$) ซึ่งแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ (รัตนกร, 2524) และยังพบว่าผลการทดสอบสมรรถภาพทางภาษาด้วยแบบทดสอบโคลงที่ละคำอย่างเป็นระบบ (systematic deletion) มีความยากกว่าแบบทดสอบโคลงที่ละเฉพาะคำที่ต้องการทดสอบเท่านั้น (rational deletion) อย่างมีนัยสำคัญ (สุกั, 2528)

6. การใช้แบบทดสอบทดสอบเพื่อวัดความสามารถทางโครงสร้างประโยค

ผลการวิจัยพบว่าในระดับมหาวิทยาลัยนั้น แบบทดสอบโคลงที่ละคำอย่างไม่เป็นระบบ (rational deletion cloze test) แต่ว่าละคำที่ต้องการทดสอบเท่านั้นและช่วงห่างของคำที่ละห่างกันไม่น้อยกว่า 5 คำมีความสัมพันธ์กับผลการทดสอบโครงสร้างประโยคที่วัดด้วยแบบทดสอบบรรยายแบบเลือกตอบในระดับปานกลาง ($r_{cv} = 0.56-0.70$ หรือ $r_{cv} = 0.64$) และมีนัยสำคัญ ผู้ที่สอบได้คะแนนจากแบบทดสอบโคลง 21%, 40%, 60%,

และ 74% อาจเทียบได้กับผลการสอบด้วยแบบทดสอบแบบเลือกตอบที่ 30% , 50% , 70% และ 85% ตามลำดับเป็นต้น (สุทัศน์, 2517)

จากผลการวิจัยต่าง ๆ ดังกล่าวแล้ว อาจสรุปได้ว่าความสัมพันธ์ระหว่างผลการทดสอบด้วยแบบทดสอบปรนัยกับผลการสอบด้วยแบบทดสอบปรนัยแบบเลือกตอบเป็นดังตารางที่ 24 ดังต่อไปนี้

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 24 ความสัมพันธ์ระหว่างผลการสอบด้วยแบบทดสอบภาคชกกับแบบทดสอบแบบเลือกตอบ

ที่	ผู้วิจัยและปีที่วิจัย	n	การฟัง	การอ่าน	โครงสร้าง	การเขียน	ศัพท์	บูรณาการ
			r_{xy}	r_{xy}	r_{xy}	r_{xy}	r_{xy}	
1	เพื่อนำจ (2519)	35	0.82	0.58				
		35	0.94	0.57				
2	พิมพ์พรณ (2516)	64		0.73				
		69		0.72				
		69		0.50				
		69		0.62				
		69		0.75				
		69		0.53				
3	นิรมล (2516)	130		0.57				
4	สุทัศน์ (2517)	100			0.56			
		100			0.70			
5	รัชนิกร (2524)	200	0.65	0.62	0.57	0.59	0.83	
T_{xy}		807	0.88*	0.63*1	0.64**	0.57*	0.59*	0.83*

* $p < 0.05$

1 $\sigma_r^2 = 0.006$ ($p > 0.05$)

2 $\sigma_r^2 = 0.003$ ($p > 0.05$)

จากตารางที่ 24 ข้างบนนี้อาจสรุปได้ว่าผลการทดสอบการฟังด้วยแบบทดสอบ
วัดผลกับแบบทดสอบแบบเลือกตอบมีความสัมพันธ์กันค่อนข้างสูง ($r_{xy} = 0.88$) ผลการทดสอบ
สอบการอ่าน โครงสร้าง เวยากรณ์ การเขียนและคำศัพท์กับแบบทดสอบแบบเลือกตอบมีความ
สัมพันธ์กันในระดับปานกลาง ($r_{xy} = 0.63, 0.64, 0.57, \text{ และ } 0.59$ ตามลำดับ)
ส่วนผลการทดสอบทักษะบูรณาการ (เวยากรณ์, คำศัพท์, อ่าน และเขียน) กับผลการสอบ
ด้วยแบบทดสอบแบบทดสอบสัมพันธ์กันค่อนข้างสูง ($r_{xy} = 0.83$) ความสัมพันธ์ในแต่ละกรณี
ต่างมีนัยสำคัญ และความแตกต่างจากค่าสหสัมพันธ์ในกรณีต่าง ๆ ต่างไม่มีนัยสำคัญ

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 25 การประเมินผล

ที่	หัวข้อเรื่องที่สำคัญ	จำนวน	ผู้วิจัยและปีที่ทำการวิจัย
1	การประเมินผลรายวิชา	4	กัญดา และคณะ (2521) อัจฉรา และคณะ (2522) อัจฉรา และคณะ (2523 ก.) ศิริรัฐ และคณะ (2525)
2	การประเมินผลหลักสูตร	4	สมตเทียร (2524) กนอมศรี (2526) นันทนา (2528) สพัฒน์ และคณะ (2530)
3	การประเมินผลแผนพัฒนา	1	อัจฉรา และคณะ (2523 ข.)
	รวม	9	

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

1. การประเมินผลรายวิชา

ผลการวิจัยเพื่อประเมินผลรายวิชาต่าง ๆ ของสถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยมีอยู่ 4 เรื่อง สำหรับการประเมินผลสื่อการสอนการอ่านด้วยตนเองตามความสามารถของแต่ละบุคคลในวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน พบว่านิสิตอ่อนและนิสิตเก่งได้รับประโยชน์จากการใช้สื่อเรียนด้วยวิธีดังกล่าวมากกว่านิสิตในระดับกลางและระดับเก่งยอดเยี่ยม บทเรียนแต่ละบทอยู่ในเกณฑ์ที่ใช้ได้ เหมาะสมดีทั้งด้านประโยชน์ ความน่าสนใจ ความยาว ความยาก-ง่าย ประสิทธิภาพช่วยในการเรียนรู้ และความชัดเจน แบบทดสอบต่าง ๆ ที่ใช้มีความสอดคล้องกันดีที่จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ดีขึ้น และนิสิตหลายคนมีเจตคติที่ดีต่อวิธีการเรียนดังกล่าว (กัญญา และคณะ, 2521) ส่วนการประเมินผลการเรียนการสอนภาษาอังกฤษตามความสามารถของแต่ละบุคคลวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน II ปีการศึกษา 2521 พบว่าบทเรียนค่อนข้างยาวมาก และคำอธิบายไม่ค่อยชัดเจน การสอนและการทดสอบยังไม่เหมาะสม กิจกรรมช่วยในการเรียนของนิสิตยังไม่เหมาะสมกับวิธีการเรียนการสอนของรายวิชา วิชาทั่ว ๆ ไป เนื้อหาของรายวิชาน่าสนใจพอสมควรและมีความยากง่ายที่เหมาะสมดีทั้งการอ่าน การฟัง และการพูด ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนการฟัง แต่มีเจตคติไม่ค่อยดีต่อการอ่านและเขียน (อัจฉรา และคณะ, 2522 ก.)

นอกจากนี้ผลการประเมินผลรายวิชาภาษาอังกฤษเฉพาะสาขาวิชา ด้านการเขียน (EAP Writing) ปี พ.ศ. 2523 พบว่าผู้เรียนมีเจตคติและแรงจูงใจในวิชานี้น่าพอใจ เนื้อหาวิชามีความเหมาะสมค่อนข้างดี คู่มือการสอนมีประโยชน์ดี และการแบ่งคะแนนการสอบเหมาะสมดีแล้ว (อัจฉรา และคณะ, 2523) และจากการประเมินผลรายวิชาภาษาอังกฤษสังคมและภาษาอังกฤษธุรกิจ พบว่าเนื้อหาของรายวิชามีความยากง่ายเหมาะสมดี ผู้เรียนและผู้สอนส่วนใหญ่มีความพอใจกับเนื้อหาและวิธีสอนที่เสนอไว้แล้ว (ศิริรัฐ และคณะ, 2525)

2. การประเมินผลหลักสูตร

ในระดับประถมศึกษา การประเมินผลการทดลองใช้หลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 พบว่าเวลาในการสอนยังไม่เหมาะสม ครูเข้าใจวัตถุประสงค์ของ

หลักสูตรแต่ละสอนให้บรรลุผล ได้ระดับปานกลาง การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนทำได้เหมาะสมดี เนื้อหาของหลักสูตรเหมาะสมกับผู้เรียน และผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนของหลักสูตรนี้ (สุมณ เทียร, 2524)

ส่วนในระดับมัธยมศึกษาชั้น การประเมินผลหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย พ.ศ. 2524 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร พบว่า วิทยากรทั่ว ๆ ไป จุดประสงค์ของหลักสูตร จุดประสงค์รายวิชา จุดประสงค์การเรียนรู้ เนื้อหาวิชา ในหลักสูตร การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน การวัดและประเมินผลและการบริหารและบริการหลักสูตรมีความเหมาะสมดีทุกด้าน ครูผู้สอนที่มีประสบการณ์สอนต่างกัน มีความคิดเห็นต่อหลักสูตรสอดคล้องกัน และผลการเรียนของนักเรียนวิจัยเฉลี่ยแล้วอยู่ในระดับที่น่าพอใจค่อนข้างมาก (นันทนา, 2528)

สำหรับในระดับอุดมศึกษานั้น การประเมินผลหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูง พ.ศ. 2519 ในวิทยาลัยครูภาคเหนือ 8 แห่ง พบว่า วิทยากรทั่วแล้วการจัดกิจกรรมการเรียน การใช้อุปกรณ์การสอน การทำกิจกรรมสอนเนื้อหาวิชา และการวัดและกการประเมินผลมีความเหมาะสมดี ผู้สอนที่มีประสบการณ์สอนมาเป็นเวลานานต่างกัน หรือมีคุณวุฒิต่างกันมีความเข้าใจจุดมุ่งหมายของหลักสูตร พฤติกรรมการสอน และการประเมินผลการเรียนได้เหมาะสมดีเช่นเดียวกัน (กนอมวงศ์, 2526) และยังพบว่า หลักสูตรภาษาอังกฤษพื้นฐานของสถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เมื่อประเมินผลตามรูปแบบของ CIPP/SP (Context, Input, Process and Product Model and Stake's and Puiisan Models) ในหลาย ๆ มิติแล้ว พบว่าเป็นหลักสูตรที่มีความเหมาะสมกับความต้องการของสังคม คณะวิชา และผู้เรียนในระดับค่อนข้างสูง (สุพันธ์ และคณะ, 2530)

3. การประเมินผลแผนพัฒนา

ผลของการประเมินผลแผนการพัฒนาระยะที่ 3 ของศูนย์ภาษาซีมีวอ (พ.ศ. 2525-2529) กับความต้องการของประเทศไทย พบว่ามีความสอดคล้องกันดีในระดับปานกลาง (อัจฉรา และคณะ, 2523 ช.)

10. งานวิจัยที่เกี่ยวกับปัจจัยทางจิตวิทยาและปัจจัยอื่นที่มีผลต่อการเรียนภาษา

ตารางที่ 26 งานวิจัยที่เกี่ยวกับปัจจัยทางจิตวิทยาและปัจจัยอื่นที่มีผลต่อการเรียนภาษา

ที่	หัวข้อเรื่องที่สำคัญ	จำนวน	ผู้วิจัยและปีที่ทำการวิจัย
1	ความกดดันและสัมฤทธิผลในการเรียน	3	มานพ (2524) อัจฉรา และคณะ (2525 ก.) อัจฉรา และคณะ (2525 ข.)
2	เจตคติและสัมฤทธิผลในการเรียน	9	พิมพ์ภรณ์ (2522) ศจี (2524) มานพ (2524) นิยม (2524) อัจฉรา และคณะ (2525 ก.) อัจฉรา และคณะ (2525 ข.) วิรัชฎา (2526) ชเนติ (2526) เอกฉัตร (2527)
3	ความสนใจและสัมฤทธิผลในการเรียน	3	นิธิมา (2525) วินัย (2525) กาญจนา และคณะ (2526)
4	วัฒนธรรมของเจ้าของภาษา กับความเข้าใจในการอ่าน	4	บริษา (2514) เพ็ญวี (2514) กาญจนา (2516) ทำนอง (2522)
5	ผลของการสอนวัฒนธรรม และโครงสร้างความรู้ (schema) กับความสามารถ ทางภาษา	6	สุพรรณวิภา (2523) กัญหาทิพย์ และมาน (2526) สมจิตร (2527) สุพันธ์ (2528) ประพิมพ์พรรณ (2530) วรรณงาม (2530)

รวม 25

1. ความถนัดและสัมฤทธิ์ผลในการเรียน

ผลของการวิจัยผู้เรียนที่อยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1, 3, 5 และ ปีที่ 1 ในมหาวิทยาลัยพบว่าผู้ที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษตั้งแต่ชั้น ประถมศึกษาปีที่ 3 มีความถนัดในการเรียนภาษาอังกฤษมากที่สุด รองลงมาคือผู้ที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ส่วนผู้ที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีความถนัดในการเรียนน้อยที่สุด และโดยทั่วไปพบว่าความถนัดมีความสัมพันธ์กับสัมฤทธิ์ผลในการเรียนในระดับค่อนข้างสูง ($r_{xy} = 0.63$) และมีนัยสำคัญ (อัจฉรา และคณะ, 2525 ก.) แต่พบว่าความถนัดในการเรียนภาษาของนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีความสัมพันธ์กับสัมฤทธิ์ผลในการเรียนในระดับค่อนข้างต่ำ ($r_{xy} = 0.33$) แต่มีผลต่อการเรียนภาษาอังกฤษตามความสามารถของแต่ละบุคคลมากที่สุด เมื่อเทียบกับอิทธิพลของตัวแปรอื่นทางจิตวิทยาซึ่งรวมกันแล้วสามารถมีผลต่อผลการเรียนได้มากถึง 21% ซึ่งแม้ว่าจะมีขนาดค่า แต่ก็ยังมีนัยสำคัญ (อัจฉรา และคณะ, 2525 ข.) และยิ่งพบอีกว่าในการเรียนภาษาอังกฤษในชั้นปีที่ 1 ของมหาวิทยาลัยความถนัดทางภาษามีความสัมพันธ์กับสัมฤทธิ์ผลในการเรียนในระดับต่ำ ($r_{xy} = 0.24$) เช่นกัน แต่ว่ามีนัยสำคัญ (มานพ, 2524)

2. เจตคติ (attitude) และแรงจูงใจ (motivation) กับสัมฤทธิ์ผลในการเรียน

ในระดับชั้นมัธยมศึกษาชั้นนั้น พบว่าเจตคติและแรงจูงใจมีผลต่อการเรียนภาษาอังกฤษตามความสามารถของแต่ละบุคคลของนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในระดับค่อนข้างต่ำ ($R^2 = 31\%$) แต่มีนัยสำคัญ (อัจฉรา และคณะ, 2525 ก.) แต่ว่าในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 นั้น ผลการวิจัยพบว่าแรงจูงใจเชิงบูรณาการ (integrated motivation) และแรงจูงใจเชิงเครื่องมือ (instrumental motivation) มีความสัมพันธ์กับสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาอังกฤษในระดับค่อนข้างสูง ($r_{xy} = 0.64$ และ 0.68 ตามลำดับ) และมีนัยสำคัญ (ช.เนติ, 2526) และพบว่านักเรียนที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีเจตคติในการเรียนภาษาอังกฤษดีมาก และมีแรงจูงใจในการเรียนสูงที่สุด (อัจฉรา และคณะ, 2525 ก.) รวมทั้งพบว่านักเรียนมีเจตคติที่ดี

ในระดับปานกลางต่อการที่ครูสอนภาษาอังกฤษใช้วัสดุที่สมบูรณ์แบบ ช่วยในการเรียนการสอนภาษา (วีรัชญา, 2526) และนักเรียนจะมีเจตคติและแรงจูงใจสูงเมื่อเรียนได้คะแนนสูง แต่จะมีเจตคติและแรงจูงใจต่ำ เมื่อเรียนได้คะแนนน้อย แม้ว่าโดยทั่วไป เจตคติและแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนในระดับมัธยมศึกษาจะต่ำก็ตาม (นิยม, 2524)

สำหรับในระดับมหาวิทยาลัยนั้น ผลการวิจัยพบว่าเจตคติของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มีความสัมพันธ์กับสัมฤทธิ์ผลในการเรียนในระดับต่ำมาก ($r_{xy} = 0.18$) แม้ว่าจะมีนัยสำคัญ (มานพ, 2524) และสำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ 2 ในวิทยาลัยพลศึกษาในภาคกลางนั้น เจตคติในการเรียนมีความสัมพันธ์กับสัมฤทธิ์ผลในการเรียนในระดับค่อนข้างต่ำ ($r_{xy} = 0.37$) และมีนัยสำคัญ (เอกจักร, 2527) และพบว่าครูและเพื่อนมีอิทธิพลสูงมากต่อเจตคติของนักศึกษในการเรียนภาษาอังกฤษ (พิมพ์ภรณ์, 2522)

อนึ่ง ผลการวิจัยยังพบว่านิสิตส่วนใหญ่ที่เรียนภาษาอังกฤษมานาน 8-12 ปี มีเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษพื้นฐานของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ในระดับต่ำ และแม้ว่าจะมีการปรับปรุงบทเรียนใหม่แต่เจตคติของผู้เรียนก็ไม่เปลี่ยนแปลงไปจากเดิม (ศรี, 2524)

3. ความสนใจและสัมฤทธิ์ผลในการเรียน

ผลการวิจัยพบว่าในระดับชั้นมัธยมศึกษาชั้นความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 กลุ่มที่ 2 ในเขตกรุงเทพมหานคร มีความสัมพันธ์กับสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาอังกฤษในระดับค่อนข้างต่ำ ($r_{xy} = 0.40$) แต่มีนัยสำคัญ นักเรียนมีความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 0.58$) โดยนักเรียนหญิงมีความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษมากกว่านักเรียนชายอย่างมีนัยสำคัญ (นิตีมา, 2525)

นอกจากนี้ผลการวิจัยเชิงสำรวจพบว่านักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายสนใจอ่านเรื่องภาษาอังกฤษประเภทสารคดีชีวสังคมศาสตร์ ประวัติศาสตร์ ศิลปะ และการบันเทิง และประเภทบันเทิงคดี เช่นเรื่องตลกขบขัน เรื่องความรัก เรื่องลึกลับ-สืบสวน ห้องเที่ยวผจญภัย และเรื่องเชิงวิทยาศาสตร์ นักเรียนหญิงและชายมีความสนใจใน

เรื่องที่อ่านต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ แต่นักเรียนโปรแกรมวิทยาศาสตร์และโปรแกรมศิลปะมีความสนใจในเรื่องที่อ่านแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ (วินัย, 2525).

ส่วนในระดับมหาวิทยาลัยนั้นผลการวิจัยพบว่าผลิตภัณฑ์ 1 ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยทั้ง 14 คณะ มีความสนใจอ่านเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว นันทนาการเกี่ยวกับเรื่องสั้นและการ์ตูน สิ่งมหัศจรรย์และขนบธรรมเนียมแปลก ๆ และเหตุการณ์สำคัญในฉาก (กายจนา และคณะ, 2526).

ปัจจัยต่าง ๆ ทางจิตวิทยาดังกล่าวแล้วมีความสัมพันธ์ต่อสัมฤทธิ์ผลในการเรียนสรุปได้ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 27 ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยทางจิตวิทยากับสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาอังกฤษ

ที่	ผู้วิจัยและปีที่วิจัย	n	ความถนัด	เจตคติ	แรงจูงใจ	ความสนใจ
1	มานพ (2524)	175	0.24	0.18	-	-
2	เอกฉัตร (2527)	494	-	0.37	-	-
3	ชเมธี (2526)	1100	-	-	0.64	-
		1100	-	-	0.68	-
4	นิธิมา (2525)	290	-	-	-	0.40
5	อัจฉรา และคณะ (2525 ก.)	387	0.63	-	-	-
6	อัจฉรา และคณะ (2525 ข.)	97	0.33	-	-	-
	รวม		0.48*	0.32*	0.66*	0.40*

* $p < 0.05$

จากตารางที่ 27 แสดงว่ามีปัจจัยทางจิตวิทยาที่มักเกี่ยวข้องกับกระบวนการสอนภาษาคือความถนัด เจตคติ และความสนใจ มีความสัมพันธ์กับสัมฤทธิ์ผลในการเรียนในระดับค่อนข้างต่ำ ส่วนแรงจูงใจมีความสัมพันธ์ค่อนข้างสูง แต่ความสัมพันธ์ทุกกรณีมีนัยสำคัญ

4. วัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับความเข้าใจในการอ่าน

ผลจากการวิจัยพบว่านักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ของโรงเรียนรัฐบาลมีความรู้เรื่องวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาอังกฤษในระดับปานกลาง และความรู้นี้สัมพันธ์กับความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญ (เพ็ญฉวี, 2514) ส่วนในระดับมหาวิทยาลัยนั้น พบว่านิสิตที่เรียนจบมาจากสาขาวิทยาศาสตร์ มีความรู้เรื่องวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาอังกฤษในระดับปานกลางเช่นเดียวกัน และความรู้นี้สัมพันธ์กับความสามารถในการอ่านในระดับที่ต่ำมาก (บริษา, 2514) แต่ว่าความรู้ทางวัฒนธรรมดังกล่าวกับความสามารถในการอ่านหรือยกร่องของนักศึกษาชั้นปีที่ 4 ของวิทยาลัยครูในส่วนกลางมีความสัมพันธ์กันในระดับปานกลาง ($r_{xy} = 0.28-0.68$) นักศึกษามีปัญหามากที่สุดในด้านความเข้าใจเรื่องเกี่ยวกับเทพนิยายกรีกและโรมัน กลวิธีในการประพันธ์ ฤดูกาล ความเชื่อทางไสยศาสตร์สัญลักษณ์ และความเชื่อทางศาสนาคริสต์ ตามลำดับ (ทำนอง, 2522) และประสบการณ์ในการเรียนวรรณคดีไทยและความเข้าใจในวัฒนธรรมตะวันตกมีความสัมพันธ์กับความสามารถในการเรียนวรรณคดีอังกฤษของนักศึกษาวิชาเอกภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญในระดับปานกลาง แต่ว่าประสบการณ์ทางวรรณคดีไทยมีผลต่อความสามารถในการเรียนวรรณคดีอังกฤษมากกว่าความเข้าใจในวัฒนธรรมตะวันตกอย่างมีนัยสำคัญ (กาญจนา, 2516)

5. ผลของการสอนวัฒนธรรมและโครงสร้างความรู้ (Schema) กับความสามารถทางภาษา

จากผลการวิจัย 2 เรื่องที่เกี่ยวกับการสอนวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาให้แก่ผู้เรียน บราจอกว่าในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 นั้นผลของการสอนวัฒนธรรมทำให้นักเรียนมีสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาอังกฤษสูงกว่ากลุ่มที่ไม่ได้รับการสอนประมาณร้อยละ 10 และมีนัยสำคัญ ($\bar{X} = 77.96$ และ 67.84) ส่วนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 นั้น ผลการสอนเสริมวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษสูงกว่าผู้ที่ไม่ได้รับการสอนเสริมเรื่องดังกล่าวมากพอประมาณและมีนัยสำคัญ แต่ว่าความคงทนในการเรียนรู้ของนักเรียนทั้ง 2 กลุ่มแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ (สุพรรณวิภา, 2523; สมจิตร, 2527)

นอกจากนี้ยังมีงานวิจัยอีก 2 เรื่อง ที่พบว่าโครงสร้างความรู้ (Schema) ที่เกี่ยวกับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษามีผลต่อความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนักศึกษาในระดับมหาวิทยาลัยอย่างมีนัยสำคัญ โดยเฉพาะแล้วผู้อ่านที่อ่านเรื่องที่ตนคุ้นเคยมากกว่ามีความสามารถในการอ่านสูงกว่าผู้อ่านที่มีความคุ้นเคยต่อเรื่องที่อ่านน้อยกว่า (สุพรรณ, 2528; วรรณงาม, 2530)

อนึ่ง ผลของการวิจัยยังพบอีกว่าครูภาษาอังกฤษในโรงเรียนมัธยมศึกษาในโรงเรียนรัฐบาล ในเขตกรุงเทพมหานคร มีความต้องการที่จะมีความรู้ด้านวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะด้านการใช้ถ้อยคำและสำนวนตามวาระและโอกาสต่าง ๆ อาหารการกิน และมารยาทในการรับประทานอาหาร การดำเนินชีวิตของวัยรุ่นและงานอดิเรกของเจ้าของภาษาอังกฤษ ครูเหล่านี้ที่ต้องการจะรู้วัฒนธรรมเหล่านี้จากคู่มือประกอบการสอนเป็นอย่างมาก (ประพิมพ์พรพ. 2530) ส่วนรายละเอียดขององค์ประกอบทางวัฒนธรรมและสังคมที่มีผลต่อการเรียนภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญนั้น บปรากฏว่ายังมีงานวิจัยเรื่องหนึ่งพบว่ามี 11 องค์ประกอบ เช่น Various Communicative Functions, Proper Choices of Words/Sentences Within Certain Situations, Holidays and Celebrations, Distinguishing Types of Information, Tones, Feelings and Attitudes, Daily Pastive Use, etc. และองค์ประกอบแรกเท่านั้นที่มีความสามารถในการเข้าใจทำนายสัมฤทธิ์ผลในการสื่อสารได้สูงถึง 46.7% ส่วนองค์ประกอบอื่นมีอิทธิพลน้อยแต่ก็มีนัยสำคัญ (กัทธาทิพย์ และผ่าน, 2526)

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

11. งานวิจัยที่เกี่ยวกับความคิดเห็นเกี่ยวกับกระบวนการเรียนการสอน

ตารางที่ 28 งานวิจัยที่เกี่ยวกับความคิดเห็นเกี่ยวกับกระบวนการเรียนการสอน

ที่	หัวข้อเรื่องที่สำคัญ	จำนวน	ผู้วิจัยและปีที่ทำการวิจัย
1	ความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนการสอนและหลักสูตร	9	วันเพ็ญ (2515) มณีรัตน์ (2522) นพมาศ (2523) สุปัทนและคณะ (2523) กมลรัตน์ (2524) อุไรวรรณ (2526) พงษ์ (2528) บุญพร้อม (2528) เตือนตา (2528)
2	ความคิดเห็นเกี่ยวกับสื่อการสอน	2	นงเยาว์ (2524) อรุพงศ์ (2526)
3	ความคิดเห็นเกี่ยวกับการวัดผลประเมินผล	1	สุเทียบ (2527)
4	ความคิดเห็นเกี่ยวกับสมรรถภาพของครู	1	สมศักดิ์ (2524)
5	ความคิดเห็นเกี่ยวกับวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรมการสอน	1	กาญจนาและคณะ (2528)
	รวม	14	

1. ความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนการสอนและหลักสูตร

ผลของการวิจัยเชิงสำรวจเกี่ยวกับความคิดเห็นของครูภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่าครูส่วนใหญ่มีความเห็นว่าภาษาอังกฤษมีประโยชน์มากต่อการดำรงชีวิตและการศึกษาต่อ แต่ว่ามีปัญหาเกี่ยวกับการใช้หลักสูตรเวลาสอนยังใช้ภาษาไทยมากกว่าภาษาอังกฤษ สอนแบบให้กฏเกณฑ์ทางไวยากรณ์เป็นส่วนใหญ่ไม่ค่อยมีการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร ชั้นเรียนมีนักเรียนมากเกินไป และการแก้ไขข้อบกพร่องในการสอนนั้น วิทยากรใช้วิธีถามเพื่อนร่วมงาน ครูเหล่านี้เสนอแนะว่าทางส่วนกลางควรจะมีอุปกรณ์การสอนให้ครูได้มีใบใช้ในการสอน ควรลดจำนวนนักเรียนลงให้มีขนาดไม่ใหญ่มาก ควรเริ่มสอนภาษาอังกฤษตั้งแต่ระดับประถมศึกษา และควรจัดการฝึกอบรมให้ครูมีความพร้อมทางวิชาการก่อนการสอน (นพพรศ., 2523) นอกจากนี้ครูภาษาอังกฤษในเขตกรุงเทพมหานครและนักศึกษาผู้ใหญ่ระดับ 5 มีความเห็นว่าหลักสูตรการศึกษาผู้ใหญ่ระดับ 5 มีความเหมาะสมดีในระดับปานกลางในเรื่องวัตถุประสงค์ เนื้อหาวิชา เวลาเรียน การเรียนการสอน การใช้สื่อการสอน รวมทั้งการวัดและประเมินผลด้วย (เพ็ญ, 2528)

สำหรับการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารนั้น ครูภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาในส่วนกลางและส่วนภูมิภาคมีความเห็นดังนี้ (อุไรวรรณ, 2526)

1. ครูส่วนใหญ่มีความเห็นด้วยเป็นอย่างมากว่าแนวการสอนวิธีนี้เหมาะกับการเรียนการสอนในประเทศ เพราะมีประโยชน์หลายอย่างที่ล้ำค้ำ แต่ยังไม่เหมาะสมกับชั้นเรียนที่มีนักเรียนมาก ครูผู้สอนยังไม่มีความรู้ดีพอในการจัดการเรียนการสอนวิธีนี้ ครูใช้เวลาในการเตรียมตัวการสอนมาก เห็นว่าการสอนวิธีนี้ทำให้เด็กขาดความแม่นยำด้านกฎเกณฑ์ไวยากรณ์ และเห็นว่าวิธีนี้เหมาะกับนักเรียนที่เก่งเท่านั้น

2. ครูส่วนใหญ่มีความเห็นด้วยเป็นอย่างมากว่า การสอนแบบนี้ควรเริ่มใช้ในระดับประถมศึกษา และเห็นว่า การทดสอบและประเมินผลการสอนแบบนี้ไม่สอดคล้องกับหลักสูตร

3. ครูส่วนใหญ่มีความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับการสอนวิธีนี้พอสมควร

นอกจากนี้ผลการวิจัยพบว่านิสิตฝึกสอน นักเรียนและครูที่เลี้ยงมีความเห็นว่าการสอนภาษาอังกฤษแบบฟังและพูด (aural-oral approach) เป็นวิธีสอนที่มีประโยชน์มาก นักเรียนส่วนใหญ่ชอบการสอนแบบนี้ นิสิตและครูที่เลี้ยงคิดว่าการสอนแบบนี้เหมาะสมกับการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยในระดับปานกลาง บุคคลทั้ง 3 กลุ่มมีความเห็นสอดคล้องกันว่าการสอนวิธีนี้มีประโยชน์มากต่อการสอนอ่าน โครงสร้างของประโยค และเรียงความตามลำดับ แต่ปัญหาที่สำคัญของการสอนวิธีนี้ก็คือ ผู้สอนเสียเวลามากในการเตรียมการสอน และห้องเรียนมีขนาดใหญ่ ทำให้ถามนักเรียนได้ไม่ทั่วถึง (วันเพ็ญ, 2515)

อนึ่ง ผลการวิจัยพบว่าอาจารย์และนักศึกษาของมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์มีความเห็นว่าหลักสูตรและเนื้อหาของวิชาภาษาอังกฤษทั่วไปมีความเหมาะสมมาก แต่ควรเน้นการอ่านเพื่อความเข้าใจมากยิ่งขึ้น ควรแยกตัดเกรดผู้ที่เลือกเรียนภาษาอังกฤษทั่วไปจากผู้ที่เลือกเรียนเป็นวิชาเอก ส่วนภาษาอังกฤษสำหรับสาขาวิชานั้น อาจารย์และนักศึกษามีความพอใจปานกลาง และเห็นว่าอาจารย์ที่สอนวิชานี้จำเป็นต้องรู้เนื้อหาวิชาเฉพาะของผู้เรียนพอสมควร (กมลรัตน์, 2524) และพบว่าอาจารย์และนักศึกษาแผนกพาณิชยการของวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษามีความเห็นว่างานอังกฤษธุรกิจนั้น ด้านหลักสูตรและเนื้อหาการจัดการเรียนการสอน การวัดและประเมินผลและการนำไปใช้มีความเหมาะสมในระดับปานกลาง เนื่องจากส่งเสริมให้มีการค้นคว้าของน้อย เวลาสอนมีการอธิบายมาก ใช้แบบทดสอบแบบเลือกตอบมากกว่าการรายงาน การอภิปรายหรือเขียนตามคำบอก บุคคลทั้ง 2 กลุ่มมีความเห็นสอดคล้องกันว่าปัญหาที่สำคัญของการเรียนการสอนภาษาอังกฤษธุรกิจคือการเรียนการสอนทักษะฟังและพูด (บุญพร้อม, 2528)

นอกจากนี้ผลการวิจัยยังพบว่าในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยนั้น นิสิตจำนวนประมาณครึ่งหนึ่ง (56.6%) ชอบการเรียนการสอนแบบตามความสามารถของแต่ละบุคคล ซึ่งโดยมากเป็นนิสิตชาย ทั้งนี้เพราะนิสิตชอบความมีอิสระในการเรียน นิสิตที่มีระดับความสามารถแตกต่างกันมีความนิยมต่อวิธีสอนดังกล่าวแตกต่างกัน โดยเฉลี่ยแล้วนิสิตที่เก่งจะชอบการเรียนการสอนแบบนี้มากกว่านิสิตที่อ่อน (สุพัฒน์ และคณะ, 2523) และในมหาวิทยาลัยแห่งเดียวกันนี้ ความเห็นของอาจารย์และนิสิตสอดคล้องกันเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระดับบัณฑิตศึกษาในด้านหลักสูตร เนื้อหาวิชา การจัดการเรียนการสอนและการทดสอบว่า

มีความเหมาะสมดี แต่ว่าบุคคลทั้ง 2 กลุ่มมีความคิดเห็นเกี่ยวกับประโยชน์ของภาษาอังกฤษแตกต่างกัน และความต้องการของอาจารย์และนิสิตในแต่ละกลุ่มวิชาแตกต่างกันมาก เช่นกลุ่มสาขาวิชาสังคมศาสตร์ต้องการเน้นทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจเรื่อง กลุ่มสาขาวิชาวิทยาศาสตร์ต้องการเน้นทักษะการพูด แต่กลุ่มสาขาวิชามนุษยศาสตร์ต้องการให้จัดเนื้อหาให้สัมพันธ์กับเนื้อหาวิชาของผู้เรียน บางกลุ่มวิชาต้องการให้จัดภาษาอังกฤษเป็นวิชาเลือกแต่บางกลุ่มวิชาต้องการให้เป็นวิชาบังคับแต่ไม่นับหน่วยกิต (มณีรัตน์, 2522)

สำหรับความคิดเห็นของครูภาษาอังกฤษต่อการเรียนการสอนหัวข้อเกี่ยวกับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาในห้องเรียน พบว่าครูภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ให้ความสำคัญในเรื่องดังกล่าวน้อยและหัวข้อที่เลือกมาสอนและวิธีสอนมีลักษณะคล้ายคลึงกัน (เดือนคา, 2528)

2. ความคิดเห็นเกี่ยวกับสื่อการสอน

ผลการวิจัยพบว่าครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาลระดับมัธยมศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร มีความเห็นว่าหนังสือชุด English for Thai Students มีข้อดีในเรื่องความเป็นระเบียบในการเรียงพิมพ์ การสะกดคำถูกต้อง ตัวอักษรชัดเจน และการใช้เครื่องหมายวรรคตอนถูกต้องดีและมีครบทุกทักษะ แต่ว่าควรต้องแก้ไขเรื่องการสร้างจุดสนใจในเนื้อเรื่อง เพิ่มกิจกรรมประกอบการเรียนเนื้อหา การฝึกเสียงที่เป็นปัญหา การเสนอคำศัพท์ และไม่ควรให้ความหมายของคำศัพท์เป็นภาษาไทยและที่สำคัญมากก็คือเนื้อหาที่มีมากเกินไปและไม่น่าสนใจสำหรับผู้เรียน (เนงเขาวี, 2524) ส่วนหนังสือชุด Learning Kit I นั้น ครูภาษาอังกฤษของโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์มีความเห็นแตกต่างกันมากในการใช้สื่อชุดนี้เกี่ยวกับการจัดหาสื่อและประสิทธิภาพของสื่อนี้ แต่มีความเห็นสอดคล้องกันในระดับปานกลางว่าควรจะใช้สื่อชุดนี้ประกอบการเรียนการสอน และครูหลายคนมีความเห็นว่าการใช้สื่อชุดนี้มีปัญหา (อุรุพงษ์, 2526)

3. ความคิดเห็นเกี่ยวกับการวัดและประเมินผลการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

ผลการวิจัยพบว่าครูภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาเขตการศึกษา 11 จำนวน 30 แห่ง มีความเห็นว่าการปฏิบัติตามระเบียบการวัดผลและประเมินผลรวมทั้งการสร้างข้อทดสอบตามระเบียบของกระทรวงศึกษานั้น มีปัญหาในระดับปานกลาง แต่การดำเนินการวัดผลและตัดสินผลการเรียนมีปัญหาในทางปฏิบัติมาก ครูเหล่านี้มีความต้องการความช่วยเหลือด้านการวัดและประเมินผลมากที่สุด โดยเฉพาะต้องการให้กรมวิชาการจัดคลังข้อสอบ และการช่วยพัฒนาข้อทดสอบให้ได้มาตรฐาน (สุเทียบ, 2527)

4. ความคิดเห็นเกี่ยวกับสมรรถภาพครูภาษาอังกฤษ

ผลการวิจัยพบว่า ผู้บริหารการศึกษา นักการศึกษา ศึกษานิเทศก์ ครูภาษาอังกฤษ และนิสิต มีความคิดเห็นสอดคล้องกันอย่างมากมีนัยสำคัญว่าสมรรถภาพที่ครูภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาจำเป็นต้องมีเรียงตามลำดับความสำคัญได้ดังนี้ (เสมศักดิ์, 2524)

1. มีความรู้ด้านเนื้อหา และโครงสร้างวิชาภาษาอังกฤษ แม่นยำ ลึกซึ้ง
2. มีทักษะทางภาษาอังกฤษ ทั้งพูด อ่าน เขียน โดยเน้นทักษะพูดมากที่สุด
3. มีความรู้หรือสมรรถเกี่ยวข้องกับหลักสูตร หลักการ จุดหมาย และโครงสร้าง
4. มีความสามารถถ่ายทอดความรู้โดยใช้เทคนิคหรือกลวิธีสอนได้เหมาะสม
5. มีเจตคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษ
6. มีคุณลักษณะและบุคลิกภาพของความเป็นครู รับผิดชอบ และกระตือรือร้น
7. มีความรู้ และสามารถใช้จิตวิทยา สามารถตั้งใจ และสร้างเจตคติที่ดีให้นักเรียนได้
8. มีความรู้ และสามารถวัดและประเมินผลการเรียนการสอน
9. รู้จักแสวงหาความรู้เพิ่มเติม ยอมรับวิทยาการใหม่ ๆ และหาโอกาสศึกษาเพิ่มเติม
10. มีความสามารถเขียนจุดมุ่งหมาย และแผนการสอน

3. ความคิดเห็นเกี่ยวกับการวัดและประเมินผลการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

ผลการวิจัยพบว่าครูภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาเขตการศึกษา 11 จำนวน 30 แห่ง มีความเห็นว่าการปฏิบัติตามระเบียบการวัดผลและประเมินผลรวมทั้งการสร้างข้อทดสอบตามระเบียบของกระทรวงศึกษานั้น มีปัญหาในระดับปานกลาง แต่การดำเนินการวัดผลและตัดสินผลการเรียนมีปัญหามาก ครูเหล่านี้มีความต้องการความช่วยเหลือด้านการวัดและประเมินผลมากที่สุด โดยเฉพาะต้องการให้กรมวิชาการจัดคลังข้อสอบ และการช่วยพัฒนาข้อทดสอบให้ได้มาตรฐาน (สุเทียบ, 2527)

4. ความคิดเห็นเกี่ยวกับสมรรถภาพครูภาษาอังกฤษ

ผลการวิจัยพบว่า ผู้บริหารการศึกษา นักการศึกษา ศึกษานิเทศก์ ครูภาษาอังกฤษ และนิสิต มีความคิดเห็นสอดคล้องกันอย่างมากมีนัยสำคัญว่าสมรรถภาพที่ครูภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาจำเป็นต้องมีเรียงตามลำดับความสำคัญได้ดังนี้ (สมศักดิ์, 2524)

1. มีความรู้ด้านเนื้อหา และโครงสร้างวิชาภาษาอังกฤษ แม่นยำ ลึกซึ้ง
2. มีทักษะทางภาษาอังกฤษ ฟัง พูด อ่าน เขียน โดยเน้นทักษะพูดมากที่สุด
3. มีความรู้พอสมควรเกี่ยวกับหลักสูตร หลักการ จุดหมาย และโครงสร้าง
4. มีความสามารถถ่ายทอดความรู้โดยใช้เทคนิคหรือกลวิธีสอนได้เหมาะสม
5. มีเจตคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษ
6. มีคุณลักษณะและบุคลิกภาพของความเป็นครู รับผิดชอบ และกระตือรือร้น
7. มีความรู้ และสามารถใช้จิตวิทยา สามารถจูงใจ และสร้างเจตคติที่ดีให้นักเรียนได้
8. มีความรู้ และสามารถวัดและประเมินผลการเรียนการสอน
9. รู้จักแสวงหาความรู้เพิ่มเติม ยอมรับวิทยาการใหม่ ๆ และหาโอกาสศึกษาเพิ่มเติม
10. มีความสามารถเขียนจุดมุ่งหมาย และแผนการสอน

11. มีความสามารถใช้และผลิตสื่อการสอน
12. มีความสามารถนำความรู้ในวิชาชีพบริการให้แก่สังคม

5. ความคิดเห็นเกี่ยวกับวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรมการสอน

ผลการวิจัยเชิงสำรวจเกี่ยวกับวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรมในการสอนเพื่อการสื่อสารในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น มัธยมศึกษาตอนปลาย และอุดมศึกษา พบว่าสิ่งที่ควรสอนในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ได้แก่ การให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเองและครอบครัว อาหาร การกิน การบอกทาง และการอ่านป้ายประกาศฯ ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายควรสอน การอ่านและเขียนจดหมายส่วนตัว ให้ข้อมูลเกี่ยวกับสถานที่สำคัญ ๆ การบอกทางแก่ชาวต่าง ประเทศ ในระดับอุดมศึกษา ควรสอนการให้ข้อมูลเกี่ยวกับกิจกรรมต่าง ๆ ของสถานศึกษา และการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว เป็นต้น (กาญจนา และคณะ, 2528)

สถาบันวิทย์บริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

12. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสำรวจความต้องการในการเรียนการสอน

ตารางที่ 29 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสำรวจความต้องการในการเรียนการสอน

ที่	หัวข้อเรื่องที่สำคัญ	จำนวน	ผู้วิจัยและปีที่ทำการวิจัย
1	ความต้องการในการใช้ภาษาอังกฤษ	7	นิภา (2523) อุษา (2523) สุปัทน์ และคณะ (2523) อัจฉรา และคณะ (2524) บรรทัดศรี (2524) อัจฉรา (2524) บังอร (2526)
2	ความต้องการในการพัฒนาบุคลากรเกี่ยวกับภาษาอังกฤษ	2	พัชรี (2524) มীন (2528)
3	ความต้องการของสังคมต่อบทบาทและหน้าที่ของสถาบันภาษา	1	ผอชนา (2525)
4	ความต้องการในการเรียนภาษาอังกฤษ	4	อดิศักดิ์ (2530) วราภรณ์ (2530) สุนันทา (2530) วิริษา (2530)
	รวม	14	

1. ความต้องการในการใช้ภาษาอังกฤษ

ผลการวิจัยพบว่าในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นนั้น ครูและนักเรียนในเขตกรุงเทพมหานครมีความต้องการคล้ายคลึงกันว่าในการเรียนการสอนนั้น ควรจะใช้ภาษาอังกฤษมากที่สุดในการอธิบาย ถามคำถาม ตอบคำถาม สนทนา อภิปราย และแสดงละคร แต่ว่าครูวิทยมากใช้ภาษาอังกฤษวิทยมากเพื่อการอธิบายบทเรียน และแบบฝึกหัดเท่านั้น (ประเพศรี, 2524) ส่วนในระดับมหาวิทยาลัยนั้น ผลการวิจัยพบว่านิสิตในระดับบัณฑิตศึกษาในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย แต่ละคณะมีความต้องการภาษาอังกฤษในปริมาณและชนิดแตกต่างกัน แต่ทักษะที่ต้องการมากที่สุดคือการอ่าน เพื่ออ่านวารสาร เอกสารและตำรา รองลงมาคือการแปล และอันดับที่สามคือการฟังและเขียน วิทยต้องการให้มีการฟังบทสนทนาทางวิชาการจากสื่อต่าง ๆ และเขียนรายงานจากสิ่งที่ฟังหรืออ่านแล้ว (อัจฉรา และคณะ, 2524) และพบว่าหน่วยงานราชการ รัฐวิสาหกิจ และบริษัทห้างร้าน วิทยเจ็ลี่ยแล้วมีความต้องการในการใช้ภาษาอังกฤษในระดับที่ค่อนข้างสูง วิทยต้องการทักษะด้านการอ่านมากที่สุด รองลงมาก็คือ การเขียน การฟัง การพูด และการแปล ตามลำดับ ผู้ที่ใช้ภาษาอังกฤษมากที่สุดในหน่วยงานราชการ ได้แก่นักวิชาการ ในรัฐวิสาหกิจและบริษัทห้างร้าน ผู้ที่ใช้ภาษาอังกฤษมากที่สุดได้แก่ผู้บริหาร คนเหล่านี้ต้องการฟังและพูดในการสนทนา อ่านเอกสารที่เกี่ยวข้องกับงานในหน้าที่รับผิดชอบ เขียนเพื่อการติดต่อธุรกิจและราชการ และแปลรายงานหรือคำสั่ง เพื่อถ่ายทอดแก่ผู้ร่วมงาน หน่วยงานต่าง ๆ เหล่านี้มีความเห็นว่าความรู้ทางภาษาอังกฤษของบุคคลที่ได้รับจากสถานันการศึกษายังไม่เพียงพอแก่การปฏิบัติงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ (อุษา, 2523; นิภา, 2523; อัจฉรา, 2524)

อนึ่ง ผลการวิจัยพบว่าในจำนวนมหาวิทยาลัย 7 แห่ง ในกรุงเทพมหานคร ที่เปิดสอนภาษาอังกฤษธุรกิจนั้น มหาวิทยาลัยหอการค้ามีหลักสูตรที่สอดคล้องกับความต้องการของวงการธุรกิจไทยมากที่สุดในทุก ๆ ทักษะ มหาวิทยาลัยกรุงเทพ มีหลักสูตรสอดคล้องในด้านการเขียน ฟังและพูด วิทยาลัยอัสสัมชัญบริหารธุรกิจ หลักสูตรสอดคล้องกับความต้องการของวงการธุรกิจด้านการเขียนเท่านั้น และยังพบว่าความต้องการของวงการธุรกิจไทย

นั้นต้องการใช้ภาษาอังกฤษด้านการเขียนมากที่สุด ทักษะการฟัง พูดและอ่าน ต้องการปานกลาง ส่วนการแปลนั้นต้องการน้อยมาก (บังอร, 2526)

สำหรับความต้องการภาษาอังกฤษของบุคลากรของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ผลการวิจัยพบว่าโดยทั่วไปแล้วความต้องการภาษาอังกฤษเพื่อการปฏิบัติงานในหน้าที่มีในระดับปานกลาง มีบุคคลประมาณ 20% เท่านั้น ที่ต้องการใช้ภาษาอังกฤษมาก ซึ่งโดยมากเป็นผู้ทำหน้าที่การสอน ปฏิบัติการ พิมพ์คดี และการแพทย์ บุคลากรโดยมากต้องการเพิ่มพูนความรู้ด้านการฟังและพูดมากที่สุด รองลงมาคือ การอ่านและเขียน ส่วนการแปลนั้นต้องการน้อยที่สุด (สุพรรณ และคณะ, 2523)

2. ความต้องการในการพัฒนาบุคลากร

ความต้องการของอาจารย์ภาษาอังกฤษในมหาวิทยาลัย วิทยาลัยครู และวิทยาลัยเทคนิคและอาชีวศึกษา ในการพัฒนาบุคลากรของตนนั้น ผลการวิจัยพบว่าส่วนใหญ่ต้องการพัฒนาด้านการผลิตตำรามากที่สุด รองลงมาได้แก่การสอนเฉพาะสาขาวิชา การทดสอบและประเมินผลการเรียน ความรู้เรื่องระเบียบการวิจัยเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ การประเมินผลโครงการเรียน และวิธีการสอนทั่ว ๆ ไป ตามลำดับ (พิชรี, 2524) แต่ว่าครูภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาต้องการที่จะพัฒนาความสามารถในด้านวิธีการสอนภาษาอังกฤษ ในหลักสูตรมากที่สุด เช่นการจัดกิจกรรมการสอน ความเชี่ยวชาญในทักษะและเนื้อหา การผลิตสื่อการสอน รวมทั้งการวัดและประเมินผล เป็นต้น และต้องการจะได้รับการฝึกอบรมความสามารถดังกล่าวจากสถาบันสอนภาษาอังกฤษขององค์การต่างประเทศมากที่สุด (เย็น, 2528)

3. ความต้องการของสังคมต่อบทบาทและหน้าที่ของสถาบันภาษา

ผลของการวิจัยเชิงสำรวจพบว่าหน่วยงานส่วนราชการ รัฐวิสาหกิจ ธุรกิจเอกชน และสถานศึกษาในส่วนกลางและส่วนภูมิภาค จำนวนมาก มีความต้องการในระดับสูงมากที่จะให้สถาบันภาษาเป็นหน่วยงานที่จะให้บริการการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่าง

ประเทศแก่บุคคลต่าง ๆ ที่อยู่ทั้งในและนอวงการศึกษา (มอชมา, 2525)

4. ความต้องการในการเรียนภาษาอังกฤษ

ผลการวิจัยพบว่านักเรียน ผู้ปกครอง และครูในโรงเรียนประถมศึกษาใน กรุงเทพมหานครต้องการให้นักเรียนเรียนทักษะการฟังและพูดเกี่ยวกับเรื่องส่วนตัวและชีวิตประจำวันมากที่สุด รองลงมาได้แก่ทักษะการอ่านและเขียน เกี่ยวกับบทสนทนาสั้น ๆ และการอธิบายภาพและสิ่งของต่าง ๆ รอบ ๆ ตัว ส่วนในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น และมีธยมศึกษาตอนปลายนั้น ลำดับความต้องการในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนในกรุงเทพมหานครยังคงเหมือนกับของนักเรียนในระดับประถมศึกษา แต่รายละเอียดที่ต้องการจะเรียนแตกต่างกันไปตามความต้องการและความสนใจในวัยที่ต่างกัน (เวราภรณ์, 2530; วิริษา, 2530; สุนันทา, 2530) ความต้องการเหล่านี้มีลักษณะคล้ายคลึงกับความต้องการของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ของโรงเรียนรัฐบาลในเชียงใหม่ ที่ต้องการให้ครูสอนในชั่วโมงเช้า ๆ ให้ฝึกการฟัง พูด อ่าน และเขียนสิ่งที่สามารถนำไปใช้ได้จริงในชีวิตประจำวัน ต้องการให้ครูจัดกิจกรรมการสอนด้วยสื่อที่น่าสนใจในเทศกาลต่าง ๆ รวมทั้งต้องการให้มีการทดสอบย่อย เพื่อออกข้อทดสอบที่สอดคล้องกับเนื้อหาที่สอนมากที่สุด และต้องการให้นำคะแนนกิจกรรมรวมทั้งการมีส่วนร่วมในห้องเรียนมาเป็นส่วนหนึ่งของการประเมินผลการเรียนด้วย (อติศักดิ์, 2527)

13. งานวิจัยที่เกี่ยวกับนันทนาการสอนภาษาอังกฤษ

ตารางที่ 30 งานวิจัยที่เกี่ยวกับนันทนาการสอนภาษาอังกฤษ

ที่	หัวข้อเรื่องที่สำคัญ	จำนวน	ผู้วิจัยและปีที่ทำการวิจัย
1	นันทนาการสอนภาษาอังกฤษ ในระดับประถมศึกษา	1	จามรี (2522)
2	นันทนาการสอนภาษาอังกฤษ ในระดับมัธยมศึกษา	4	พรณีษ (2524) ชูรัตน์ (2524) วัลลียา (2524) สมบูรณ์ (2530)
3	นันทนาการสอนภาษาอังกฤษ ระดับอุดมศึกษา	3	พิมพ์ภา (2522) นาถษา (2525) นิภาพร (2525)
	รวม	8	

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

1. ปัญหาการสอนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษา

ผลการวิจัยว่าปัญหาในการสอนภาษาอังกฤษตามโครงการจีแลบ (JILAP) ในระดับประถมศึกษาชั้นนั้นมีหลายอย่าง ที่สำคัญก็คือ ผู้สอนหลายคนไม่เข้าใจแนวคิดในการสอน การใช้อุปกรณ์และกิจกรรมในการสอน เนื้อหาที่สอนไม่เหมาะสมกับผู้เรียน มีกิจกรรมการสอนมากเกินไปทำให้ครู ไม่มีเวลาในการเตรียมการสอน ห้องเรียนมีขนาดใหญ่ทำให้ไม่เหมาะสมกับกิจกรรมการสอน อุปกรณ์ไม่คงทน การสร้างข้อสอบที่ดีทำได้ยาก ผู้ปกครองไม่รู้หรือเข้าใจแนวคิดและ ไม่มีพื้นความรู้ที่จะช่วยผู้เรียนได้ และสภาพแวดล้อมไม่เอื้ออำนวยให้นักเรียนได้มีโอกาสได้พูดภาษาอังกฤษได้ (จามรี, 2523)

2. ปัญหาการสอนภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษา

ผลการวิจัยเกี่ยวกับปัญหาในการสอนภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาในเขตกรุงเทพมหานครและต่างจังหวัดพบว่า (พรรณีย์, 2524; ชูรัตน์ 2524; วัลลิษา, 2524 และ สมบูรณ์, 2530) ครูภาษาอังกฤษมีภาระในการสอนและหน้าที่อื่นรับผิดชอบมาก ไม่แน่ใจความสามารถทางภาษาของตนเองในด้านการพูด แบบเรียนมีปัญหามากในด้านการพิมพ์และภาพประกอบ ขาดอุปกรณ์การสอนมาก นักเรียนในแต่ละชั้นมากเกินไป ครูเกือบทั้งหมดใช้วิธีการวัดผลที่แตกต่างกัน และหลายคนไม่รู้จักรักการจัดทำข้อทดสอบมาตรฐาน เนื้อหาของหลักสูตรไม่เหมาะสมกับสภาพของท้องถิ่น ครูใช้ภาษาไทยในการสอนมากกว่าภาษาอังกฤษ ซึ่งไม่สอดคล้องกับหลักสูตร ให้ความสำคัญต่อการสอนทักษะการฟังและพูดน้อยที่สุด และปัญหาในการเตรียมการสอนเพราะใช้เวลามาก และต้องการสื่อประกอบหลายอย่างที่ไม้อาจหาได้

3. ปัญหาการสอนภาษาอังกฤษในระดับอุดมศึกษา

จากผลการวิจัยเกี่ยวกับปัญหาในการสอนภาษาอังกฤษในวิทยาลัยครู พบว่าในระดับวิทยาลัยครูนั้นปัญหาที่สำคัญมากก็คือจำนวนชั่วโมงการสอนมีน้อยและปริมาณเนื้อหาในการสอนแต่ละทักษะมีน้อย รองลงมาคือปัญหาด้านการวัดและประเมินผลการเรียน และสื่อ

การสอนซึ่งมีจำนวนไม่เพียงพอและคุณภาพไม่ดี (นาถยา, 2525) ส่วนในวิทยาลัยพลศึกษา นั้นพบว่าปัญหาที่สำคัญก็คือผู้สอนมีชั่วโมงสอนและภาระรับผิดชอบมาก เนื้อหาของหลักสูตรไม่ สอดคล้องกับวิชาชีพ ผู้สอนวิธีการบรรยายมากเกินไป ผู้เรียนมีความสามารถทางภาษาต่ำ และแตกต่างกันมากและขาดความสนใจในการเรียน ขาดอุปกรณ์และตำราเรียนที่เหมาะสม ในการสอน และครูส่วนใหญ่ขาดประสบการณ์และพื้นความรู้ทางการสอนภาษาอังกฤษ (พิมพ์ผกา, 2522) และพบว่าปัญหาในการสอนอ่านในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยนั้น ที่สำคัญ มากก็คือ (นิภาพร, 2525) นิสิตมีปัญหาด้านคำศัพท์ รองลงมาได้แก่ปัญหาด้านการเข้าใจ ล่ามวภาษา และอันดับที่สามคือด้านการเข้าใจความหมายของกริยานุเคราะห์ (modal auxiliary)

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

14. งานวิจัยด้านอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับภาระเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

ตารางที่ งานวิจัยด้านอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับภาระเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

ที่	หัวข้อเรื่องที่สำคัญ	จำนวน	ผู้วิจัยและปีที่วิจัย	สรุปสาระสำคัญของผลการวิจัย
1	การใช้พจนานุกรม	2	เดือนใจ (2521) สุสิทธิ์ (2523)	ได้มีการสร้างแบบฝึกหัดฝึกทักษะการใช้พจนานุกรมในการหาคำตำแหน่งของคำสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 เมื่อนำมาใช้แล้วปรากฏว่าผู้เรียนมีความสามารถในการหาคำได้อย่างรวดเร็วและถูกต้องถึง 97.73% และมีความสามารถเพิ่มขึ้นจากเดิมอย่างมีนัยสำคัญ และพบว่านักศึกษาวิชาเอกภาษาอังกฤษในวิทยาลัยครูภาคเหนือมีความสามารถในการใช้พจนานุกรมอยู่ในระดับที่ต่ำมาก ($X = 16.65\% - 35.80\%$) และแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ
2	การสร้างชุดการสอนเฉพาะรายวิชา	3	รัชณี (2517) สุวัฒน์ (2519) สุจิตต์ (2522)	ได้มีการสร้างแบบฝึกหัดเสริมแบบเรียนภาษาอังกฤษเทคนิคชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 การสร้างชุดการสอนวิชาภาษาอังกฤษ 103 ระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพการศึกษาศึกษา และการสร้างโมดูลสอนวิชาภาษาอังกฤษ 103 ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพการศึกษาศึกษาชั้นสูง แบบฝึกหัดเหล่านี้มีประสิทธิภาพดี สามารถทำให้ผู้เรียนมีสัมฤทธิ์ผลในการเรียนรู้สูงกว่าก่อนการเรียนอย่างมีนัยสำคัญ
3	การสอนซ่อมเสริม	2	ปรีชา (2524) สุวัฒน์ และคณะ (2527)	ในการสอนซ่อมเสริมวิชาโครงสร้างเวกเตอร์และการอ่านแก่นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนเป็นกลุ่มเคย 1) ครูเป็นผู้ดำเนินการ 2) นักเรียนผู้ช่วยสอนเป็นผู้ดำเนินการ และ 3) ครูและนักเรียนผู้ช่วยสอนร่วมเป็นผู้ดำเนินการ ปรากฏว่าได้ผลแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ ส่วนในระดับมหาวิทยาลัยนั้น พบว่าการสอนซ่อมเสริมการฟัง อ่าน เขียน และโครงสร้างเวกเตอร์โดย 1) ครูสอนประจำรายตรง 2) มีครูสอนและเรียนด้วยตนเอง 3) อาศัยปัญหาการเรียนเป็นเกณฑ์ และ 4) ตั้งโครงงานหัดทักษะ ได้ผลแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ

ที่	หัวข้อเรื่องที่สำคัญ	จำนวน	ผู้วิจัยและปีที่วิจัย	สรุปสาระสำคัญของผลการวิจัย
4	ความสามารถในการกำหนด อัตลักษณ์วิชาการในชั้นเชิงคตรี้อยแก้ว	1	สืบสาย (2530)	พบว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ของโรงเรียนวัดเทพศิลา มีความสามารถในการกำหนดอัตลักษณ์วิชาการในชั้นเชิงคตรี้อยแก้วภายหลังการฝึกทักษะแล้วในระดับดี
5	พัฒนาการสอนภาษาอังกฤษ	1	หวานิต (2528)	ได้มีการศึกษาเอกสารเพื่อสืบค้นประวัติการพัฒนาการสอนภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษา ตั้งแต่หลักสูตร พ.ศ. 2438 จนถึงหลักสูตร พ.ศ. 2524 ในด้านหลักสูตร ความมุ่งหมาย เนื้อหาวิชา เวลาเรียน วิธีสอนและสื่อการสอน แบบเรียน และการประเมินผล
6	สภาพการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ	1	ญาตา (2524)	ได้มีการศึกษาสำรวจสภาพการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในวิทยาลัยพลศึกษาในส่วนกลาง และส่วนภูมิภาคในด้านการจัดการเรียนการสอน การจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร และการวัดและประเมินผล
7	การใช้เวลาในการสอนภาษาอังกฤษ	1	จิตรรา (2516)	พบว่าครูสอนภาษาอังกฤษในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในกรุงเทพมหานครโดยเฉลี่ย สอนคาบละ 49.32 นาที นักเรียนใช้เวลาฝึกทักษะการฟัง 1.72 นาที การพูด 7.76 นาที การอ่าน 9.51 นาที และการเขียน 11.29 นาที ครูและนักเรียนใช้ภาษาไทย 11.81 นาที และใช้ภาษาอังกฤษ 34.29 นาที
8	การวิเคราะห์แบบเรียนตาม หลักจิตวิทยาการเรียนรู้	1	อิน (2520)	จากการวิเคราะห์หนังสือชุด Success with English พบว่าระบบการเสนอคำศัพท์ และโครงสร้าง ไวยากรณ์ไม่มีระบบที่แน่นอน ไม่เรียงเนื้อหาตั้งกล่าวตามความยากง่าย แต่คำศัพท์มีประโยชน์สำหรับการนำไปใช้ต่อไปอยู่ในระดับดี

ที่	หัวข้อเรื่องที่สำคัณ	จำนวน	ผู้วิจัยและปีที่วิจัย	สรุปสาระสำคัญของผลการวิจัย
9.	การใช้ภาษาอังกฤษบนภาษาไทย	1	วงศ์แซ (2525)	ผลการวิเคราะห์เอกสารงานเขียนของนักวิชาการสาขาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ รวมทั้งการพูด บรรยาย และอภิปรายต่าง ๆ พบว่าในการพูดจะใช้ภาษาอังกฤษบนไทยที่เป็นค่านาม 66.38% คำกริยา 25.64% คำคุณศัพท์ 7.3% คำวิเศษณ์ 0.68% และในการเขียนจะใช้ค่านาม 90.20% คำกริยา 7.53% คุณศัพท์ 2.23% สาเหตุที่นิยมใช้เพราะว่าสะดวก ใช้ง่าย ความหมายตรง ชัดเจนและคุ้นเคย
10	การใช้สำนวนภาษาอังกฤษ	1	ศิษุ (2519)	พบว่านักศึกษาชั้นปีที่ 1 ของมหาวิทยาลัย 4 แห่งมีความสามารถในการใช้สำนวนภาษาอังกฤษได้ในระดับพอใช้ (\bar{X} = 62.62%) ความสามารถของนิสิตและนักศึกษาของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยศิลปากร และมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ และสูงกว่าของมหาวิทยาลัยขอนแก่นอย่างมีนัยสำคัญ
11	การผลิตและการใช้ครูภาษาอังกฤษ	1	ภรฉวร (2520)	จากการวิจัยสำรวจความคิดเห็นของผู้บริหารโรงเรียนและหัวหน้ารายวิชาภาษาอังกฤษ พบว่าครูภาษาอังกฤษจะเรียนวิชาเอกหรือโทภาษาอังกฤษ รู้เรื่องหลักสูตร รู้จักวิชาการ ใช้อุปกรณ์การสอนได้ดี รู้การวัดและประเมินผล รู้วิธีสอนภาษาอังกฤษ สอนได้ทั้งระดับประถมศึกษาและมีมัธยมศึกษาครูมีวุฒิอย่างต่ำปริญญาตรีและมีความรับผิดชอบสูง
12	ประสิทธิภาพการสอนภาษาอังกฤษ เฉพาะสาขาวิชา	1	สุวณีย์ (2526)	จากการศึกษาผลของการสอนภาษาอังกฤษเฉพาะสาขาวิชาของวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา พบว่า "วิธีใหม่" ได้ผลดีกว่าวิธีปกติอย่างมีนัยสำคัญ (\bar{X} = 57.60% : 44.93%) ทำให้ผู้เรียนมีเจตคติ เนื้อหา และการเรียนการสอนดีกว่า และความคงทนของความรู้ดีกว่าอย่างมีนัยสำคัญ

ที่	หัวข้อเรื่องที่สำคัญ	จำนวน	ผู้วิจัยและปีที่วิจัย	สรุปสาระสำคัญของผลการวิจัย
13	พฤติกรรมการสอนภาษาอังกฤษ	1	สุนทร (2521)	พบว่านักศึกษาครูระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาที่ผ่านการฝึกอบรมวิธีสอนแบบจุลภาค (micro-teaching) มีพฤติกรรมการสอนที่พึงปรารถนามากกว่าผู้ที่เรียนการสอนตามปกติ เช่นใช้ภาษาอังกฤษในชั้นมากกว่า ใช้อุปกรณ์การสอนได้ดีกว่า มีการจัดกิจกรรมเสริมทักษะมากกว่า และมีการเสริมแรง (reinforce) นักเรียนมากกว่า เป็นต้น
14	ความสัมพันธ์ระหว่างผลการเรียนวิชาบังคับกับผลการฝึกสอน	1	บรรลวง (2518)	พบว่าผลการเรียนวิชาบังคับกับผลการฝึกสอน และผลการเรียนวิชาเอกภาษาอังกฤษกับผลการฝึกสอนต่างก็มีความสัมพันธ์กันอย่างไม่มีนัยสำคัญ ($r_{xy} = 0.004$ และ 0.024) แต่ผลของการเรียนวิชาบังคับร่วมกับผลการเรียนวิชาเอกกับผลการฝึกสอนมีความสัมพันธ์กันในระดับต่ำ ($r_{xy} = 0.33$) แต่มีนัยสำคัญ
15	ผลของการเสนอตัวอักษรอังกฤษต่อการเรียนรู้ของเด็ก	1	ทวีพร (2519)	ผลของการวิจัยเกี่ยวกับความสามารถในการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 พบว่าการเสนอตัวอักษรตัวพิมพ์ใหญ่ และตัวพิมพ์เล็กโดย 1) แยกทีละตัว 2) เสนอพร้อมกันเรียงให้ตัวพิมพ์ใหญ่นำหน้า และ 3) เสนอพร้อมกันเรียงให้ตัวพิมพ์เล็กนำหน้า มีผลแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ แต่การเสนอแบบที่ 2 ผู้เรียนสามารถเรียนอักษรตัวพิมพ์ใหญ่ได้มากกว่าตัวพิมพ์เล็กอย่างมีนัยสำคัญ
16	การสร้างมิติสัมพันธ์การใช้ภาษาเพื่อการเรียนการสอนและการทดสอบภาษาอังกฤษ	1	กัญญาพิชญ์ และผ่าน (2526)	พบว่ามีความแปรทางสังคมและวัฒนธรรมที่สำคัญต่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร 11 ตัว ตัวแปรแรกคือ Various Communicative functions สำคัญมาก เพราะสามารถทำนายสัมฤทธิ์ผลในการสื่อสารได้มากที่สุดคือ 46.7% ตัวแปรนอกนั้นสำคัญรองลงมา และตัวแปรเหล่านี้อาจรวมกันได้เป็นองค์ประกอบที่สำคัญ 4 องค์ประกอบ

ที่	หัวข้อเรื่องที่สำคัญ	จำนวน	ผู้วิจัยและปีที่วิจัย	สรุปสาระสำคัญของผลการวิจัย
17	สภาพ ปัญหาและความต้องการ การเรียนการสอนภาษาอังกฤษ	1	ภัทรชาติ (2527)	พบว่าสภาพการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเทคนิคในสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้านั้น อาจารย์ไม่ค่อยมากทำการศึกษาลึกสูตร เตรียมการสอนล่วงหน้า สอนเน้นที่ทักษะการอ่าน นิยมการสอนแบบบรรยายตามเอกสารที่แจก นิยมให้นักศึกษาค้นคว้าและทำรายงาน ปัญหาที่สำคัญคือจุดมุ่งหมายของหลักสูตรกับเนื้อหาไม่สัมพันธ์กัน อาจารย์และนักศึกษา ต้องการให้ทำการปรับปรุงการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเทคนิคนี้
18	ความวิตกกังวลกับสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาอังกฤษ	1	ขงยุทธ์ (2528)	พบว่าในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 องค์ประกอบด้านกล้าสังคม-ที่อาย ความคุมตนเองได้-ไม่มีหลักการ ทวาดกลัว-ประสาหมั่นคง และตรง-ตรง-ผ่อนคลาย มีผลต่อสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาอังกฤษด้านการฟังและออกเสียง คำศัพท์ โครงสร้าง ไวยากรณ์และการเขียน และการอ่านในระดับต่ำแต่มีนัยสำคัญ (R = 0.24-0.28)
19	ระดับสมรรถภาพทางภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาที่สอบเข้า มหาวิทยาลัยด้วยวิธีการต่างกัน	1	นันทา (2526)	พบว่านักเรียนชั้นปีที่ 1 ของมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ที่สอบเข้ามาเรียนได้โดยมหาวิทยาลัยคัดเลือกเอง และโดยการสอบร่วมของทบวงฯ มีสมรรถภาพในการใช้ภาษาอังกฤษด้านโครงสร้าง ไวยากรณ์ คำศัพท์ และการอ่านแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ ยกเว้นนักศึกษาแพทย์ที่ผ่านการคัดเลือกโดยการสอบร่วมมีสมรรถภาพทางการอ่านสูงกว่าผู้ที่มหาวิทยาลัยคัดเลือกมาเองอย่างมีนัยสำคัญ
20	ผลกระทบจากการเลื่อนการเรียนภาษาอังกฤษ	1	ปรีชา (2529)	พบว่ากรณีที่นิสิตคณะวิศวกรรมศาสตร์และคณะวิทยาศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เลื่อนการเรียนวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน 1 จากภาคแรกเป็นภาคที่สอง ไม่มีผลกระทบต่อความรู้ความสามารถเพิ่มในด้านการอ่านของผู้เรียนอย่างมีนัยสำคัญ แต่นิสิตของทั้ง 2 คณะยังคงมีเจตคติที่ดีและมีแรงจูงใจสูงต่อการเรียนภาษาอังกฤษ

ที่	หัวข้อเรื่องที่สำคัญ	จำนวน	ผู้วิจัยและปีที่วิจัย	สรุปสาระสำคัญของผลการวิจัย
21	การถ่ายโอนความรู้ทางภาษา (language transfer)	2	จินตนา (2519) อนันตชัย (2522)	พบว่าในระดับประถมศึกษาปีที่ 5 นักเรียนสามารถถ่ายโอนความรู้ที่ได้เรียนรู้แล้วไปใช้กับสิ่งอื่นที่มีลักษณะคล้ายคลึงกันได้ผลดีอย่างมีนัยสำคัญ เช่น การเขียนตัวอักษรภาษาอังกฤษที่มีลักษณะคล้ายคลึงกัน และในระดับมหาวิทยาลัย นักศึกษาสามารถสรุปใจความสำคัญภาษาไทยและภาษาอังกฤษที่มีเนื้อหาคล้ายคลึงกันได้ถูกต้อง การถ่ายโอนทักษะและความรู้ดังกล่าวทำได้ในอัตราที่ค่อนข้างสูง ($r_{xy} = 0.75$) และมีนัยสำคัญ
	รวม	26		

ข. สภาพของงานวิจัยทางการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

การศึกษาลักษณะภาพของการวิจัยด้านการเรียนการสอนในช่วงเวลา 16 ปี
ที่แล้ว คือระหว่างปี พ.ศ. 2515-2530 นั้น จากผลการวิจัยตั้งที่กล่าวมาแล้วในข้อ ก.
ที่นำมา อาจแยกสรุปได้ดังต่อไปนี้

1. แหล่งของตัวแปรที่ทำการศึกษา

เมื่อจำแนกงานวิจัยที่นำมาศึกษาออกตามแหล่งของตัวแปรที่นำมาศึกษา
ปรากฏผลดังนี้

ตารางที่ 32 แหล่งของตัวแปรที่ทำการศึกษา

ที่	ระดับการศึกษา	n	%	ลำดับที่
1	ประถมศึกษา	37	11.04	3
2	มัธยมศึกษา	169	50.45	1
3	อุดมศึกษา	129	38.51	2
	รวม	335	100.0	

จากตารางที่ 32 จะเห็นได้ว่าแหล่งของตัวแปรที่นิยมนำมาศึกษานั้น
วิทยมาก (50.45%) จะทำการศึกษากับกลุ่มตัวอย่างในระดับชั้นมัธยมศึกษา รองลงมา
(38.51%) ได้แก่ระดับอุดมศึกษา และมีงานวิจัยจำนวนน้อย (11.04%) ที่ศึกษาเกี่ยวกับ
นักเรียนในระดับประถมศึกษา

2. ตัวแปรหรือกลุ่มตัวแปรที่นำมาศึกษา

เมื่อจำแนกงานวิจัยตามตัวแปรหรือกลุ่มตัวแปรจากหัวข้อเรื่องที่สำคัญ
ของงานวิจัย บรากรณผลดังนี้

ตารางที่ 33 ตัวแปรหรือกลุ่มตัวแปรที่ทำการศึกษา

ที่	ตัวแปรหรือกลุ่มตัวแปร	จำนวน	ร้อยละ	ลำดับที่
1	การฟัง	33	9.85	4
2	การฟังและพูด	9	2.69	12
3	การอ่าน	54	16.12	1
4	การเขียน	13	3.88	11
5	โครงสร้างทางภาษา	34	10.15	3
6	คำศัพท์	20	5.97	8
7	ทักษะบูรณาการ	28	8.36	5
8	บทเรียนโปรแกรม	9	2.68	12
9	การทดสอบและประเมินผล	51	15.22	2
10	วิจัยทางจิตวิทยาและวิจัยอื่นที่มีผลต่อ การเรียนรู้	25	7.46	7
11	ความคิดเห็นเกี่ยวกับกระบวนการเรียน การสอนภาษา	14	4.18	9
12	การสำรวจความต้องการในการเรียน การสอน	14	4.18	9
13	ปัญหาในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ	8	2.39	14
14	งานวิจัยด้านอื่น ๆ	26	7.76	6
	รวม	335*		

* มีงานวิจัย 3 เรื่องที่ปรากฏอยู่ในมากกว่า 1 กลุ่ม

จากตารางที่ 33 จะเห็นได้ว่าตัวแปรหรือกลุ่มตัวแปรที่นิยมทำการศึกษา มากที่สุด ได้แก่ เรื่องที่เกี่ยวข้องกับการอ่าน (16.12%) รองลงมาได้แก่ เรื่องที่เกี่ยวกับการ ทดสอบและประเมินผล (15.22%) และอันดับที่ 3 ได้แก่ เรื่องที่เกี่ยวกับโครงสร้างไวยากรณ์ ทางภาษา (10.15%) นอกนั้นเป็นเรื่องอื่น ๆ และเป็นที่น่าสนใจมากที่สุดพบว่าตัวแปรที่นิยมทำ การศึกษาน้อยที่สุดได้แก่ เรื่องที่เกี่ยวกับปัญหาในการสอนภาษาอังกฤษ (2.39%) รองลง มาคือเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการฟัง-พูด และบทเรียนบูรณาการ (2.68%) และอันดับที่ 3 คือเรื่อง ที่เกี่ยวข้องกับการเขียน (3.88%)

ต่อไปนี้จะเป็นการศึกษาความนิยมในการศึกษาตัวแปรหรือกลุ่มตัวแปรต่าง ๆ เมื่อจำแนกตามกลุ่มตัวแปรทั้ง 14 กลุ่มดังกล่าวแล้ว

2.1 สภาพงานวิจัยที่เกี่ยวกับการฟัง

เมื่อจำแนกงานวิจัยตามตัวแปรหรือกลุ่มตัวแปรที่เกี่ยวกับการฟัง ปรากฏ

ผลดังนี้

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 34 สภาพงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการฟัง

ที่	ตัวแปรหรือกลุ่มตัวแปร	จำนวน	ร้อยละ	ลำดับที่
1	ระดับความสามารถในการฟัง	14	42.42	1
2	ระดับความสามารถในการฟัง อ่าน และ เขียน	4	12.12	3
3	วิธีสอน และสื่อการสอนฟัง	4	12.12	3
4	ความสัมพันธ์ระหว่างการฟัง และทักษะอื่น	2	6.06	5
5	ความสามารถศักยภาพทางการ สื่อสารด้านการฟัง	9	27.27	2
รวม		33	100.0	

จากตารางที่ 34 แสดงให้เห็นว่าตัวแปรหรือกลุ่มตัวแปรที่เกี่ยวกับการฟังที่นิยมทำการศึกษามากที่สุดได้แก่ เรื่องที่เกี่ยวกับระดับความสามารถในการฟังของกลุ่มตัวอย่างจากระดับต่าง ๆ (42.42%) รองลงมาได้แก่ เรื่องที่เกี่ยวกับความสามารถศักยภาพทางการสื่อสารด้านการฟัง (27.27%) ส่วนอันดับที่ 3 ที่นิยมศึกษากันมากที่สุดได้แก่ เรื่องที่เกี่ยวกับระดับความสามารถในการฟัง อ่าน และ เขียน และวิธีสอนกับสื่อการสอนฟัง (12.12%)

2.2 สภาพงานวิจัยที่เกี่ยวกับการฟังและพูด

เมื่อจำแนกงานวิจัยตามตัวแปรหรือกลุ่มตัวแปรที่เกี่ยวกับการฟังและพูด
ปรากฏผลดังนี้

ตารางที่ 35 สภาพงานวิจัยที่เกี่ยวกับการฟังและพูด

ที่	ตัวแปรหรือกลุ่มตัวแปร	จำนวน	ร้อยละ	ลำดับที่
1	ความสามารถในการฟังและพูด	2	22.22	2
2	วิธีสอนฟังและพูด	5	55.55	1
3	ความสามารถในการออกเสียง และปัญหา	2	22.22	2
	รวม	9	100.00	

จากตารางที่ 35 จะเห็นได้ว่ากลุ่มตัวแปรที่เกี่ยวกับการฟังและพูดที่นิยม
ทำการศึกษามากที่สุด ได้แก่ วิธีสอนฟังและพูด (55.55%) นอกนั้นเป็นการศึกษาเกี่ยวกับ
ความสามารถในการฟังและพูด หรือความสามารถในการออกเสียงและปัญหา ซึ่งมีไม่มากนัก
(22.22%)

2.3 สภาพงานวิจัยที่เกี่ยวกับการอ่าน

เมื่อจำแนกงานวิจัยตามตัวแปรหรือกลุ่มตัวแปรที่เกี่ยวกับการอ่านปรากฏ

ผลดังนี้

ตารางที่ 36 สภาพงานวิจัยที่เกี่ยวกับการอ่าน

ที่	ตัวแปรหรือกลุ่มตัวแปร	จำนวน	ร้อยละ	ลำดับที่
1	การอ่านเชิงวิพากษ์วิจารณ์	6	11.11	4
2	ประสิทธิภาพของสื่อการสอนอ่าน เชิงวิเคราะห์	1	1.85	7
3	ปัญหาในการอ่าน	3	5.56	6
4	ความสามารถในการอ่านของครู	1	1.85	7
5	ความสามารถในการอ่านของ เข้าใจความ	12	22.22	2
6	วิธีสอนการอ่าน	15	27.78	1
7	ระดับความยากง่ายของเนื้อเรื่อง ที่อ่าน	8	14.81	3
8	การประเมินความน่าอ่านของหนังสือ อ่านประกอบ	1	1.85	7
9	ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถ ในการอ่านกับองค์ประกอบอื่น	6	11.11	4
10	ชนิดของคำถามการอ่านในแบบเรียน	1	1.85	7
	รวม	54	100.00	

จากตารางที่ 36 แสดงว่าตัวแปรเกี่ยวกับการอ่านที่นิยมทำการศึกษามากที่สุด ได้แก่วิธีการสอนอ่าน (27.78%) รองลงมาได้แก่ความสามารถในการอ่านเข้าใจความ (22.22%) และอันดับที่ 3 ได้แก่ระดับความยากง่ายของเนื้อหาที่อ่าน (14.81%) ตัวแปรที่มี

ผู้ทำการวิจัยน้อยที่สุด ได้แก่ เรื่องที่เกี่ยวกับประสิทธิภาพของสื่อการสอนอ่านเชิงวิเคราะห์
ความสามารถในการอ่านของครู การประเมินความน่าอ่านของหนังสือและชนิดของคำถาม
การอ่าน (1.85%)

2.4 สภาพงานวิจัยที่เกี่ยวกับการเขียน

ที่	ตัวแปรหรือกลุ่มตัวแปร	จำนวน	ร้อยละ	ลำดับที่
1	ความสามารถในการใช้ เครื่องหมาย วรรคตอนและ เครื่องผูกพันรูปเรื่อง (cohesion)	3	23.08	2
2	ปัญหาในการเขียน	5	38.46	1
3	วิธีการสอนการเขียน	3	23.08	2
4	ผลของการใช้สื่อการสอนการเขียน	1	7.69	4
5	ความสัมพันธ์ของทักษะการเขียนกับ ปัจจัยอื่น	1	7.69	4
	รวม	13	100.00	

จากตารางที่ 37 แสดงว่าตัวแปรที่เกี่ยวกับการเขียนที่ได้รับความนิยมในการ
วิจัยมากที่สุด ได้แก่ เรื่องปัญหาในการเขียน (38.46%) รองลงมาได้แก่ เรื่องการใช้
เครื่องหมายวรรคตอนและ เครื่องผูกพันรูปเรื่อง และวิธีการสอนอ่าน (23.08%)

2.5 สภาพงานวิจัยที่เกี่ยวกับโครงสร้างทางภาษา

เมื่อจำแนกงานวิจัยตามตัวแปรหรือกลุ่มตัวแปรที่เกี่ยวกับโครงสร้างทางภาษา
ผลปรากฏดังนี้

ตารางที่ 38 สภาพของงานวิจัยที่เกี่ยวกับโครงสร้างทางภาษา

ที่	ตัวแปรหรือกลุ่มตัวแปร	จำนวน	ร้อยละ	ลำดับที่
1	ความสามารถทางโครงสร้าง	6	17.65	3
2	วิธีสอนโครงสร้าง วิชากร้ออังกฤษ	2	5.88	5
3	การวิเคราะห์โครงสร้างของประโยค	8	23.53	2
4	ความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจ เรื่องโครงสร้างและคำศัพท์กับทักษะ การอ่าน	11	32.35	1
5	ความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจ เรื่องโครงสร้างกับทักษะการเขียน	5	14.71	4
6	ความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจ เรื่องโครงสร้างกับความรู้หรือ ความสามารถอย่างอื่น	2	5.88	5
	รวม	34	100.00	

จากตารางที่ 38 แสดงให้เห็นว่าตัวแปรที่เกี่ยวกับโครงสร้างทางภาษาที่นิยมทำการวิจัยมากที่สุดได้แก่ความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจเรื่องโครงสร้างและคำศัพท์กับทักษะการอ่าน (32.35%) รองลงมาได้แก่เรื่องการวิเคราะห์โครงสร้างของประโยค (23.53%) และอันดับที่ 3 คือความสามารถทางโครงสร้างของผู้เขียน (17.65%) ตัวแปรหรือกลุ่มตัวแปรที่ได้รับความนิยมในการวิจัยน้อยที่สุดคือ เรื่องวิธีสอนโครงสร้างไวยากรณ์ อังกษ และความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจเรื่องโครงสร้างกับความรู้หรือความสามารถอย่างอื่น (5.08%)

2.6 สภาพของงานวิจัยที่เกี่ยวกับคำศัพท์

เมื่อจำแนกงานวิจัยตามตัวแปรหรือกลุ่มตัวแปรที่เกี่ยวกับคำศัพท์ มีรากมผลดังนี้

ตารางที่ 39 สภาพงานวิจัยที่เกี่ยวกับคำศัพท์

ที่	ตัวแปรหรือกลุ่มตัวแปร	จำนวน	ร้อยละ	ลำดับที่
1	การสำรวจคำศัพท์และความถี่ของคำศัพท์	11	55.00	1
2	ความสามารถในการใช้และเขียนคำศัพท์	7	35.00	2
3	ปัญหาในการเรียนคำศัพท์	1	5.00	3
4	การสอนคำศัพท์	1	5.00	3
	รวม	20	100.00	

จากตารางที่ 39 แสดงว่าตัวแปรหรือกลุ่มตัวแปรที่เกี่ยวกับคำศัพท์ที่ได้รับความนิยมในการวิจัยมากที่สุด ได้แก่ เรื่องการสำรวจคำศัพท์และหาความถี่ของคำศัพท์ (55.00%) รองลงไปได้แก่ความสามารถในการใช้และการเรียนคำศัพท์ (35.00%) ส่วนเรื่องอื่น ๆ คือการสอนการเรียนคำศัพท์ และปัญหาในการเรียนคำศัพท์ มีผู้ให้ความสนใจจะทำการวิจัยน้อยที่สุด (5.00%)

2.7 สภาพงานวิจัยที่เกี่ยวกับความสามารถในการใช้ทักษะบูรณาการ

เมื่อจำแนกงานวิจัยตามตัวแปรหรือกลุ่มตัวแปรที่เกี่ยวกับความสามารถในการใช้ทักษะบูรณาการ (integrated skills) ปรากฏผลดังนี้

ตารางที่ 40 สภาพงานวิจัยที่เกี่ยวกับการใช้ทักษะบูรณาการ

ที่	ตัวแปรหรือกลุ่มตัวแปร	จำนวน	ร้อยละ	ลำดับที่
1	ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเฉพาะสาขาวิชา	4	14.29	3
2	ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษทั่วไป	8	28.57	1
3	วิธีสอนทักษะบูรณาการ	7	25.00	2
4	ความสามารถศึกษาและความสามารถจดจำทางการสื่อสาร	4	14.29	3
5	สัมฤทธิ์ผลในการเรียนกับตัวแปรอื่นทางสังคมและ เศรษฐกิจ	3	10.71	5
6	ทักษะในการเรียนและความบกพร่องในการเรียน	2	7.14	6
	รวม	28	100.00	

จากตารางที่ 40 แสดงว่ามีผู้นิยมทำการวิจัยเกี่ยวกับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษทั่วไปมากที่สุด (28.57%) รองลงมาได้แก่วิธีสอนทักษะบูรณาการ (25.00%) และอันดับที่ 3 ได้แก่ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเฉพาะสาขาวิชา และความสามารถ คักย์และความสามารถจลนัยทางการสื่อสาร (14.29%) เรื่องที่ได้รับความนิยมในการวิจัยน้อย ที่สุด ได้แก่ทักษะในการเรียนและความบกพร่องในการเรียน (7.14%)

2.8 สภาพงานวิจัยที่เกี่ยวกับบทเรียนนัปรแกรม

เมื่อจำแนกงานวิจัยด้วยตัวแปรหรือกลุ่มตัวแปรที่เกี่ยวกับบทเรียนนัปรแกรม บรากอผลดังนี้

ตารางที่ 41 สภาพงานวิจัยที่เกี่ยวกับบทเรียนนัปรแกรม

ที่	ตัวแปรหรือกลุ่มตัวแปร	จำนวน	ร้อยละ	ลำดับที่
1	บทเรียนนัปรแกรมสอนเวยากรณั	6	66.67	1
2	บทเรียนนัปรแกรมสอนการอ่าน	1	11.11	3
3	บทเรียนนัปรแกรมสอนการเขียน	2	22.22	2
	รวม	9	100.00	

จากตารางที่ 41 แสดงว่างานวิจัยที่เกี่ยวกับบทเรียนนัปรแกรมนี้ มีผู้นิยม ทำการวิจัยเกี่ยวกับการสร้างและใช้บทเรียนนัปรแกรมเพื่อสอนโครงสร้าง เวยากรณัภาษา อังกฤษมากที่สุด (66.67%) นอกนั้นได้แก่ บทเรียนนัปรแกรมสอนการเขียนและการอ่าน ตามลำดับ (22.22% และ 11.11%) ซึ่งเมื่อพิจารณาควาจำนวนทั้งหมดแล้ว บรากอว่ามงาน วิจัยที่เกี่ยวกับบทเรียนนัปรแกรมจำนวนไม่มากนัก

2.9 สภาพงานวิจัยที่เกี่ยวกับการทดสอบและประเมินผล

เมื่อจำแนกงานวิจัยตามตัวแปรหรือกลุ่มตัวแปรที่เกี่ยวกับการทดสอบและประเมินผล บรากรมดังนี้

ตารางที่ 42 สภาพงานวิจัยที่เกี่ยวกับการทดสอบและประเมินผล

ที่	ตัวแปรหรือกลุ่มตัวแปร	จำนวน	ร้อยละ	ลำดับที่
1	การสร้างแบบทดสอบต่าง ๆ เพื่อวัดทักษะหรือความสามารถต่าง ๆ	23	45.10	1
2	การสร้างแบบทดสอบโคลชวิต ความสามารถในการอ่าน	9	17.65	2
3	การสร้างแบบทดสอบโคลชวิต ความยากง่ายของข้อความ	3	5.88	5
4	การสร้างแบบทดสอบโคลชวิต ความสามารถในการฟัง	2	3.92	6
5	การสร้างแบบทดสอบโคลชวิต สมรรถภาพในการใช้ทักษะบูรณาการ	2	3.92	6
6	การสร้างแบบทดสอบโคลชวิตทักษะหรือความสามารถอื่น ๆ	3	5.88	5
7	การประเมินผลรายวิชา	4	7.84	3
8	การประเมินผลหลักสูตร	4	7.84	3
9	การประเมินผลแผนพัฒนา	1	1.96	9
	รวม	51	100.00	

จากตารางที่ 42 แสดงว่าตัวแปรที่เกี่ยวกับการวัดและประเมินผลทางภาษาอังกฤษนั้น ตัวแปรที่ได้รับความนิยมในการวิจัยมากที่สุดคือ การสร้างแบบทดสอบต่าง ๆ เพื่อวัดทักษะหรือความสามารถต่าง ๆ ของผู้เรียน (45.10%) รองลงมาคือการสร้างแบบทดสอบแบบคลง เพื่อวัดความสามารถในการอ่าน (17.65%) และอันดับที่ 3 คือการประเมินผลรายวิชาหรือการประเมินผลหลักสูตร (7.84%) แต่อย่างไรก็ตามหากจำแนกการสร้างแบบทดสอบต่าง ๆ ออกเป็นรายละเอียดดังปรากฏในตารางที่ 22-24 แล้ว จะเห็นว่าความนิยมจะมีการกระจายมาก และการประเมินผลแผน เช่น กรณีของการประเมินผลแผนพัฒนาที่เกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ได้รับความนิยมในการวิจัยน้อยที่สุด (1.96%)

2.10 สภาพงานวิจัยที่เกี่ยวกับปัจจัยทางจิตวิทยาและปัจจัยอื่นที่มีผลต่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 43 สภาพงานวิจัยที่เกี่ยวกับการวิจัยต่าง ๆ ที่มีผลต่อการเรียนการสอน

ที่	ตัวแปรหรือกลุ่มตัวแปร	จำนวน	ร้อยละ	ลำดับที่
1	ความถนัดและสัมฤทธิ์ผลในการเรียน	3	12.00	4
2	เจตคติและสัมฤทธิ์ผลในการเรียน	9	36.00	1
3	ความสนใจและสัมฤทธิ์ผลในการเรียน	3	12.00	4
4	วัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับความเข้าใจในการอ่าน	4	16.00	3
5	ผลของการสอนวัฒนธรรมและโครงสร้างความรู้ (schema) กับความสามารถทางภาษา	6	24.00	2
รวม		25		

จากตารางที่ 43 แสดงว่าตัวแปรหรือกลุ่มตัวแปรทางจิตวิทยาที่เกี่ยวกับเจตคติและผลสัมฤทธิ์ในการเรียนเป็นเรื่องที่มีผู้นิยมทำการวิจัยมากที่สุด (36.00%) รองลงมาได้แก่ตัวแปรหรือกลุ่มตัวแปรทางทางวัฒนธรรมและโครงสร้างความรู้ (24.00%) และอันดับที่ 3 ได้แก่การศึกษาอิทธิพลของวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับความเข้าใจในการอ่าน (16.00%) ส่วนเรื่องความถนัดหรือความสนใจกับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนมีผู้นิยมทำการวิจัยน้อยที่สุด (12.00%)

2.11 สภาพงานวิจัยด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับกระบวนการเรียนการสอน

ตารางที่ 44 สภาพงานวิจัยด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับกระบวนการเรียนการสอน

ที่	ตัวแปรหรือกลุ่มตัวแปร	จำนวน	ร้อยละ	ลำดับที่
1	ความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนการสอนและหลักสูตร	9	64.29	1
2	ความคิดเห็นเกี่ยวกับสื่อการสอน	2	14.29	2
3	ความคิดเห็นเกี่ยวกับการวัดและประเมินผล	1	7.14	3
4	ความคิดเห็นเกี่ยวกับสมรรถภาพของครู	1	7.14	3
5	ความคิดเห็นเกี่ยวกับวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรมการสอน	1	7.14	3

รวม 14 100.00

จากตารางที่ 44 แสดงว่าในด้านการศึกษาเชิงสำรวจความคิดเห็นเกี่ยวกับกระบวนการเรียนการสอนภาษาอังกฤษนั้น ผู้วิจัยนิยมทำการศึกษาค้นคว้าความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนการสอนและหลักสูตรมากที่สุด (64.29%) รองลงมาได้แก่การศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับสื่อการสอน (14.29%) ส่วนการสำรวจความคิดเห็นด้านอื่น ๆ ได้รับความนิยมน้อยมาก (7.14%)

2.12 สภาพงานวิจัยที่เกี่ยวกับความต้องการในการเรียนการสอน

ตารางที่ 45 สภาพงานวิจัยที่เกี่ยวกับความต้องการในการเรียนการสอน

ที่	ตัวแปรหรือกลุ่มตัวแปร	จำนวน	ร้อยละ	ลำดับที่
1	ความต้องการในการใช้ ภาษาอังกฤษ	7	50.00	1
2	ความต้องการในการพัฒนา บุคลากรเกี่ยวกับภาษาอังกฤษ	2	14.29	3
3	ความต้องการของสังคมต่อ บทบาทและหน้าที่ของ หน่วยงาน	1	7.14	4
4	ความต้องการในการเรียน ภาษาอังกฤษ	4	28.57	2
รวม		14	100.00	

จากตารางที่ 45 แสดงว่าในเชิงการสำรวจความต้องการนั้น ผู้วิจัยนิยมทำ
การวิจัยด้านความต้องการในการใช้ภาษาอังกฤษมากที่สุด (50.00%) รองลงมาคือความ
ต้องการในการเรียนภาษาอังกฤษ (28.57%) อันดับที่ 3 คือความต้องการในการพัฒนา
บุคลากรเกี่ยวกับการใช้ภาษาอังกฤษ (14.29) และการสำรวจความต้องการของสังคมต่อ
บทบาทและหน้าที่ของหน่วยงาน (เช่นกรณีของสถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย) ใน
การให้บริการการสอนภาษาอังกฤษมีจำนวนน้อยที่สุด (7.14%)

2.13 สภาพงานวิจัยที่เกี่ยวกับปัญหาการสอนภาษาอังกฤษ

ตารางที่ 46 สภาพงานวิจัยที่เกี่ยวกับปัญหาในการสอนภาษาอังกฤษ

ที่	ตัวแปรหรือกลุ่มตัวแปร	จำนวน	ร้อยละ	ลำดับที่
1	ปัญหาในการสอนภาษาอังกฤษ ในระดับประถมศึกษา	1	12.50	3
2	ปัญหาในการสอนภาษาอังกฤษ ในระดับมัธยมศึกษา	4	50.00	1
3	ปัญหาในการสอนภาษาอังกฤษ ระดับอุดมศึกษา	3	37.50	2
	รวม	8	100.00	

จากตารางที่ 46 แสดงว่ามีผู้นิยมทำการวิจัยเกี่ยวกับปัญหาในการสอนภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษามากที่สุด (50.00%) รองลงมาคือการศึกษาปัญหาการสอนภาษาอังกฤษในระดับอุดมศึกษา (37.50%) ส่วนปัญหาการสอนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษา มีผู้นิยมทำการวิจัยน้อยที่สุด (12.50%)

นอกจากการวิจัยเกี่ยวกับตัวแปรหรือกลุ่มตัวแปรหลักทั้ง 13 กลุ่มดังกล่าวแล้ว บรากลว่ามีงานวิจัย เกี่ยวกับตัวแปรด้านอื่น ๆ อีกอย่างกระจัดกระจายประมาณตัวแปรละ 1-2 เรื่อง เป็นจำนวนมาก เช่นการใช้พจนานุกรม การสร้างชุดการสอน การสอนซ่อมเสริม การพัฒนาการสอนภาษาอังกฤษ การใช้เวลาในการสอนห้กษะต่าง ๆ การใช้ภาษาอังกฤษบนภาษาไทย และการผลิตและการใช้ครูภาษาอังกฤษ เป็นต้น งานวิจัยที่ศึกษาตัวแปรต่าง ๆ ที่แตกต่างจากกลุ่มของตัวแปรหลักทั้ง 13 กลุ่มที่กล่าวมาแล้ว มีทั้งหมด 26 เรื่อง จาก 335 เรื่อง หรือ 7.76% ของงานวิจัยทั้งหมดที่นำมาศึกษา

3. ประเภทของงานวิจัย

เมื่อจำแนกงานวิจัยออกตามประเภทของการวิจัยแล้ว ปรากฏผลดังนี้

ตารางที่ 47 สภาพงานวิจัยเมื่อจำแนกตามประเภทของการวิจัย

ที่	ตัวแปรหรือกลุ่มตัวแปร	จำนวน	ร้อยละ	ลำดับที่
1	การวิจัยเชิงสำรวจ	156	46.57	1
2	การวิจัยเชิงการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร	60	17.91	3
3	การวิจัยเชิงทดลอง	64	19.10	2
4	การวิจัยเชิงประวัติศาสตร์	1	0.30	5
5	การวิจัยเชิงการสร้างและค้นคว้าพัฒนา	54	16.12	4
	รวม	335	100.00	

จากตารางที่ 47 แสดงว่างานวิจัยในด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษใน ระยะที่ 16 ปีที่แล้วมานั้น วิทยมากเป็นงานวิจัยประเภทสำรวจมากที่สุด (46.57%) รองลงมาคือการวิจัยเชิงทดลอง แม้ว่าจะมีไม่มากนัก (19.10%) และอันดับที่ 3 คืองานวิจัยเชิงการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร (17.91%) เป็นที่น่าสังเกตว่างานวิจัยเชิงประวัติศาสตร์มีจำนวนน้อยที่สุด คือมีเพียง 1 เรื่องเท่านั้น (0.80%) งานวิจัยเชิงการสร้างและค้นคว้าพัฒนาสิ่งที่ได้วิจัยแล้ว เช่น การสร้างแบบทดสอบ และสื่อการสอน ก็เป็นงานวิจัยที่มีผู้นิยมมากพอสมควร (16.12%)

แต่อย่างไรก็ตามตัวเลขเหล่านี้เป็นเพียงดัชนีวัดโดยประมาณเท่านั้น เพราะว่าการจัดจำแนกประเภทของงานวิจัยมีได้หลายอย่าง งานวิจัยเรื่องเดียวกันอาจสามารถจัดอยู่ได้หลายประเภทแล้วแต่จะพิจารณาตัวแปรด้านใด

4. สภาพงานวิจัยที่เกี่ยวกับตัวแปรหลักในการเรียนการสอน

ตารางที่ 48 สภาพงานวิจัยที่เกี่ยวกับตัวแปรหลักในการเรียนการสอน

ที่	ตัวแปรหรือกลุ่มตัวแปร	จำนวน	ร้อยละ	ลำดับที่
1	ผู้เรียน	150	44.78	1
2	ผู้สอน	13	3.88	5
3	หลักสูตรและเนื้อหาวิชา	84	25.07	2
4	วิธีสอน	41	12.24	4
5	การทดสอบและประเมินผลการเรียน	44	13.13	3
6	ปัจจัยอื่น ๆ	3	0.91	6
	รวม	335	100.00	

จากตารางที่ 48 จะเห็นได้ว่างานวิจัยในระยะเวลา 16 ปีที่แล้วมานั้น นิยมทำการวิจัยเกี่ยวกับตัวผู้เรียนมากที่สุด คือเกือบครึ่งหนึ่งของงานวิจัยทั้งหมดที่นำมาศึกษา (44.78%) รองลงมาคือการศึกษาเกี่ยวกับหลักสูตรและเนื้อหาวิชา (25.07%) และอันดับที่ 3 คือการทดสอบและประเมินผลการเรียน (13.13%) ส่วนงานวิจัยที่เกี่ยวกับวิธีสอน มีมากเป็นอันดับที่ 4 และมีจำนวนใกล้เคียงกับงานวิจัยด้านการทดสอบและประเมินผลการเรียน เป็นที่น่าสังเกตว่างานวิจัยที่เกี่ยวกับตัวผู้สอนน้อยมาก คือมีเพียง 13 เรื่องหรือ 3.88% ของงานวิจัยทั้งหมดเท่านั้น

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย การอภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ที่สำคัญดังนี้

1. เพื่อค้นหาข้อสรุปต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับกระบวนการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระยะเวลา 16 ปีที่แล้ว (ปี พ.ศ. 2515 - 2530)
2. เพื่อศึกษาสภาพของงานวิจัยทางการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยว่า ขณะนี้มีสภาพเป็นอย่างไร เน้นหนักไปทางใดและงานวิจัยด้านใดบ้างที่ได้รับความสนใจน้อย เป็นต้น

วิธีวิจัย

1. ประชากร

ประชากรของการวิจัยครั้งนี้ได้แก่ ประชากรเชิงนิยาม ซึ่งเป็นงานวิจัยที่เป็นวิทยานิพนธ์ระดับปริญญาโทที่เกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของนิสิตนักศึกษาจากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ และงานวิจัยของอาจารย์จากสถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย รวมแล้วมีประมาณ 425 เรื่อง งานวิจัยเหล่านี้ทำแล้วเสร็จในระหว่างปี พ.ศ. 2515-2530

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างงานวิจัยได้แก่งานวิจัยจากแหล่งต่าง ๆ ดังกล่าวแล้วที่สามารถหาได้ในห้องสมุด และใน Unit Cell ในขณะที่ทำการเก็บข้อมูลมาเพื่อทำการศึกษา เป็นจำนวน 328 เรื่อง หรือประมาณร้อยละ 77.28 ของประชากรทั้งหมดเท่าที่คำนวณได้ รวมกับงานวิจัยจากแหล่งอื่นอีก 7 เล่ม เป็นตัวอย่างทั้งสิ้น 335 เรื่อง กลุ่มตัวอย่างเหล่านี้มาจากงานวิจัยของทุก ๆ ปีในจำนวนแตกต่างกันไม่มาก เมื่อคำนึงถึงขนาดของประชากรในแต่ละปีแล้ว รวมทั้งมาจากแหล่งต่าง ๆ ดังกล่าวไม่น้อยกว่าแหล่งละประมาณร้อยละ 75 ของประชากรทั้งหมด

3. เครื่องมือในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ใช้แบบสรุปลักษณะรายละเอียดของงานวิจัย 1 ชุด เพื่อเก็บรวบรวมข้อมูล เครื่องมือนี้ผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง ไม่ได้ทำการศึกษาหาความเที่ยงของเครื่องมือ เพราะเป็นเพียงแบบสำรวจหาข้อเท็จจริงจากเอกสารงานวิจัยที่ผู้วิจัย และคณะผู้ช่วยวิจัยเป็นผู้ใช้เอง และสามารถทำความเข้าใจกันได้เป็นอย่างดีในระหว่างผู้ใช้

4. วิธีการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลอาศัยวิธีการอภิวิเคราะห์ (meta-analysis) และ/หรือ วิธีการสังเคราะห์ผลสการวิจัย (research synthesis) แล้วแต่ว่าข้อมูลที่หาได้จะเหมาะสมกับการวิเคราะห์แบบใด

5. การรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยเป็นผู้เก็บข้อมูลต่าง ๆ ที่จำเป็นสำหรับการวิจัยนี้ โดยอาศัยเครื่องมือดังกล่าวแล้ว เพื่อบันทึกข้อมูลจากงานวิจัยฉบับที่สมบูรณ์แต่ละเรื่อง ซึ่งสามารถหาได้จากห้องสมุดหรือ Unit Cell ในขณะที่ทำการเก็บรวบรวมข้อมูล

6. การเตรียมข้อมูล

ข้อมูลที่เก็บรวบรวมได้ ผู้วิจัยจะนำมากำหนดคำสำคัญ (key word) ครอบคลุมชื่อเรื่องและขอบข่ายของการวิจัยเป็นสำคัญ ดังนั้นงานวิจัยแต่ละเรื่องอาจมีจำนวนคำสำคัญแตกต่างกัน แล้วจึงใช้เครื่องไมโครคอมพิวเตอร์จัดกลุ่มงานวิจัยต่าง ๆ ตามลักษณะที่กำหนดขึ้น เมื่อมีการแบ่งกลุ่มแล้วผู้วิจัยทำการตรวจสอบข้อมูลอีกครั้งเพื่อให้แน่ใจว่างานวิจัยแต่ละเรื่องอยู่ในกลุ่มที่ถูกต้องแล้วจึงนำมาทำการวิเคราะห์ต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

ก. การอภิวิเคราะห์ ใช้กับงานวิจัยเชิงทดลอง และงานวิจัยเชิงความสัมพันธ์
เท่านั้น

ข. การสังเคราะห์ผลการวิจัย ใช้กับงานวิจัยประเภทอื่น ๆ เช่นงานวิจัยเชิงสำรวจ งานวิจัยเชิงศึกษาเอกสาร และงานวิจัยเชิงบรรยาย เป็นต้น รวมทั้งงานวิจัยเชิงทดลองและงานวิจัยเชิงความสัมพันธ์ด้วย หากว่าข้อมูลที่น่ามาศึกษามีข้อมูลที่ไม่เหมาะสมสำหรับการอภิวิเคราะห์ เช่น มีจำนวนน้อยมาก (น้อยกว่า 3) และ/หรือ ค่าของข้อมูลเบื้องต้นที่จำเป็นมีขนาดแตกต่างกันมาก

สถิติที่ใช้ในการวิจัย

ใช้สถิติอ้างอิง เช่น t-test, F-test, z-test และ χ^2 test สำหรับการอภิวิเคราะห์ แล้วใช้สถิติบรรยาย เช่น \bar{X} , S.D. และความถี่สำหรับการสังเคราะห์ผลการวิจัย หรืออาจใช้สถิติเหล่านี้ปะปนกันตามลักษณะของข้อมูลในแต่ละกลุ่ม และจุดประสงค์ของการวิจัยในขณะนั้น

ผลของการวิจัย

ก. ข้อสรุปต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับกระบวนการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระดับ 16 ปีที่แล้ว

1. ตัวอย่างงานวิจัย สามารถจำแนกออกตามตัวแปรหรือกลุ่มตัวแปรที่สำคัญได้ 14 กลุ่ม คือการฟัง การฟังและพูด การอ่าน การเขียน โครงสร้างทางภาษาคำศัพท์ ทักษะบูรณาการ บทเรียนโปรแกรม การทดสอบและประเมินผล ปัจจัยทางจิตวิทยา และปัจจัยอื่นที่มีผลต่อการเรียน ความคิดเห็นเกี่ยวกับกระบวนการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ การสำรวจความต้องการในการเรียนการสอน ปัญหาในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ และงานวิจัยด้านอื่น ๆ

2. พบข้อสรุปและผลการวิจัยของแต่ละตัวแปรหรือกลุ่มตัวแปร เมื่อแยกกลุ่มย่อยเฉพาะลงไปอีกมากมายเกินกว่าที่จะนำมากล่าวไว้ในที่นี้ได้ครบถ้วน เช่นงานวิจัยเกี่ยวกับการฟังมีอยู่ 33 เรื่อง ซึ่งสามารถแยกเป็นกลุ่มย่อยเฉพาะได้เป็น 5 กลุ่ม

ย่อย แต่ละกลุ่มมีงานวิจัยที่เกี่ยวข้องตั้งแต่ 2 ถึง 14 เรื่อง และในกลุ่มย่อยเหล่านี้มีงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับตัวอย่างประชากรในระดับประถมศึกษา มัธยมศึกษา และอุดมศึกษา จึงทำให้ข้อสรุปมีจำนวนมากมาย แต่ข้อสรุปที่สำคัญ ๆ จากการอภิวิเคราะห์ มีดังนี้

2.1 ด้านการฟัง นักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ใน 7 เขตการศึกษาในกรุงเทพมหานคร มีความสามารถทักษะทางการสื่อสารด้านการฟังอยู่ในระดับค่อนข้างต่ำ เมื่อวัดด้วยแบบทดสอบการฟังโดยตรง และอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อวัดด้วยแบบทดสอบการฟังทางอ้อม การวัดทั้ง 2 วิธีมีความสัมพันธ์กันในระดับปานกลาง ($r_{xy} = 0.65$) และใช้แทนกันไม่ได้

2.2 ด้านโครงสร้างไวยากรณ์ นักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในเขต สายวิทยาศาสตร์ สายศิลป์ภาษา สายอาชีพ และสายการศึกษาผู้ใหญ่ มีความรู้ความสามารถด้านโครงสร้างไวยากรณ์ภาษาอังกฤษในระดับต่ำกว่าเกณฑ์พอใช้ ความรู้ความสามารถทางโครงสร้างไวยากรณ์สัมพันธ์กับความสามารถในการอ่านค่อนข้างสูง ($r_{xy} = 0.68$) และสัมพันธ์กับความสามารถในการเขียนในระดับปานกลาง ($r_{xy} = 0.64$)

2.3 ด้านทักษะบูรณาการ ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษในการฟัง พูด อ่าน และเขียนของนักเรียนโปรแกรมคหกรรมศาสตร์ ธุรกิจ และเกษตรกรรม ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 6 และประกาศนียบัตรวิชาชีพ อยู่ในระดับค่อนข้างต่ำมาก ความสัมพันธ์ระหว่างทักษะต่าง ๆ เหล่านี้อยู่ในระดับปานกลาง ($r_{xy} = 0.64-0.55$)

2.4 ด้านบทเรียนโปรแกรม บทเรียนโปรแกรมมีประโยชน์ต่อการเรียนการสอนไวยากรณ์เป็นอย่างมาก เพราะสามารถทำให้ผู้เรียนมีสัมฤทธิ์ผลเพิ่มขึ้นกว่าเดิมได้ทุกคนอย่างมีนัยสำคัญ ($d = 4.25$)

2.5 ด้านการทดสอบและประเมินผล ผลการสอบการฟังด้วยแบบทดสอบโกลบอลสัมพันธ์กับผลการสอบแบบเลือกตอบ ค่อนข้างสูง ($r_{xy} = 0.88$) แต่ผลการทดสอบการอ่าน โครงสร้างไวยากรณ์ การเขียน และคำศัพท์ด้วยแบบทดสอบทั้ง 2 ชนิดสัมพันธ์กันในระดับปานกลาง ($r_{xy} = 0.63, 0.64, 0.57$ และ 0.59 ตามลำดับ)

2.6 ด้านปัจจัยทางจิตวิทยาที่มีผลต่อการเรียน พบว่าความถนัดเจตคติ และความสนใจมีความสัมพันธ์กับสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษา ในระดับค่อนข้างต่ำ ($r_{xy} = 0.32-0.48$) แต่แรงจูงใจมีความสัมพันธ์ในระดับปานกลาง ($r_{xy} = 0.66$)

นอกจากนี้เรายังมากเป็นข้อสรุปในเชิงการสังเคราะห์ผลการวิจัยซึ่งมีงานวิจัยสนับสนุนข้อสรุปจำนวนน้อย หรือมีเพียงเรื่องเดียวเท่านั้น เพราะเนื้อหาสาระที่สำคัญของงานวิจัยมีลักษณะกระจัดกระจายไม่เป็นกลุ่มก้อนที่ดี

ข. การศึกษาสภาพของงานวิจัยทางการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

1. งานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับกลุ่มตัวอย่างในระดับมัธยมศึกษา มีมากที่สุด (50.45%) รองลงมาคือระดับอุดมศึกษา (38.51%) สำหรับในระดับประถมศึกษา มีน้อยที่สุด (11.04%)
2. งานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับการอ่าน มีมากที่สุด (16.12%) รองลงมาคือ การทดสอบและประเมินผล (15.22%) และอันดับที่ 3 คือ โครงสร้างทางภาษา (10.15%) งานวิจัยเกี่ยวกับปัญหาในการสอนภาษาอังกฤษของครูมีน้อยที่สุด (2.39%)
 - 2.1 ด้านการฟัง มีงานวิจัยเกี่ยวกับความสามารถในการฟังมากที่สุด (42.42%)
 - 2.2 ด้านการฟังและพูด มีงานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนฟังและพูดมีมากที่สุด (55.55%)
 - 2.3 ด้านการอ่าน มีงานวิจัยเกี่ยวกับวิธีการสอนอ่านมากที่สุด (27.78%)
 - 2.4 ด้านการเขียน มีงานวิจัยเกี่ยวกับปัญหาในการเขียนมากที่สุด (38.46%)
 - 2.5 ด้านโครงสร้างทางภาษา มีงานวิจัยเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจโครงสร้าง คำศัพท์ กับทักษะการอ่านมากที่สุด (32.35%)
 - 2.6 ด้านคำศัพท์ มีงานวิจัยเกี่ยวกับการสำรวจคำศัพท์และความถี่ของคำศัพท์ในตำราเรียนมากที่สุด (55.00%)
 - 2.7 ด้านความสามารถในการใช้ทักษะบูรณาการ มีงานวิจัยที่เกี่ยวกับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษทั่วไปมากที่สุด (28.57%)

- 2.8 ด้านบทเรียนโปรแกรม มีงานวิจัยเกี่ยวกับการสร้างและใช้
บทเรียนโปรแกรมเพื่อสอนไวยากรณ์มากที่สุด (66.67%)
 - 2.9 ด้านการทดสอบและประเมินผล มีงานวิจัยเกี่ยวกับการสร้าง
และพัฒนาแบบทดสอบชนิดต่าง ๆ มากที่สุด (45.10%)
 - 2.10 ด้านปัจจัยทางจิตวิทยาและปัจจัยด้านอื่น มีงานวิจัยเกี่ยวกับ
เจตคติและสัมฤทธิ์ผลในการเรียนมากที่สุด (36.00%)
 - 2.11 ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับกระบวนการเรียนการสอน มีงาน
วิจัยเกี่ยวกับความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนการสอนและหลัก
สูตรมากที่สุด (64.29%)
 - 2.12 ด้านความต้องการในการเรียนการสอน มีงานวิจัยเกี่ยวกับ
ความต้องการในการใช้ภาษาอังกฤษมากที่สุด (50.00%)
 - 2.13 ด้านปัญหาในการสอนภาษาอังกฤษ มีงานวิจัยเกี่ยวกับปัญหา
ในการสอนภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษามากที่สุด (50.00%)
3. งานวิจัยเชิงสำรวจมีมากที่สุด (46.57%) รองลงมาคือการวิจัยเชิง
ทดลอง (19.10%) และอันดับที่ 3 คือการวิจัยเชิงการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร
(17.91%) งานวิจัยเชิงประวัติศาสตร์มีน้อยที่สุด (0.30%)
4. งานวิจัยเกี่ยวกับผู้เรียนมีมากที่สุด (44.78%) รองลงมาเป็นเรื่อง
เกี่ยวกับหลักสูตรและเนื้อหาวิชา (25.07%) และอันดับที่ 3 คือเรื่องที่เกี่ยวข้องกับ
ทดสอบและประเมินผลการเรียน (13.13%) และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับผู้สอนมีน้อยที่สุด
(3.88%)

การอภิปรายผล

ผลการวิจัยครั้งนี้มีประเด็นที่น่าสนใจบางประการดังนี้

1. ข้อสรุปต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการเรียนการสอนภาษาอังกฤษทางวิทยุ
ใน 16 ปีที่ผ่านมามีการจัดกระจายมากและผลการวิจัยจำนวนมาก ไม่อาจสรุปผล
ได้อย่างน่ามั่นใจ

สาเหตุที่เป็นดังนี้เพราะว่างานวิจัยมีความหลากหลายมากในเรื่องของเนื้อหา
สาระที่ทำการวิจัย จึงทำให้งานวิจัยในแต่ละหัวข้อเรื่องที่สำคัญมีปริมาณน้อย เช่นมีเพียง
หัวข้อเรื่องละ 1-2 เรื่อง จึงไม่อาจทำการอภิปรายผลกระทบการวิจัยให้ได้ผลอย่างน่าเชื่อถือ
ได้ มีงานวิจัยเพียง 6 หัวข้อเรื่องที่สำคัญ ๆ เท่านั้นที่สามารถหาข้อสรุปได้อย่างน่ามั่นใจ
ดังได้กล่าวมาแล้วในข้อ 2.1-2.6 ของสรุปผลการวิจัย งานวิจัยนอกจากนั้นมักเป็นงาน
วิจัยที่ยังไม่อาจหาข้อสรุปที่น่ามั่นใจได้

สาเหตุที่เกิดผลดังกล่าวนี้เพราะว่าผลการวิจัยขาดผลการวิจัยจากงานวิจัยอื่น
ที่มีลักษณะเดียวกันหรือใกล้เคียงกันมาสนับสนุนผลการวิจัยเหล่านั้น หรือหากมีก็มีจำนวนน้อย
ทั้งนี้คงเพราะว่างานวิจัยที่นำมาศึกษาครั้งนี้ ครอบคลุมเป็นวิทยานิพนธ์ของนิสิตและนักศึกษา
ในระดับปริญญาโทซึ่งหากไม่มีเหตุผลอันควรผู้รับผิดชอบด้านหลักสูตรมักไม่นิยมให้ผู้เรียนทำ
การวิจัยเรื่องที่มีหัวข้อใกล้เคียงกับเรื่องของผู้อื่น จึงทำให้หัวข้อเรื่องของการวิจัยมีการ
จัดกระจายมาก ยกเว้นงานวิจัยจากมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ซึ่งผู้วิจัยสังเกตเห็นว่า
มีจำนวนไม่น้อยที่ทำการวิจัยกันในหัวข้อเรื่องที่ใกล้เคียงมาก แต่ใช้กลุ่มตัวอย่างจากแหล่งที่
ต่างกันเท่านั้น ส่วนงานวิจัยจากสถาบันภาษาก็มีลักษณะหัวข้อเรื่องที่จัดกระจายมากเช่น
เดียวกับงานวิจัยจากแหล่งอื่น ทั้งนี้เพราะผู้วิจัยมีความสนใจและความชำนาญในเนื้อหาที่ทำการ
วิจัยแตกต่างกัน และมีความเป็นอิสระในการเลือกหัวข้อที่จะทำการวิจัยค่อนข้างมาก

ดังนั้น ด้วยเหตุผลดังกล่าวแล้วนี้จึงทำให้หัวข้อเรื่องของการวิจัยในระยะ 16 ปี
ที่แล้วมา มีความจัดกระจายมากจนเป็นผลทำให้ผลสรุปของการวิจัยจำนวนมากขาดการ
สนับสนุนจากผลการวิจัยอื่นมากพอที่จะทำให้ผู้ชมผลการวิจัยเชื่อถือได้อย่างมั่นใจ

2. สภาพงานวิจัยในด้านต่าง ๆ มีปริมาณแตกต่างกันมาก

จากตารางที่ 33-46 จะเห็นได้ชัดเจนว่างานวิจัยเกี่ยวกับตัวแปรหรือกลุ่มตัวแปรต่าง ๆ ในประเทศไทยในระยะ 16 ปีที่แล้วมานั้นมีความแตกต่างกันมาก กล่าวคืองานวิจัยจะเน้นหนักไปที่เรื่องเกี่ยวกับการอ่านมากที่สุด (16.12%) รองลงมาได้แก่เรื่องเกี่ยวกับการทดสอบและประเมินผล (15.22%) และลักษณะโครงสร้างทางภาษา (10.15%) งานวิจัยด้านการฟังและพูด บทเรียนโปรแกรมและปัญหาในการสอนภาษาอังกฤษได้รับความสนใจในการวิจัยน้อยที่สุด ส่วนงานวิจัยด้านอื่น ๆ ก็ได้รับความสนใจมากน้อยแตกต่างกันมาก กล่าวคือพิสัยของความแตกต่างมีอยู่ระหว่าง 54-8 หรือ 46 เรื่อง หรือประมาณ 15.73%

เหตุใดจึงเป็นเช่นนั้น?

การทำงานวิจัยด้านต่าง ๆ แยกต่างหากอาจเนื่องมาจากเหตุผลดังต่อไปนี้

1. ความสนใจของสังคมและการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทย เน้นหนักที่การอ่านมากกว่าทักษะอื่น ๆ รองลงมาได้แก่ความต้องการด้านการเขียน การฟัง การพูด และการแปล แต่หน่วยงานทางธุรกิจต้องการทักษะการเขียนมากกว่าทักษะอื่น (เอ็จอร วังศ์โสธร และคณะ, 2524:20; บังอร สว่างวิจิตร, 2526:38; สุพันธ์ สุกมลสันต์ และคณะ, 2529:63-68) จึงทำให้มีผู้ให้ความสนใจทำการวิจัยเกี่ยวกับการอ่านมากที่สุด และทำการวิจัยเกี่ยวกับการเขียน การฟังและพูดน้อยลงมาก (เมื่อเป็นอันดับที่ 11 และ 12)

2. ความสะดวกและความคุ้นเคยในเนื้อหาของเรื่องทำการวิจัยของผู้ทำการวิจัย เนื่องจากผู้ทำวิจัยของงานวิจัยที่นำการศึกษาครั้งนี้ โดยมากเป็นครู-อาจารย์ที่ทำการสอนภาษาอังกฤษ ซึ่งจากเหตุผลดังกล่าวแล้วในข้อที่ 1 คงทำให้ครู-อาจารย์เหล่านี้ ทำการสอนเกี่ยวกับการอ่านมากกว่าทักษะอื่น ดังนั้นคนจึงมีความคุ้นเคยในเนื้อหาวิชาเกี่ยวกับการอ่านมากกว่าทักษะอื่น เมื่อจะต้องทำการวิจัยจึงทำการวิจัยในสิ่งที่ตนคุ้นเคยมากกว่า และมีครู-อาจารย์จำนวนไม่มากนักที่ทำการสอนทักษะอื่นหรือสนใจเนื้อหาอย่างอื่นเป็นพิเศษ ทั้งนี้เพราะสังคมและหลักสูตรให้ความสำคัญของเนื้อหาต่าง ๆ แยกต่างหาก จึงทำให้งานวิจัยทางด้านอื่น ๆ มีน้อยกว่าด้านการอ่านและยังมีจำนวนแตกต่างกันเป็นอย่างมากด้วย

3. ความใหม่ของเนื้อหาและวิธีการเกี่ยวกับกระบวนการเรียนการสอนมีมาก ทำให้ความสนใจของครู-อาจารย์ภาษาอังกฤษมีแตกต่างกันมากแล้วแต่ที่ฐานทางการศึกษา และภาระงานประจำของแต่ละบุคคล แต่เป็นเพราะความใหม่จึงทำให้ผู้ทำการวิจัยในด้านต่าง ๆ เหล่านี้ไม่มากนัก เช่นงานวิจัยเกี่ยวกับการสร้างและการใช้บทเรียนโปรแกรม มีเพียงประมาณร้อยละ 3 ของงานวิจัยทั้งหมดเท่านั้น และงานวิจัยอื่น ๆ ที่ไม่อาจจัดกลุ่มได้ เพราะมีเพียงอย่างละ 1-2 เรื่องเท่านั้น ซึ่งรวมแล้วมีประมาณร้อยละ 8 ของงานวิจัยทั้งหมด งานวิจัยจำพวกนี้มักเป็นงานวิจัยเกี่ยวกับแนวคิดใหม่ ๆ ทางการเรียนการสอน ภาษา เช่น การถ่ายโอนความรู้ทางภาษา การสร้างมิติสัมพันธ์การใช้ภาษา การเสนอตัวอักษรอังกฤษต่อการเรียนรู้ของเด็ก และการวิเคราะห์แบบเรียนตามหลักจิตวิทยาการเรียนรู้ เป็นต้น

4. ความจำกัดด้านเวลาในการทำงานวิจัยอาจทำให้ผู้วิจัยทำการวิจัยในเนื้อหาที่ตนคุ้นเคยหรือสนใจอยู่ก่อนแล้ว ทั้งนี้ เพราะว่าผู้ทำการวิจัยของงานที่นำมาศึกษา ศึกษามากเป็นครู-อาจารย์ที่ลามาศึกษาต่อในระดับปริญญาโท จึงมักเร่งรีบศึกษาให้สำเร็จการศึกษาโดยเร็ว จึงทำให้เกิดผลดังกล่าวแล้วในข้อ 2

ดังนั้น ด้วยเหตุผลที่สำคัญ 4 ประการดังกล่าวแล้ว จึงน่าจะเป็นปัจจัยที่ทำให้งานวิจัยด้านต่าง ๆ มีปริมาณแตกต่างกันมาก

3. งานวิจัยด้านการทดลองเกี่ยวกับการเรียนการสอนมีจำนวนน้อยมาก (19.10%)

สาเหตุที่เกิดผลดังกล่าวนี้อาจเป็นเพราะว่างานวิจัยเชิงทดลองใช้เวลาในการดำเนินการยาวนาน ผู้วิจัยต้องเตรียมการล่วงหน้ามาก อาศัยความรู้ทางสถิติค่อนข้างมาก และเนบางกรณีอาจต้องอาศัยความรู้ทางสถิติขั้นสูง ทำให้ผู้วิจัยขาดแรงจูงใจที่จะทำการวิจัยด้านนี้ และอาจไม่ต้องการเสี่ยงกับความล้มเหลวในการทดลอง เพราะอาจต้องการให้สำเร็จการศึกษาโดยเร็วในกรณีที่ เป็นนิสิตหรือนักศึกษา และในกรณีที่ผู้วิจัยเป็นอาจารย์อาจเป็นเพราะว่าไม่ค่อยมีเวลามากพอสำหรับการดำเนินการวิจัยเชิงการทดลอง ดังนั้นผลที่ปรากฏก็คือมีงานวิจัยเชิงทดลองน้อยมาก แต่มีงานวิจัยเชิงสำรวจเป็นจำนวนมากคือเกือบครึ่งหนึ่งของงานวิจัยทั้งหมดที่นำมาศึกษา (46.57%) เพราะว่าการสำรวจแล้วสามารถทำได้ง่ายกว่าและใช้เวลาวิจัยน้อยกว่า แต่โดยคุณค่าของงานวิจัยแล้ว ผู้วิจัยมีความเชื่อว่า

โดยทั่วไปแล้ว งานวิจัยเชิงทดลองมีความสำคัญต่อการพัฒนาศาสตร์ด้านการเรียนการสอนมากกว่า เพราะผลการวิจัยมีความคงทนมากกว่าการวิจัยเชิงสำรวจ

4. งานวิจัยที่เกี่ยวกับผู้สอนมีจำนวนน้อยที่สุด (3.88%)

สาเหตุที่เกิดผลดังกล่าวนี้ อาจเป็นเพราะว่าการวิจัยที่ใช้ครูผู้สอนภาษาเป็นตัวอย่างประชากรนั้นไม่สะดวกในการเก็บรวบรวมข้อมูล เช่นมักมีขนาดเล็กอยู่กระจัดกระจายตามแหล่งต่าง ๆ กัน และอาจเมื่อนำความร่วมมือนำมาใช้ในการให้ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอน เพราะครูสอนภาษาอังกฤษต่างตระหนักดีว่าการเรียนการสอนภาษาของตนมักมีปัญหาเสมอในหลาย ๆ ด้าน หรือผู้วิจัยอาจมองข้ามความสำคัญของตัวแปรนี้ในกระบวนการเรียนการสอน

ข้อเสนอแนะ

ผลของการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะดังต่อไปนี้

ก. ข้อเสนอแนะการนำผลการวิจัยไปใช้

1. ควรให้ความสำคัญของผลการวิจัยที่ได้จากการอภิวิเคราะห์มากกว่าผลจากการสังเคราะห์งานวิจัย เพราะผลการวิจัยอันแรกมีความน่าเชื่อถือมากกว่า
2. หากต้องการนำผลการวิจัยไปใช้ในเชิงของการศึกษาระดับที่เกี่ยข้องควรศึกษาจากกลุ่มงานวิจัยที่ได้แยกประเภทไว้แล้ว และศึกษารายละเอียดเพิ่มเติมจากต้นฉบับจริงของงานวิจัย เพราะรายละเอียดที่หาได้เพียงพอ

ข. ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยต่อไป

1. ควรทำการศึกษาในหัวข้อเรื่องที่มีผู้วิจัยอื่นทำการศึกษาไว้แล้ว แต่มีจำนวนน้อย โดยใช้กลุ่มตัวอย่างที่แตกต่างกัน ทั้งนี้เพื่อเพิ่มจำนวนงานวิจัยในหัวข้อต่าง ๆ ที่เหมือนกันหรือใกล้เคียงกัน เพื่อจะได้หาข้อสรุปที่น่าเชื่อถือได้ในภายหลังต่อไป

2. ควรทำการศึกษาเรื่องต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับตัวครูผู้สอนภาษาอังกฤษให้มากยิ่งขึ้น เพราะครูเป็นปัจจัยที่สำคัญมากที่สุดอย่างหนึ่งในกระบวนการเรียนการสอน และเท่าที่ผ่านมายังมีงานด้านนี้น้อยมาก

3. ควรทำการขยายขอบเขตของกลุ่มตัวอย่างของงานวิจัยเช่นนี้โดยเพิ่มกลุ่มตัวอย่างจากมหาวิทยาลัยอื่นที่ผลิตงานวิจัยที่เกี่ยวกับการเรียนการสอนเข้ามาอีก เช่น จากมหาวิทยาลัยมหิดล มหาวิทยาลัยศิลปากร และวิทยาเขตต่าง ๆ ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ รวมทั้งงานวิจัยที่เกี่ยวกับการเรียนการสอนของอาจารย์หรือนักวิจัยจากสถาบันหรือหน่วยงานอื่น ๆ เป็นต้น ทั้งนี้เพื่อให้ได้ผลสรุปเชิงการอภิเคราะห์มากขึ้น รวมทั้งทำให้ผลสรุปมีความน่าเชื่อถือมากยิ่งขึ้นด้วย

4. หากเป็นไปได้ควรทำการวิจัยเชิงทดลองที่เกี่ยวข้องกับการทดลองวิธีสอนใหม่ ๆ กับกลุ่มตัวอย่างต่าง ๆ หรือเลือกวิธีสอนที่เคยมีผู้ทดลองใช้มาแล้ว หรือทำการวิจัยมาแล้วมาทำการทดลองกับกลุ่มตัวอย่างที่แตกต่างกับของเดิม ทั้งนี้เพื่อขยายฐานความรู้ด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้กว้างขวางยิ่งขึ้น และเพื่อให้ผลการวิจัยน่าเชื่อถือยิ่งขึ้น

5. งานวิจัยด้านการอภิเคราะห์และการสังเคราะห์ผลการวิจัยนี้มีลักษณะคล้ายกับการวิจัยเชิงสำรวจที่เน้นหนักที่การศึกษาเอกสารจำนวนมาก จึงต้องอาศัยเวลา ความพยายาม และงบประมาณมาก ดังนั้นงานวิจัยประเภทนี้ผู้วิจัยควรทำงานเป็นกลุ่มคณะดีกว่า การจะทำการวิจัยเพียงคนเดียว เว้นแต่ว่าผู้วิจัยจะมีเวลาทำการวิจัยมากเพียงพอ

6. ควรทำการวิจัยเชิงอภิเคราะห์ผลการวิจัยต่าง ๆ ในระดับจุลภาค (micro-level) สำหรับตัวแปรบางอย่างที่น่าสนใจสำหรับการเรียนการสอนภาษา เช่น ปัจจัยทางจิตวิทยาและปัจจัยอื่น ๆ ที่มีผลต่อสัมฤทธิ์ผลในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ เป็นต้น

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บรรณานุกรม

จารีรัตน์ ปกรแก้ว. "การวิเคราะห์งานวิจัยด้านครุศึกษาในประเทศไทย". วิทยานิพนธ์
ครุศาสตร์มหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. 2529.

มานิตย์ โพธิ์กุล. "การวิเคราะห์งานวิจัยที่เกี่ยวกับการสอนวิชาคณิตศาสตร์ด้วยการสอนแบบ
โปรแกรมกับการสอนตามปกติ ศึกษารวบรวมการวิเคราะห์แบบเมทาด้า". วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์
มหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. 2527.

ยุวดี บุณยศรีสวัสดิ์. "ความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับองค์ประกอบที่
เกี่ยวข้อง: การสังเคราะห์งานวิจัยเชิงปริมาณ". วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์มหาบัณฑิต
บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. 2529.

อุทุมพร จามรมาน. การสังเคราะห์งานวิจัยเชิงปริมาณ. ภาควิชาวิจัยการศึกษา
คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. 2527.

_____ . การสังเคราะห์งานวิจัยเชิงปริมาณ. ภาควิชาวิจัยการศึกษา
คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. 2531.

Buller, D.B. "Distraction During Persuasive Communication: A Meta-
Analytic Review." Communication Monographs, V.53, June 1986.

Glass, G.V. "Primary, Secondary and Meta-Analysis of Research".
Journal of Educational Research, N. 5, V.10, 1976.

_____ . "Integrating Findings: the Meta-Analysis of Research".
Journal of Education. V.5. 1977.

- Glass, G.V. and Others. Meta-Analysis in Social Research, Sage Publications, California, 1981.
- Hedges, L. and Dikin, I. Statistical Methods for Meta-Analysis, Academic Press, Florida, 1985.
- Hunter, J.E. and Others. Meta-Analysis: Cumulating Research Findings Across Studies, Sage Publications, California, 1982.
- Jackson, G.B. "Methods for Integrative Review", Review of Educational Research, N.3, V.50, 1980.
- Kulik, J.A. and Others. "Effectiveness of Computer-based College Teaching: A Meta-Analysis of Findings", Review of Educational Research, V. 50, N. 4, 1980.
- Kulik, C. and Others. "College Programs for High-risk and Disadvantaged Students: A Meta-Analysis Findings", Review of Educational Research, V.53, N.3, 1983.
- Light, R.J. and Smith, P.V. "Accumulating Evidences: Procedures for Resolving Contradictions among Different Research Studies", Journal of Harvard Educational Review, N.4, V.41, 1971.
- Mc. Graw, B. and Glass, G.V. "Choices of the Metric for Effect Size in Meta-Analysis.", American Educational Research Journal, N.3, V.17, 1980.

ภาควิชา ข.

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

รายชื่องานวิจัย 335 เรื่องที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

- กมล วิทธีง. "การศึกษาโครงสร้างของประ โยคและวิชาภาษาอังกฤษในตำราฟิสิกส์ Fundamental University Physics โดย Marcelo Alonso และ Edward J. Firta". วิทยาในแง่การศึกษามหาบัณฑิต, มศว., 2527.
- กมลนาถ มาลากุล. "ความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจในการประกอบคำและความเข้าใจในเรื่องของ โครงสร้างของประ โยคกับความเข้าใจในความหมายของศัพท์". วิทยาในแง่การศึกษามหาบัณฑิต, มศว., 2522.
- กมลพรรณ นุทธิจ. "การประเมินความน่าอ่านของหนังสืออ่านนอกเวลาภาษาอังกฤษ ระดับชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 4". วิทยาในแง่การศึกษามหาบัณฑิต, มศว., 2529.
- กมลรัตน์ จรัสวัฒน์. "ความคิดเห็นของอาจารย์และนักศึกษามหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์เกี่ยวกับ โปรแกรม การสอนภาษาอังกฤษทั่วไป และภาษาอังกฤษสำหรับสาขาวิชา". วิทยาในแง่ครุศาสตร์มหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2524.
- กมลวิทย์ ศรีงามแก้ว. "การเดาคำศัพท์จากบริบท เพื่อเพิ่มความสามารถในการอ่านเร็ว". วิทยาในแง่ การศึกษามหาบัณฑิต, มศว., 2523.
- กฤษณา กริชล้ำ. "การวิเคราะห์หรือตีความผลในการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 6 โรงเรียนเสนาธิการแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์". วิทยาในแง่ศิลปศาสตร์ มหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2524.
- กฤษณา บริบูรณ์. "การสร้างบทเรียนแบบโปรแกรมเรื่อง " โครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษที่เป็นปัญหา" สำหรับ นักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5". วิทยาในแง่ครุศาสตร์มหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2519.
- กษมา อัจฉริยะศาสตร์. "การสร้างแบบทดสอบความสามารถในการใช้ศัพท์ภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียน เริ่มเรียน". วิทยาในแง่ครุศาสตร์มหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2518.
- กองกาญจน์ นีรินนท์. "การศึกษาข้อบกพร่องในการเรียนภาษาอังกฤษของนิสิตในวิทยาลัยวิชาการศึกษา". วิทยาในแง่การศึกษามหาบัณฑิต, มศว., 2516.
- กอบกุล รังสิยะโรจน์. "ความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งแวดล้อมทางบ้านและ โรงเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3". วิทยาในแง่ครุศาสตร์มหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์- มหาวิทยาลัย, 2526.
- กอบดาณ ชันธุกุล. "ความสามารถในการอ่านและการหาความหมายของศัพท์ ภาษาอังกฤษจากบริบท ของ นิสิตทั้งปีที่ 1 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บางแสน". วิทยาในแง่ศิลปศาสตร์มหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัย เกษตรศาสตร์, 2526.
- กาญจนาวัลย์ ชุ่มใจ. "การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษระหว่างการให้แบบ ทดสอบโมดูล่าซัดโดยทาคิเดะอิซุมุทสึและชุดจับคู่ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ในเขต กรุงเทพมหานคร". วิทยาในแง่ครุศาสตร์มหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2525.
- กาญจนาชาติตระกูล. "ระดับความยากง่ายของหนังสืออ่านนอกเวลาภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 6". วิทยาในแง่ศิลปศาสตร์มหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2527.

- กาญจนา ปรามพาล และคณะ. "ความสัมพันธ์ระหว่างหัวเรื่องผู้อ่าน และข้อมูลเกี่ยวกับตัวผู้เขียน กับ สัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาอังกฤษของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ชั้นปีที่ 1". รายงานการวิจัย, สถาบันภาษา, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2526.
- กาญจนา ปรามพาล และคณะ. "การสำรวจวัตถุประสงค์เชิงปฏิบัติของการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารใน 3 ระดับของประเทศไทย". รายงานการวิจัย, สถาบันภาษา, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2528.
- กาญจนา ปรามพาล และคณะ. "ความสัมพันธ์ของข้อสอบเข้ามหาวิทยาลัยวิชาภาษาอังกฤษกับข้อสอบ สัมฤทธิ์ผลวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย". รายงานการวิจัย, สถาบันภาษา, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2527. (ก.)
- กาญจนา ปรามพาล และคณะ. "ระดับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนไทยตาม หลักสูตรกระทรวงศึกษาธิการ". รายงานการวิจัย, สถาบันภาษา, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2527. (ข.)
- กุสุมา มนะสุนทร. "ความสัมพันธ์ในการอ่านและการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ใน ระดับมหาวิทยาลัย". วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2519.
- กุสุมา สุขเกษม. "ความสามารถทางด้านกาฬการฟังการอ่านและการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาปีที่ 4 วิชาเอกภาษาอังกฤษ ในวิทยาลัยครุภาคเหนือของประเทศไทย". วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2522.
- กุสุมา โชคนำรุง. "ประสิทธิภาพของการเสริมการสอนวิชาอังกฤษหลัก ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยมุ่งงาน ปฏิบัติ". วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2530.
- กิตติ สุขประเสริฐ. "การศึกษาโครงสร้างของประโยคและวลีภาษาอังกฤษในตำราเศรษฐศาสตร์ Economic an Introductory Analysis โดย Paul A. Samuelson". วิทยานิพนธ์ การศึกษามหาบัณฑิต, มศว., 2520.
- กิ่งกาญจน์ นิลรัตน์. "ความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจโครงสร้างภาษาอังกฤษกับความสามารถในการ เรียนวรรณคดีภาษาอังกฤษ". วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, มศว., 2516.
- กัญดา ธรรมมงคล และคณะ. "การประเมินผลการเรียนการสอนวิชาการอ่านด้วยตนเองตามความสามารถ ของแต่ละบุคคลในวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน". รายงานการวิจัย, สถาบันภาษา, จุฬาลงกรณ์ - มหาวิทยาลัย, 2521.
- กัญดา ธรรมมงคล. "การสร้างแบบทดสอบมาตรฐานวัดความสามารถการอ่านภาษาอังกฤษเชิงวิจารณ์". รายงานการวิจัย, สถาบันภาษา, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2525.
- กัญชากิมป์ ลิงพะเนติ และผ่าน บาลโพธิ์. "การสร้างมิตินำการใ้ภาษาเพื่อการเรียนการสอนและ การทดสอบภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศและการสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถในการใ้ ภาษาแบบทพภาษา". รายงานการวิจัย, สถาบันภาษา, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2526.
- กัญชากิมป์ ลิงพะเนติ และ ผ่าน บาลโพธิ์. "ความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจ Discourse Markers กับความสามารถในการอ่านเอาความของนิสิตชั้นปีที่ 2 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย". รายงานการวิจัย, สถาบันภาษา, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2525.

- กัณธา นีโรไนท์. "ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในโรงเรียน
ประถมศึกษาในจังหวัดนนทบุรี ที่อยู่ภายใต้โครงการโรงเรียนผู้นำการใช้หลักสูตรระดับประถมศึกษา".
วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2526.
- กัญฉิกร์ เปเรรินท์. "ผลสัมฤทธิ์ของการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนขอนแก่น
วิทยาคม ที่ได้รับการฝึกการหาความหมายคำศัพท์จากบริบท". วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต,
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2524.
- กัลยาณี ๕ สงขลา. "ลักษณะของการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนปีที่ 3 วิชาเอกภาษาอังกฤษ วิทยาลัยครู
พระนคร". วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2528.
- เกตุร ศิลปกรรมวิเศษ. "รายการคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่สร้างโดยอาศัยพื้นฐานจาก "สตีเวนส์วอร์คส์".
วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2524.
- เกษเมือง อักษรธรรมรัตน์. "ความสามารถในการใช้โครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษของนักเรียน
มัธยมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนรัฐบาลกลุ่มที่ 5 เขตกรุงเทพมหานคร". วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตร
มหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2526.
- โกลกพันธ์ ผลสิทธิ์. "การเปรียบเทียบความเข้าใจในการฟังภาษาอังกฤษในห้องเรียนควบคู่กับห้อง
ปฏิบัติการทางภาษาของนักศึกษาประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาระดับที่ 2 วิทยาลัยครูบ้านสมเด็จ
เจ้าพระยา". วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2522.
- ชนิษฐา รานัญญุสย์. "ความสามารถในการอ่านเพื่อความหมายของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาการ
ศึกษาระดับสูง วิชาเอกภาษาอังกฤษ วิทยาลัยครูนครปฐม". วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต,
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2521.
- ชรรค์ชัย แฉ่งฤทธิ์แจ้ง. "การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ของการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับ
ประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาเมื่อเรียนกับครู และเมื่อเรียนจากโทรทัศน์". วิทยานิพนธ์
การศึกษามหาบัณฑิต, มศว., 2517.
- ขวัญตา เอ็งจ้วน. "การศึกษาประเภทของการบ้าน และการตรวจการบ้านที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทาง
การเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 4". วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต,
มศว., 2522.
- ชานดา น่งพวง. "การเปรียบเทียบความสามารถในการฟังเพื่อการสื่อสารของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 6
เขตท้องที่การศึกษา 8 กรุงเทพมหานคร เมื่อทดสอบโดยตรงและโดยอ้อม". วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตร
มหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2529.
- ศนิษฐา รัตนาญญุสย์. "ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษระดับผ่านโอน สื่อสารและวิเคราะห์
วิจารณ์ ของนักศึกษาระดับที่ 1 วิทยาลัยหอการค้า". วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต,
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2526.
- จงวิทย์ ชี้ออนันต์. "ประสิทธิผลของ Fry Readability Scale (1978)". วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตร
มหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2527.

- จรรยา นโธรส. "สมรรถกวีลีสในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการนั่งเนื่องการสื่อสารของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 เขตท้องที่การศึกษา 3 กรุงเทพมหานคร". วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต,
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2527.
- จริษา จงนาชูรักษ์. "ผลของแบบทดสอบย่อยและการให้ข้อมูลย้อนหลังจากแบบสอบเลือกตอบที่มีวิธีตอบ
ต่างกันต่อความสามารถในการเรียนรู้ในวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5".
วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2527.
- จริษา ผลประเสริฐ. "ระดับความสามารถในการใช้โครงสร้างทางไวยากรณ์อังกฤษของนักเรียนชั้น
มัธยมศึกษาปีที่ 5". วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2514.
- จรัสศักดิ์ บุญโยคนม. "การสร้างแบบทดสอบสมรรถนะทางการฟังภาษาอังกฤษสำหรับผู้เรียนชั้นมัธยมศึกษา
ปีที่ 3, 4 และ 5". วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2528.
- จรัสศรี วัฒนศักดิ์. "วิธีสอนแบบเรียนและบทเรียนประกอบ ที่ใช้ในการสอนเขียนภาษาอังกฤษในระดับ
วิทยาลัยครู". วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2514.
- จามรี คุณกร. "การศึกษาปัญหาการสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาตามโครงการเงินสี่ปี ใน
กรุงเทพมหานคร". วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2522.
- จำรัส อัจฉาสามารถ. "การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนประกาศนียบัตร
วิชาการศึกษาปีที่ 2 กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5". วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, มศว., 2517.
- จุฑาภรณ์ ชาวไชย. "การศึกษาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของครูผู้สอนภาษาอังกฤษระดับชั้น
มัธยมศึกษาตอนปลาย ที่มีความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษต่างกัน". วิทยานิพนธ์การศึกษา
มหาบัณฑิต, มศว., 2528.
- จุรีย์ ทองเวล. "การศึกษาความรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 แผนกวิทยาศาสตร์
ที่ให้หนังสือตามหลักสูตร พ.ศ. 2513 ของโรงเรียนมัธยมแบบประสม". วิทยานิพนธ์การศึกษา
มหาบัณฑิต, มศว., 2517.
- จุรีย์ แสงแก้ว. "การใช้แบบฝึกหัดชนิดโคลสเพื่อฝึกความเข้าใจในการอ่านสำหรับนักศึกษาวิทยาลัยครู
ปีที่สอง". วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2519.
- จิตรพรรณ แฉ่งไพจน์. "การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาอังกฤษและความคิดเห็นเกี่ยวกับ
แบบเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ใช้สื่อการเรียนชุดของกรมวิชาการ และ
สื่อการเรียนชุดของหน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา". วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต,
มศว., 2524.
- จิตรา รอดเชื้อ. "การใช้เวลาในการสอนภาษาอังกฤษชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในกรุงเทพมหานคร".
วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2516.
- จินตนา วนมงคล. "การโอนการเรียนรู้ในการเรียนตัวอักษรอังกฤษที่คล้ายคลึงกัน".
วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2519.
- จิราวัฒน์ สภานท์. "ความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียน
รัฐบาล ที่ตั้งอยู่ในเขตท้องที่การศึกษา 7 กรุงเทพมหานคร". วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต,
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2524.

จันทร์ สีสันทน์. "การเปรียบเทียบความสามารถในการศึกษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 3 ระหว่างโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนในเขตกรุงเทพมหานคร".

วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์มหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2528.

ฉวาง ขาวนาท. "การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านข้อความภาษาอังกฤษที่มีและไม่มีภาพประกอบในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 5". วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, มศว., 2524.

เฉลิมชัย นิตยภัทร. "การศึกษาความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนมัธยมที่ตั้งอยู่ในเขตอำเภอเมือง และ โรงเรียนมัธยมที่ตั้งอยู่นอกเขตอำเภอเมือง จังหวัดนครราชสีมา". วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2521.

เฉลียวศรี จิรสิทธิ์. "การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านทักษะการฟังและการพูดจากบทเรียนเรื่องยึดหลักการจัดเนื้อหาทางวิชาตามแนว Functional-National-Based Syllabus กับบทเรียนเรื่องยึดหลักการจัดเนื้อหาทางวิชาตามแนว Structural-Based Syllabus". วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, มศว., 2528.

ชนาธิป สุรินทร์สาร. "การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการฟังและการอ่านของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาที่ฟังสื่อแบบเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่างกันในวิทยาลัยครู". วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์มหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2519.

ชเนติ สวัสดิ์อุกรณ์. "ความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจ ภูมิหลังทางสังคม นิสัยทางการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 3". วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์มหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2526.

ชลาลัย ดงแก้ว. "การศึกษาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการฟังของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนประจำจังหวัดในเขตการศึกษา 9". วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2527.

ชูรัตน์ อุ่นใจ. "ปัญหาของการสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในจังหวัดร้อยเอ็ด". วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2524.

ชัยวัฒน์ พิษพงษ์ศรี. "การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ของการเรียนภาษาอังกฤษระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 3 ที่เรียนโดยใช้เกมและสถานการณ์จำลอง". วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์มหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2528.

ชฎาภา สิริระวิภาวี. "การเปรียบเทียบการสอนภาษาอังกฤษระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูง". วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์มหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2524.

ฉัฐวดี ๓ ปิ่น. "ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการอ่านและการเรียนภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นและพิจารณาของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูงในวิทยาลัยครูภาคศึกษา 8". วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2521.

ดวงธิดา สีลาสงค์. "ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการใช้โครงสร้างไวยากรณ์และความสามารถในการแต่งความของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่สาม". วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์มหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2518.

ดารณี อุมวรรณ. "ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการอ่านกับการเรียนวรรณคดีอังกฤษ".

วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, มศว., 2516.

ดาราวดี นิตยศรี. "ผลของการละคำของแบบทดสอบโคลงห้าชนิดต่อคะแนนความเข้าใจการอ่านภาษาอังกฤษ". วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์มหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2517.

ดาวรัตน์ ว่องวิเศษการ. "ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการเข้าใจภาษาอังกฤษกับความสามารถในการแสดงออกทางภาษาอังกฤษของนิสิตชั้นปีที่ 3 ที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาเอก วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตรและปทุมวัน". วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, มศว., 2515.

ดีเยี่ยม ปาลีอุบต์. "ความสามารถในการใช้สำนวนภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยเชียงใหม่ที่ 1".

วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์มหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2519.

เดือนตา ไม่งินท์. "ความคิดเห็นของครูสอนภาษาอังกฤษระดับชั้นมัธยมศึกษาเกี่ยวกับการสอนหัวข้อวัฒนธรรมในแบบเรียนภาษาอังกฤษ". วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์มหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2528.

เดือนใจ ปิ่นเกิด. "ทักษะการใ้พจนานุกรมภาษาอังกฤษของนักศึกษาในวิทยาลัยครูภาคเหนือ".

วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2521.

เดือนใจ วัฒนา. "การเปรียบเทียบแบบสอบชนิดเลือกตอบ และแบบสอบชนิดโคลงซึ่งละคำต่างกัน ในการวัดความเข้าใจในการฟังภาษาอังกฤษ". วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์มหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2518.

ณอมวงค์ เชื้อวิระเสถียร. "การศึกษาและการประเมินผลการใช้หลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูง พ.ศ. 2519 ในวิทยาลัยครูภาคเหนือ". วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2526.

หนู เตียวรัตนกุล. "วิธีสอนแบบกลุ่มสัมพันธ์ : การศึกษาเชิงพรรณนา". วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, มศว., 2526.

ขณะนิสา เลิศลาส. "สมรรถภาพด้านการฟังภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนละเดา "พระศรีชัยกมลวานเทื่อนสารณ์" อำเภอสะเดา จังหวัดสงขลา".

วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2528.

ทรงพรรณ มณีวรรณ. "การสร้างแบบสอบสมรรถนะทางการเขียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3, 4 และ 5". วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์มหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2528.

ทวาทิต ทูลากร. "พัฒนาการของการสอนภาษาต่างประเทศระดับมัธยมศึกษา". วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์มหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2528.

ทวิพร วิรัตน์เชื้อ. "ผลของรูปแบบการสอนตัวอักษรภาษาอังกฤษต่อการเรียนรู้ของเด็ก".

วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์มหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2519.

ทองวิศ ดิวิวัฒนะ. "การทดลองเปรียบเทียบผลของวิธีสอนภาษาอังกฤษแบบเน้นโครงสร้างกับแบบไม่เน้นโครงสร้างที่มีผลต่อความสามารถในการเขียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5".

วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, มศว., 2516.

- ทำนอง เจริญรูป. "ความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจวัฒนธรรมตะวันตกของนักศึกษาวิทยาลัยครูและ
สัมฤทธิ์ผลในการอ่านเรื่องสกรอกภาษาอังกฤษ". วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต,
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2522.
- พิญา นันทพงษ์. "การเปรียบเทียบแบบประโยคคำถามภาษาอังกฤษและภาษาไทย". วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์
มหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2516.
- พิชยารมณ จรรยาสุภาพ. "การวิเคราะห์การออกเสียงภาษาอังกฤษของนักศึกษาวิชาเอกภาษาอังกฤษ
ระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูง". วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์มหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,
2525.
- พิณวิไล อุกฤษ. "การสร้างบทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อสอนเรื่องเสียงเน้นหนัก (stress) จังหวะ
(rhythm) และระดับเสียงสูงต่ำ (intonation) สำหรับผู้บกพร่องเรียน". วิทยานิพนธ์ภาวศึกษา
มหาบัณฑิต, มศว., 2518.
- พิศนีย์ มิ่งประยูร. "ความสามารถในการอ่านเชิงวิจารณ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 วิชาเอก
ภาษาอังกฤษของวิทยาลัยครูในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ". วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต,
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2524.
- เพ็ญนทร์ สุนทรรส. "การศึกษาโครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษที่สอนในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น".
วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์มหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2516.
- พีรารังษิณี เจียรนทรกุล. "การศึกษาความสามารถในการใช้โครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษของนักศึกษา
ผู้ใหญ่ระดับ 5 ในกรุงเทพมหานคร". วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์,
2522.
- นางนุช ศรีวิชัยภาพร. "การสร้างแบบทดสอบวัดความเข้าใจวิชาอนุทางการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้น
มัธยมศึกษาปีที่ 2 ในโรงเรียนสาธิต ในกรุงเทพมหานคร". วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต,
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2523.
- นางสาว ชอคสุวรรณ. "ความคิดเห็นของครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาลกับระดับมัธยมศึกษาในเขต
กรุงเทพมหานคร ต่อหนังสือแบบเรียนภาษาอังกฤษชุด English for Thai Students".
วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2524.
- นางมาศ รัตนวิจิตรกุล. "ความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ ของครู
ภาษาอังกฤษในกรุงเทพมหานคร". วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์มหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2523.
- นงรัตน์ สราญสุวรรณ. "การศึกษาความสามารถในการอ่านเชิงวิจารณ์ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตร
วิชาการศึกษาชั้นสูง". วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2521.
- นภาพร ทวีพันธ์วัฒนชัย. "การศึกษาข้อบกพร่องในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนไทยในสถาบันฝึกหัดครู"
วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, มศว., 2516.
- นฤมล อัครภาษ. "การสร้างแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ไวยากรณ์อังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3
ในโรงเรียนมัธยมแบบประสม ในกรุงเทพมหานคร". วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์มหาบัณฑิต,
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2516.

นวลจันทร์ คุณลา. "ความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนรัฐบาลที่อยู่ในท้องที่การศึกษา 4". วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2524.

นาฏยา รัตนศิริ. "ปัญหาการเรียนการสอนวิชาเอกภาษาอังกฤษระดับปริญญาตรีในวิทยาลัยครู". วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2525.

นาศยา วงศ์รักมิตร. "ความสัมพันธ์ระหว่างสมรรถวิสัยในการสื่อความหมายของภาษา กับความสามารถในการสื่อและรับสารภาษา โดยทักษะมาลาเสียง". วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2529.

นิกร วรวิรัช. "การเปรียบเทียบผลการเรียนและองค์ความรู้ภาษาอังกฤษจากบทเรียนโปรแกรมระหว่างแบบบอกคำตอบทันที กับแบบบอกคำตอบล่าช้าในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเฉลิมขวัญสตรี จังหวัดพิษณุโลก". วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, มศว., 2515.

นิคม วชิราเนตต์. "การวิเคราะห์ทัศนคติในชุดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ "Learning Kit" ระดับมัธยมศึกษาตอนต้นของกรมวิชาการ". วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, มศว., 2527.

นิตยา ประพฤติกิจ. "การเปรียบเทียบสัมฤทธิ์ผลทางการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาฝึกหัดครู วิชาเอกภาษาอังกฤษที่เขียนโดยใช้กิจกรรมการละครกับการฝึกพูดประกอบ". วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2526.

นิตยา นิงสกุล. "ความเที่ยงตรงของสูตรวัดความซับซ้อนของระเบียบคำในประโยคในการตัดสินความยากง่ายของหนังสืออ่านนอกเวลาภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5". วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2523.

นิตยา สิลอ. "ความสัมพันธ์ระหว่างระดับการอ่านได้ของนวนิยายภาษาอังกฤษกับความสามารถในการอ่านของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาที่สูง". วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2521.

นิจิมา ตูบรเริง. "ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการเรียนภาษาอังกฤษกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนรัฐบาลกลุ่ม 2 ในกรุงเทพมหานคร". วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2525.

นิภา สนั่นอดจิต. "การสำรวจความต้องการในการใช้ภาษาอังกฤษของหน่วยงานราชการและรัฐวิสาหกิจ". วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2523.

นิภาพร รัตนฤกษ์. "การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างผลการสอบที่จัดโดยสถาบันภาษา เพื่อวัดระดับความสามารถด้านไวยากรณ์อังกฤษของนิสิตแรกเข้ากับผลสัมฤทธิ์ในการสอบวิชา 516-102 Writing English ของนิสิตกลุ่มเดียวกันเมื่อเรียนจบชั้นปี 1 คณะนิเทศศาสตร์". รายงานการวิจัย, สถาบันภาษา, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2520.

นิภาพร รัตนฤกษ์. "ปัญหาในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของนิสิตที่เรียนวิชา 092-112 PE Reading II ในภาคฤดูร้อน ปีการศึกษา 2525". รายงานการวิจัย, สถาบันภาษา, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2525.

- นิยม สารรัตน์. "การเปรียบเทียบเจตคติและแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษระหว่างผู้เรียนในโปรแกรมวิทยาศาสตร์กับผู้เรียนในโปรแกรมศิลปภาษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 เขตการศึกษา 5". วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2524.
- วิมล สลิตย์ทอง. "การเปรียบเทียบแบบทดสอบ ไคสครและแบบทดสอบเลือกตอบในการวัดความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ". วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2516.
- นันทา พิสมกร. "การประเมินผลหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย น.ศ. 2524 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญ เขตกรุงเทพมหานคร". วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, มศว., 2528.
- นันทา นัยะพันธ์. "การเปรียบเทียบสัมฤทธิผลทางการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนนายเรืออากาศ ชั้นปีที่ 5 กลุ่มที่สอนด้วยวิธีเพราะหรือความกับกลุ่มที่สอนด้วยวิธีการสอนแบบเดิม". วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2525.
- นันทา บุญสวัสดิ์. "การศึกษาความเข้าใจในโครงสร้างภาษาที่มีความสูงจากหนังสืออ่านภาษาอังกฤษระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในกรุงเทพมหานคร". วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2521.
- นันทา วิกรมโรจนานันท์. "ความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของนิสิตปีที่ 3 วิชาเอกภาษาอังกฤษของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์". วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2523.
- นันทวรรณ เจริญชัย. "การใช้วิธีการไคสครที่ไว้อย่างมีระบบ วิธีการไคสครแบบจับคู่ และวิธีเมสในการกำหนดความยากง่ายของข้อความภาษาอังกฤษ". วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2528.
- นันทา นลาบุญหลวงต์. "การศึกษาเปรียบเทียบสมิทริมาณในการใช้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาปีที่ 1 มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ที่ผ่านการสอบคัดเลือกด้วยวิธีการที่ต่างกัน". วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยมหิดล, 2526.
- นันทิยา ไกรโชชนงค์. "การศึกษาความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โปรแกรมภาษาของโรงเรียนในจังหวัดเชียงใหม่". วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2522.
- นันทา แฉ่นัญญูเรือง. "การสร้างบทเรียนแบบโปรแกรมวิชาภาษาอังกฤษ เรื่อง "บ๊องบ๊องเถา" สำหรับนักศึกษาประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูง". วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2519.
- นงนท สัมพันธ์. "การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านและความสามารถในการเรียน การอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนโดยให้กิจกรรมแสดงบทบาทสมมติกับการทำกิจกรรมตามคู่มือครู". วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, มศว., 2529.
- บรรเลง ทรรทรานนท์. "ความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ในทศมาศวิชาบังคับทางการศึกษาหมวดวิชาเอกภาษาอังกฤษกับผลการฝึกสอนของนักศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่". วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2518.

- บำรุง ไตงันต์. "การศึกษาผลของการปริวรรตในประโยคภาษาอังกฤษที่มีต่อการอ่านเพื่อความเข้าใจของนิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษ มศว. นิพนธ์โลก". วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2521.
- บุญพร้อม อติรัตน์. "ความคิดเห็นของอาจารย์และนักศึกษาแผนกนิเทศการสังกัดวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา เกี่ยวกับการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ". วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2528.
- บุญเรือน บุญนารถ. "วิธีสอนไวยากรณ์อังกฤษในระดับวิทยาลัยครู". วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2515.
- บึงอร สว่างวโรบล. "การศึกษาความสอดคล้องระหว่างวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจที่สอนในมหาวิทยาลัยในประเทศไทยกับความต้องการของการธุรกิจไทย". รายงานการวิจัย, สถาบันภาษา, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2526.
- นิลสิงห์ บทเจริญ. "การศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยการใช้แบบเรียนการสอนแบบเอกัฒานและแบบ 9 ชั้น". วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, มศว., 2526.
- เนญจกรณ์ ฉัตรนะรัชต์. "ความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจในการใช้เครื่องหมายกำกับความสามารถในการอ่านเอาความภาษาอังกฤษของนักศึกษาวิทยาลัยครูชั้นปีที่ 1". วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2524.
- ประทุม ศรีรักษา. "การวิเคราะห์คำศัพท์และแบบประโยคในหนังสืออ่านนอกเวลาเรื่อง "The Prisoners of Zenda ฉบับ Simplified สำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5". วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, มศว., 2518.
- ประทีป รุ่งศรานนท์. "การศึกษาข้อบกพร่องในการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาวิทยาลัยครู ระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา". วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, มศว., 2517.
- ประนอม สัจจัง. "ระดับความยากง่ายของหนังสืออ่านนอกเวลาภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5". วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2526.
- ประฉิมภ์พรณ มีลักษณะ. "ความต้องการในด้านเนื้อหาสาระมออังกฤษของครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาในโรงเรียนรัฐบาล ในกรุงเทพมหานคร". วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2530.
- ประภา ชิมดี. "การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความคงทนในการเรียนรู้อัตนัยมัธยมศึกษาปีที่ 1 วิชาภาษาอังกฤษ โดยใช้บทเรียนโปรแกรมแบบย้อนกลับตามปกติกับบทเรียนโปรแกรมเสริมแบบย้อนกลับเป็นคำอธิบาย ในโรงเรียนราษฎร์". วิทยานิพนธ์การศึกษา, มศว., 2521.
- ประภาภรณ์ เคารพรัตน์. "ประสิทธิภาพของการสอนภาษาอังกฤษตามจุดประสงค์เชิงหน้าที่ของภาษาในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1". วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2529.

ประกาศิ ตั้งบรรเจิดสุข. "ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษที่นิสิตความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โปรแกรมภาษาอังกฤษ ในจังหวัดขอนแก่น". วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2526.

ประยูรศรี วรชัยนิทัศน์. "สมรรถภาพภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนประถมศึกษา จังหวัดนครปฐม". วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2527.

ประสิทธิ์ สง่าเนตร. "ความสามารถในการอ่านโดยใช้วิจารณญาณของนักศึกษาปีที่ 3 วิชาเอกภาษาอังกฤษของวิทยาลัยครูในกรุงเทพมหานคร". วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2523.

ประไพศรี วงศ์สุวจิต. "การศึกษาข้อผิดพลาดในการสะกดคำภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3". วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2517.

ประไพศรี อ่อนทวี. "การเปรียบเทียบความสามารถในการจำแนกเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษระหว่างนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีพื้นฐานความรู้และที่ไม่มีพื้นฐานความรู้ภาษาอังกฤษ". วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, 2513.

ประไพศรี ไพลาทอง. "การใช้ภาษาอังกฤษในห้องเรียนในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นของโรงเรียนรัฐบาล ในกทม.". วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2524.

ปริญญญา เกื้อพนน. "การศึกษาเปรียบเทียบการสอนอ่านด้วยวิธีใช้และไม่ใช้การฟังประกอบ". วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, มศว., 2519.

ปรีชา วิเศษวิทยานุศาสตร์. "การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ซ่อมเสริมวิชาทักษะอ่าน 2 ด้วยชุดการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนเป็นกลุ่มโดยครูเป็นผู้ดำเนินการ นักเรียนผู้ช่วยสอนเป็นผู้ดำเนินการ และนักเรียนผู้ช่วยสอนกับครูร่วมเป็นผู้ดำเนินการ". วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, มศว., 2524.

ปรีดา บุญชูเทีวา. "ความสามารถการใช้รูปแบบคำกริยาภาษาอังกฤษของนักเรียนที่สำเร็จชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนรัฐบาลประจำอำเภอ จังหวัดสงขลา". วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2526.

ปรีชา ธีระวงศ์. "ผลกระทบต่อนิสิตชั้นปีที่ 1 คณะวิศวกรรมศาสตร์และคณะวิทยาศาสตร์จากการเลื่อนการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษที่ฐาน 1 ในภาคแรกเป็นภาคหลัง" รายงานการวิจัย, สถาบันภาษา, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2529.

ปรีชา ธีระวงศ์ และคณะ. "ปัญหาในการเรียนภาษาอังกฤษของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ชั้นปีที่ 1 และการประเมินผลบทเรียนซ่อมเสริมที่สร้างขึ้น". รายงานการวิจัย, สถาบันภาษา, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2525.

ปรีชา ปรัชญาพันธ์. "การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ด้วยการสอนที่ใช้วิธีโอเพนประกอบบทเรียนกับการสอนโดยไม่ใช้วิธีโอเพนประกอบบทเรียน". วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศิลปากร, 2531.

ปรีชา ทัศนีพันธ์. "การศึกษาความรู้พื้นฐานภาษาอังกฤษของนิสิตชั้นปีที่ 2 ของวิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร". วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, มศว., 2517.

- ปรีชา อุ่นรัตน์. "ความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจวัฒนธรรมของชนชาติที่พูดภาษาอังกฤษและสัมฤทธิ์ผลในการอ่านภาษาอังกฤษ". วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์มหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2514.
- ปัทมา กิตติถาวร. "การเปรียบเทียบความยากง่ายของ systematic cloze, matching cloze และ Maze Procedure". วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2527.
- ปัทมา เทพอัครพงศ์. "การสอนอ่านเอาเรื่องภาษาอังกฤษด้วยกระบวนการกลุ่ม". วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์มหาบัณฑิต, 2517.
- เปรมจิตต์ ศรีเมธานนท์. "การเปรียบเทียบความสามารถในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนิสิตครุศาสตร์ ชั้นปีที่ 4 ที่เป็นวิชาเอกและวิชาโท". วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์มหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2514.
- เปรมวดี เบญจกาญจน์. "การสร้างแบบทดสอบและวัดความเข้าใจในขั้นตอนการอ่านภาษาอังกฤษสำหรับผู้เรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ของโรงเรียนเสาชิงช้า ในกรุงเทพมหานคร". วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตร์มหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2522.
- ผจงกาญจน์ ท้าวทอง. "องค์ประกอบบางประการที่มีผลต่อความสามารถในการอ่านเร็ว (Speed Reading Ability) ของนักเรียนฝึกหัดครูระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูงที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นวิชาเอก". วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, มศว., 252๘.
- ผุสดี สิ้นสิ้นผล. "ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษขั้นต้นของนักศึกษาปีที่ 4 วิชาเอกภาษาอังกฤษในวิทยาลัยครูเขตนครหลวง". วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตร์มหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2527.
- ผ่องแผ้ว พันธุ์ฝึก และคณะ. "งานวิจัยเชิงสำรวจเกี่ยวกับบทบาทและสถานะของสถาบันภาษา". รายงานการวิจัย, สถาบันภาษา, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2525.
- พจนี สัมมา. "ความคิดเห็นของอาจารย์และนักศึกษาใหม่เกี่ยวกับการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ หลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต สาขาภาษาอังกฤษระดับที่ 5 ในโรงเรียนผู้ใหญ่ ในกรุงเทพมหานคร". วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์มหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2528.
- นสอม เมฆชุกทศ. "การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจในการฟังกับความเข้าใจโครงสร้างความหมายของศัพท์และความสามารถในการจำแนกเสียงภาษาอังกฤษของนิสิตปีที่ 3 วิชาเอกภาษาอังกฤษวิทยาลัยวิชาการศึกษาในกรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2516". วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, มศว., 2517.
- พรพรรณ นุญฉานภรณ์. "การเปรียบเทียบความสามารถการใช้ภาษาอังกฤษธุรกิจของนักเรียนโปรแกรมพาณิชย์กรรมระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายกับระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ". วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์มหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2528.
- พรธิภา ประทุมชาติ. "อิทธิพลของการเฉลยข้อสอบและช่วงระยะเวลาของการเฉลยข้อสอบที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1". วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, มศว., 2524.
- พรธิณี เทียนแจวง. "การใช้ "วิธีการโคลง" เพื่อเปรียบเทียบ "สาระ" ในตัวอักษรภาษาไทย ระหว่างตำแหน่งต่างกันในคำ". วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์มหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2519.
- พรธิษฐ์ บงโต. "ปัญหาการสอนภาษาอังกฤษระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในจังหวัดนครปฐม". วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตร์มหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2524.

- พรวิคมี งานธรรมสาร. "ความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนรัฐบาลที่ตั้งอยู่ในท้องที่เขตการศึกษา 5 ในกรุงเทพมหานคร". วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2524.
- พรวิไล อภิญญาภา. "การสร้างบทเรียนแบบโปรแกรมเรื่อง "ความประโชติในภาษาอังกฤษ" สำหรับระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพการศึกษาชั้นสูง". วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2518.
- พรเทวี ไชยเนตร. "ประสิทธิภาพของแบบฝึกหัดการอ่านภาษาอังกฤษเชิงวิเคราะห์ที่ใช้การอ่านเชิงวิเคราะห์". วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2528.
- บุญทวีชัย จรรยาสุภาพ. "การวิเคราะห์การใช้ประโยคขยายในภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยเชียงใหม่ที่ 1". วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2522.
- นิกุล บุญศรีทัญญู. "การสร้างแบบฝึกหัดโครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษแบบคอกนิกิฟ สำหรับนักเรียนในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4". วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2519.
- นิลทิพย์ ทวยเจริญ. "การศึกษาข้อผิดพลาดในการอ่านตำราเรียนภาษาอังกฤษของนิสิตปีที่ 2 วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตรและปทุมวัน". วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, มทว., 2515.
- นิลพรพรรณ สมทอง. "การใช้ "วิธีการโคลส" วัดความเข้าใจในการอ่าน". วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2516.
- นิลภรณ์ เครื่องกำเนิด. "ความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาในวิทยาลัยนฤมิตรศึกษา จังหวัดเชียงใหม่". วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2522.
- นิลนงกา เองสกุล. "การศึกษานโยบายการสอนภาษาอังกฤษในวิทยาลัยนฤมิตรศึกษาของประเทศไทย". วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2522.
- นิมล กิ่งสุวิจิตร. "การสร้างแบบทดสอบความสามารถในการจำแนกเสียงภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนเริ่มเรียน". วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2518.
- นันทประภา แพร่วัดกุล. "การสร้างแบบทดสอบความสามารถในการใช้โครงสร้างภาษาอังกฤษของนักเรียนเริ่มเรียน". วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2518.
- นันทิ จันท์เจริญสุข. "การเปรียบเทียบความยากง่ายของบทอ่านในหนังสือเรียนภาษาอังกฤษสำหรับระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย". วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2530.
- นันทิ ชินธรรมนิทร. "การสำรวจความต้องการในการพัฒนาบุคลากรเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระดับอุดมศึกษา". รายงานการวิจัย, สถาบันภาษา, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2524.
- นันทิ น้อยแสงศรี. "การศึกษานิสัยและสิ่งแวดล้อมในการอ่านภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง น.ศ. 2520". รายงานการวิจัย, มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2520.
- เพชรฯ สึงระวร. "ความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจจำนวนภาษาอังกฤษและความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5". วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2523.

- เฟิร์ล วัลนากุล. "การศึกษาความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนมัธยมที่อยู่ในเขตท้องที่การศึกษาเขต 2 ในกรุงเทพมหานคร". วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2524.
- เหม็ญสุท กุฎระกุล. "การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนโดยให้เพื่อนช่วยสอนกับที่เรียนด้วยตนเอง". วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์มหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2527.
- ใหญ่ลย์ กาญจนพันธ์. "ความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจโครงสร้างภาษาอังกฤษกับความสามารถในการนำโครงสร้างนั้นมาใช้ในการเขียนของนักเรียนชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยนฤศึกษามหาสารคาม". วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2521.
- ไฉฉันท์ ประเสริฐสิงห์. "ความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษกับความสามารถในการใช้ภาษาในการเขียนเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนร้อยเอ็ดวิทยาลัย". วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2526.
- ภาวิณี จันศิษย์ยานนท์. "ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเทคนิคกับทักษะทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษากลุ่มช่างอุตสาหกรรมในวิทยาลัยเทคนิค สังกัดวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา". วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์มหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2528.
- ภัทรวดี องค์สกุล. "การวิจัยเชิงสำรวจเกี่ยวกับสภาพ ปัญหา และความต้องการในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของนิสิตในคณะวิศวกรรมศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า". วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยมหิดล, 2527.
- ภณิภา นฤพนงค์. "ผลของการสอนแบบผสมเอ็กต์นาคต่อความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสตรีวิทยา 2". วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2530.
- มยุรี มีสุข. "ความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจเรื่องการลำดับคำในประโยคภาษาอังกฤษ กับความสามารถในการเรียนคำประพันธ์ภาษาอังกฤษของนักศึกษาวิชาเอกภาษาอังกฤษ วิทยาลัยครูอุบลราชธานี". วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2521.
- มยุเรศ ผาติเสนะ. "การเปรียบเทียบผลการสอนเรื่องกาล (Tense) โดยให้นักเรียนโปรแกรมและการสอนตามปกติ ในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพการศึกษาปีที่ 1". วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, มศว., 2518.
- มะลิวัลย์ ภักดิ์ประไพ. "ความถี่ของศัพท์จากหนังสืออ่านในเวลาวิชาภาษาอังกฤษในโรงเรียนมัธยมแบบประสม ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น". วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์มหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2519.
- มานพ โธษะกุล. "สัมพันธภาพระหว่างความถนัดทางภาษา ที่สนใจต่อการเรียนและสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศของนักเรียนชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์". วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์มหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2524.
- มาโนช กลั่นฤทธิ์. "การวิเคราะห์แบบสอนคัดเลือกวิชาภาษาอังกฤษ". วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์มหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2519.

- ภักษา นนีกุล. "การหาความสัมพันธ์ระหว่างสมรรถวิสัยในการฟังภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารจากแบบทดสอบโดยตรงและโดยอ้อมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่องค์เขตการศึกษา 2 ในกรุงเทพมหานคร". วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2529.
- แก้วมาศ สีลาสัตยกุล. "การเปรียบเทียบสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนภาษาอังกฤษแบบโครงสร้างกับแบบสถานการณ์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ในโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย". วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2515.
- ชงยุทธ อินทจักร์. "ความสัมพันธ์ระหว่างความวิตกกังวลกับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในจังหวัดอุดรธานี". วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, มศว., 2523.
- ยามิละ อาริมาชน. "การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนในห้องเรียนแบบศูนย์การเรียนกับห้องเรียนแบบครูเป็นศูนย์กลาง". วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2519.
- ซาใจ อ่ำภา. "ความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจคำสัณฐานกับความสามารรถในการอ่านเร็ว เพื่ออ่านจับใจความสำคัญ และเมื่ออ่านเพื่อความเข้าใจอย่างถ่องแท้". วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, มศว., 2521.
- ยิ่งศักดิ์ ญาณประสาธ. "การสร้างแบบทดสอบเพื่อการวินิจฉัยทักษะในการอ่านภาษาอังกฤษด้วยการรู้จักคำสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในจังหวัดเชียงใหม่". วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, มศว., 2524.
- ชิน ศรีวรพันธ์. "ความต้องการของครูภาษาอังกฤษระดับชั้นมัธยมศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนาความสามารถในการสอนภาษาอังกฤษ". วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2528.
- เชาวลัดภณ ศักดิ์ศรี. "สัมฤทธิ์ผลในการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์". วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2525.
- ระนิทรรม ไกรวิภาณีย์. "การศึกษาความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนมัธยมที่ตั้งอยู่ในท้องที่เขตการศึกษา 3 ในกรุงเทพมหานคร". วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2523.
- ระรินกิ้นธ์ เจริญกุล. "ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการใช้โครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษ คำศัพท์ภาษาอังกฤษกับการอ่านเอาเรื่องของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3". วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2518.
- รังสิต เอียงราช. "สมรรถวิสัยในการใช้ภาษาอังกฤษคำกริยาฟังเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่องค์เขตการศึกษา 1 ในกรุงเทพมหานคร". วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2527.
- รัชณี จันทร์มงคล. "แบบฝึกหัดเสริมแบบเรียนภาษาอังกฤษเทคนิคชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4". วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2517.

- วิทนิกร สุทธิจิตต์. "ความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนที่ได้จากแบบทดสอบโคลงและแบบทดสอบเลือกตอบเพื่อวัดสมรรถภาพในการใช้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาในระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาระดับสูง".
วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์มหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2524.
- ลำดวน ทองพรหม. "สมรรถวิสัยในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการฟังเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ทั้งที่เขตการศึกษา 2 ในกรุงเทพมหานคร". วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2527.
- ลัดดาวัลย์ ศรีสวัสดิ์พงษ์. "สัมฤทธิ์ผลด้านความคิดรวบยอดทางโครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์". วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2526.
- วงษ์นช ภัทรนิตย์. "การศึกษาการใช้ภาษาอังกฤษปนไทย". วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, มศว., 2525.
- วนิดา พันธุ์แก้ว. "ความสามารถของการฟังการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนฝึกหัดครูระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 4 วิชาเอกภาษาอังกฤษ ของวิทยาลัยครูภาคกลางของประเทศไทย".
วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2522.
- วิภา ทศศะ. "ความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านกับความเข้าใจในองค์ประกอบด้านเนื้อหาในหนังสืออ่านนอกเวลาเรื่อง David and Marianne ของ John Dent". วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, มศว., 252๑.
- วรตาภรณ์ มานพพงศ์. "การศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ของการเรียนพูดภาษาอังกฤษโดยการใช้สื่อประสมกับวิธีสอนตามปกติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนกุนนโรทธารามวิทยา".
วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2529.
- วรรณงาม ภูวศรานนท์. "ผลกระทบของโครงสร้างความรู้ด้านวัฒนธรรมต่อความเข้าใจในการอ่าน".
วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศิลปากร, 253๑.
- วรรณิ ชูลูก. "การเปรียบเทียบประเด็นความยากง่ายของวารสารเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเมื่อใช้ Fry Readability Scale และ Colub's Systematic Density Measure".
วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2528.
- วรภรณ์ ลิกษะไชย. "การสำรวจความต้องการในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน ผู้ปกครองและครูในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร โดยใช้วิธีสุ่มประสงค์แบบอุดม". วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 253๑.
- วรภรณ์ ศรีเพชรพันธุ์. "การสร้างแบบสอนสัมฤทธิ์วิชาภาษาอังกฤษ ๑41 "ทักษะการฟัง-พูด 1".
วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์มหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2524.
- วารินิ ศรีสมพงษ์. "ความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ความเข้าใจไวยากรณ์และคำศัพท์กับความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3". วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์มหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2516.

- วไลยร ญาษา. "ผลของการสอนภาษาอังกฤษ Top-Level Structure ที่มีต่อความเข้าใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนบางกะปิ". วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 253๘.
- วิชาดา สิบประจักษ์ผล. "ประสิทธิภาพของโคลเซนโทรบีในการวัดความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนักศึกษาวิชาเอกภาษาอังกฤษระดับปริญญาตรีในวิทยาลัยครูพระนคร". วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2521.
- วิดาพร หว่างอารี. "ความถี่ของคำศัพท์ในแบบเรียนภาษาอังกฤษในวิทยาลัยครูกิจ". วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2519.
- วิทยา จิตรเดชากุล. "การวิเคราะห์คำศัพท์และแบบประโยคในหนังสืออ่านนอกเวลาในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 เรื่อง Rebecca ฉบับ Simplified". วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, มศว., 2517.
- วิชัย กล้าเสื่อ. "การสำรวจความสนใจในเรื่องที่อ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในกรุงเทพมหานคร". วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2525.
- วิริยา สิกขิสาร. "การสำรวจความต้องการในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน ผู้ปกครอง และครูชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในโรงเรียนรัฐบาล เขตกรุงเทพมหานคร โดยให้วัตถุประสงค์แบบอุดม". วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 253๘.
- วิรัชญา นาควาณิช. "สถานการณ์ใช้โสตทัศนูปกรณ์ในการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษที่มีผลต่อทัศนคติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนรัฐบาล เขตท้องที่เขตการศึกษา 5". วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2526.
- วิลาวัลย์ สมมาตร. "ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษที่วัดความทรงจำชนิดที่ 2 คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์". วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2525.
- วิลาวัลย์ ชิวาลลี. "การใช้ "วิธีการโคลน" เมื่อเปรียบเทียบ "สาระ" ในตัวอักษรภาษาอังกฤษระหว่างตำแหน่งต่างกันในคำ". วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2518.
- วิไล จินเจริญกุล. "ความสามารถในการฟังการอ่านและการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนฝึกหัดครู ระดับปริญญาตรีปีที่ 4 วิชาเอกภาษาอังกฤษ ในสถาบันอุดมศึกษา ภาคใต้ของประเทศไทย". วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2523.
- วิไลวรรณ วรรณเสถียร. "การศึกษาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการฟังของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนประจำจังหวัดร้อยเอ็ด". วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2526.
- วีรจักร แสงวงศ์. "ประสิทธิภาพการสอนเขียนภาษาอังกฤษตามจุดประสงค์เชิงหน้าที่ของภาษา". วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2528.
- วีรวิ เจ็บแก้ว. "ทักษะการอ่านภาษาอังกฤษของอาจารย์สอนภาษาอังกฤษในวิทยาลัยครู". วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2523.
- วิไลนา บาลโน้ต. "ความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจการใช้เครื่องหมายวรรคตอน ตัวเอน ประโยคและบริบท กับความสามารถในการอ่านเอาความในวิชาภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพการศึกษาระดับสูงในวิทยาลัยครูส่วนกลาง". วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2522.

- วันดี พงษ์ศักดิ์. "ความสามารถในการใช้ศัพท์ภาษาอังกฤษของนักศึกษาประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาระดับสูง
วิชาเอกภาษาอังกฤษ วิทยาลัยครูภาคใต้". วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัย
เกษตรศาสตร์, 2523.
- วันเพ็ญ ถวาทกร. "ความคิดเห็นของนิสิตฝึกสอน นักเรียน และครูผู้เลี้ยง เกี่ยวกับวิธีการสอนภาษา
อังกฤษแบบฟังและพูด". วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2515.
- วัลลิสยา สุวรรณโชติ. "ปัญหาในการสอนภาษาอังกฤษและความเห็นของผู้สอนต่อหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษ
ในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในกรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2524". วิทยานิพนธ์การศึกษา
มหาบัณฑิต, มศว., 2524.
- แววตา ชัยวิไลณรงค์. "การสร้างแบบทดสอบสมรรถนะทางการอ่านภาษาอังกฤษของผู้เรียนชั้นมัธยมศึกษา
ปีที่ 3, 4 และ 5". วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2520.
- ศุภกร คงธนะ. "ความสัมพันธ์ระหว่างผลสอบทางตรงและทางอ้อมวัดสมรรถนะการฟังภาษาอังกฤษ
เนื่องการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ท้องที่การศึกษาเขต 1 ในกรุงเทพมหานคร".
วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2529.
- ศุภพร สุทธิพันธ์. "ความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษในด้านทักษะสื่อสารกับการสื่อสาร".
วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2528.
- ศุภร เลขาพันธ์. "ข้อผิดพลาดในการใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาการ
ศึกษาระดับสูง". วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2524.
- ศุภนิร สารกุล. "ประสิทธิภาพของแบบฝึกหัดเพื่อพัฒนาทักษะการใช้นิพนธ์กรรมในการพาดำแหน่งคำ".
วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2523.
- ศิริพนา เขษสงวณ. "การสร้างแบบทดสอบความสามารถในการเขียนตามคำบอกภาษาอังกฤษของนักเรียน
เริ่มเรียน". วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2518.
- ศิริพันธ์ ศรีเนาวรัตน์. "การวิเคราะห์โครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษในตำราเรียนสาขาวิชาชีววิทยาระดับ
มหาวิทยาลัย". วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2524.
- ศิริพน ศรีเนาวรัตน์. "ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถทางโครงสร้างกับความสามารถในการใช้ไวยากรณ์
เนื่องการติดต่อสื่อสารในเรื่อง "กาล" ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนบางกะปิ
กรุงเทพมหานคร". วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2530.
- ศิริรัฐ ทองใหญ่ ๘ อัญญา และคณะ. "รายงานการวิจัยเชิงประจักษ์ผลรายวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ
สำหรับนิสิตปีที่ 3 คณะพาณิชย์ศาสตร์และการบัญชี". รายงานการวิจัย, สถาบันภาษา,
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2525.
- ศิริลักษณ์ สันติวัชรประกาย. "การเปรียบเทียบผลการสอนภาษาอังกฤษแบบครูสอนเป็นทีมและสอนคนเดียว".
วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2518.
- ศิรินทร์ ภาคสุวรรณ. "การสร้างแบบสอบถามความเข้าใจในการฟังภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนเริ่มเรียน".
วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2519.
- ลวิ สุทธิคำ. "การศึกษาทัศนคติของนิสิตฝึกสอนเป็นนักเรียนวิชาภาษาอังกฤษในฐานะต่อโครงการปรับปรุง
การเรียนการสอนภาษาอังกฤษของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ปี 2522". วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตร
มหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2524.

- สมจิต เอี่ยมศุภนิมิตร. "การอ่านเอาเรื่องภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 แผนกวิทยาศาสตร์".
วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์มหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2517.
- สมจิตร นามเมือง. "ความสามารถในการใช้เครื่องหมายวรรคตอนของนักศึกษาปีที่ 4 วิชาเอกภาษาอังกฤษ วิทยาลัยครูกลุ่มภาคกลาง". วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2526.
- สมจิตร วรรณวิไลย์. "การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์และความคงทนในการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษ โดยการสอนเสริมและไม่เสริมวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2".
วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, มศว., 2527.
- สมจิตรา ไกรโกศลสินธุ์. "ความเข้าใจในประโยคที่มีเครื่องหมายวรรคตอนและความสามารถในการใช้เครื่องหมายวรรคตอนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนเสาริตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์".
วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2526.
- สมใส ปรีชานนท์. "การสำรวจคำศัพท์ในแบบเรียนภาษาอังกฤษ English for Thai Students (New Edition) ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น". วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2522.
- สมบูรณ์ เจตจำลอง. "ปัญหาการสอนฟังภาษาอังกฤษของครูในโรงเรียนมัธยมศึกษาของรัฐภาคในเขตจังหวัดชลบุรี". วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2538.
- สมบ่อง ขวัญคำ. "ความสัมพันธ์ระหว่างอัตราเร็วในการอ่าน ความเข้าใจในการอ่านและสัมฤทธิ์ผลในการเรียนในวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ในกรุงเทพมหานคร".
วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์มหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2528.
- สมพร โกสิยคุปต์. "ความสัมพันธ์ระหว่างการวัดสมรรถวิสัยในการฟังภาษาอังกฤษเนื่องการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ทั้งที่เขตการศึกษา 6 กทม. โดยใช้แบบทดสอบทางตรงและแบบทดสอบทางอ้อม". วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2528.
- สมศักดิ์ เจริญสุข. "ความคิดเห็นเกี่ยวกับสมรรถภาพครูภาษาอังกฤษ". วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์มหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2524.
- สมศักดิ์ บุญสาร. "ความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจในการใช้คำสันธานกับความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ". วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์มหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2519.
- สมหวัง อักษรนิ่ม. "ความสามารถในการใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักศึกษาประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูงปีที่ 2 วิชาเอกภาษาอังกฤษของวิทยาลัยครู ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ".
วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2524.
- สมหวัง อ่องนาวา. "วิเคราะห์การเสอค้นที่ในแบบเรียนภาษาอังกฤษ Oxford Progressive English for Adult Learners Book One and two ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย".
วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, มศว., 2516.
- สมาน วิรุฑ. "การเปรียบเทียบความเข้าใจในการฟังภาษาอังกฤษในห้องปฏิบัติการทางภาษาโดยใช้และไม่ใช้การฝึกด้วยวีซีดี". วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2521.

- สมเกียรติ ขอบพล. "การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเรียนรู้คำศัพท์จากการที่นักเรียนเลือกศัพท์ด้วยตนเองและครูเลือกให้". วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2522.
- สมใจ กลกิจ. "ความสามารถในการอ่านหนังสือนอกเวลาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 เขตการศึกษา 7". วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2526.
- สวัสดิ์ ประทีปวัฒนา. "ความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจในเรื่อง "กาล" และความสามารถในการใช้กาลในการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาการชั้นสูง". วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2521.
- สายสมร จินันทยา. "การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนการอ่านโดยใช้แบบฝึกหัดแบบโคลงกับแบบปกติ". วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, มศว., 2525.
- สารทิ จันจู่. "การเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษแบบที่มีการนำเรื่องกับไม่มีการนำเรื่อง". วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, มศว., 2523.
- สุจิตต์ ลิมประพันธ์. "การสร้างโมดูลวิชาภาษาอังกฤษ 103 ระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูง". วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2522.
- สุชาติ นิรมานนิตย์ และคณะ. "การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ผลการเรียนรู้วิชาการฟังและการพูด โดยใช้วิธีการเรียนการสอนแบบต่าง ๆ ของนิสิตชั้นปีที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย". รายงานการวิจัย, สถาบันภาษา, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2526.
- สุทรา เมตไตรพันธ์. "ความถี่ของคำในหนังสือสอนภาษาอังกฤษระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย". วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2516.
- สุทัศน์ นาคจัน. "ผลสัมฤทธิ์ในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนบางกะปิ ที่ใช้ "Reading Skills Development". วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2527.
- สุธรรม ชาติศิลป์. "ความสัมพันธ์ของความเข้าใจโครงสร้าง (Structure) และความหมายของศัพท์ (Vocabulary) ภาษาอังกฤษกับความสามารถในการอ่านเอาความของนักเรียนชั้นประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาปีที่ 2 จังหวัดอุตรดิตถ์". วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, มศว., 2515.
- สุธารี ประเสริฐสุพรรณ. "ประสิทธิภาพของแบบทดสอบโคลงในการกำหนดความยากง่ายของข้อความภาษาอังกฤษ และวัดระดับความสามารถทางการอ่านของนักเรียนที่มีระดับการอ่านเทียบเท่าเกรด 5-6". วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2523.
- สุวิภา เหมะศิลป์. "การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในวิชาการอ่านภาษาอังกฤษ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้เอกสารจริงและหนังสือบทเรียน". วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, มศว., 2529.
- สุวีร์ สำแดงเดช. "บทเรียนโปรแกรมสำหรับผู้เริ่มเรียนภาษาอังกฤษเรื่อง "การเขียนประโยคบรรยายภาพ". วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2529.
- สุนทร สารวรรณ. "การเปรียบเทียบพฤติกรรมการสอนภาษาอังกฤษของนักศึกษาคู ประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูง ที่ผ่านการเรียนวิชาวิธีการสอนภาษาอังกฤษ โดยการสอนแบบจุลภาคกับการสอนแบบปกติ". วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, มศว., 2521.

- สุนทรวิจิตร. "การเปรียบเทียบผลของการให้คำอ่านก่อน หลัง และระหว่างการอ่านที่มีต่อความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5". วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์มหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2527.
- สุนทรวิจิตร. "การสำรวจความต้องการในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน ผู้ปกครอง และครูชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ในโรงเรียนรัฐบาล เขตกรุงเทพมหานคร โดยใช้วิธีสุ่มประสงค์แบบอ้อม". วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2538.
- สุนทรวิจิตร. "ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการฟังของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานประถมศึกษา อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่". วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2529.
- สุนทรวิจิตร. "การเปรียบเทียบการสอนภาษาอังกฤษแบบเสริมวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา กับการสอนภาษาอังกฤษแบบธรรมดา ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบางบางใหญ่". วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2529.
- สุนทรวิจิตร. "การวิเคราะห์ความตรงของแบบทดสอบโคลซเพื่อใช้ทดสอบโครงสร้างภาษาอังกฤษ". วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์มหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2516.
- สุนทรวิจิตร. "ผลการกำหนดน้ำหนักคะแนนต่อคุณภาพของแบบสอบการอ่านเข้าใจความภาษาอังกฤษ". รายงานการวิจัย, สถาบันภาษา, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2529.
- สุนทรวิจิตร. "การเปรียบเทียบผลการให้คะแนนต่อค่าความตรง ความเที่ยง และความคงที่ของอันดับที่ของแบบสอบการอ่านเข้าใจความภาษาอังกฤษที่มีโครงสร้างความรู้ต่างกัน". วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์มหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2528.
- สุนทรวิจิตร. "การสำรวจความต้องการในการใช้ภาษาอังกฤษของบุคลากรของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (เป็นการศึกษา 2523)". รายงานการวิจัย, สถาบันภาษา, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2523. (ก.)
- สุนทรวิจิตร. "การศึกษาการเรียนการสอนแบบซ่อมเสริมเพื่อใช้ในการแก้ปัญหาของผู้เรียนภาษาอังกฤษแบบเข้ม ซึ่งจัดโดยสถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย". รายงานการวิจัย, สถาบันภาษา, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2527.
- สุนทรวิจิตร. "การสำรวจความคิดเห็นของนิสิตเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษตามความสามารถของแต่ละบุคคล (วิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน II) ปีการศึกษา 2522". รายงานการวิจัย, สถาบันภาษา, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2523. (ข.)
- สุนทรวิจิตร. "สมรรถวิสัยในการใช้ภาษาอังกฤษ ด้านการฟังเสียงเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6". วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2527.
- สุนทรวิจิตร. "การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติต่อวิชาภาษาอังกฤษและความถนัดทางภาษากับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดอุดรธานี". วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศิลปากร, 2538.
- สุนทรวิจิตร. "การสร้างแบบสอบสมรรถนะทางคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ของผู้เริ่มเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3, 4 และ 5". วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์มหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2528.

- สุภี อัครเอกานิช. "การศึกษาเปรียบเทียบสมรรถภาพทางด้านภาษาอังกฤษทั่วไปและภาษาอังกฤษเฉพาะสาขาวิชาของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ของมหาวิทยาลัยมหิดล โดยการให้แบบทดสอบโคลง". วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยมหิดล, 2528.
- สมณเทียร แก่นเมธี. "การประเมินผลการทดลองใช้หลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5". วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, มศว., 2524.
- สมน เงินน้ำ. "การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของข้อความในตำราที่ใช้ประกอบการเรียนวิชาทางช่างของนักศึกษาปีที่ 1 วิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษาวิทยาเขตเทเวศน์". วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2522.
- สุรชัย รังสิยานนท์. "การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา จากการเรียนโดยให้บทเรียนโปรแกรมซึ่งผู้เรียนแสดงการตอบสนองต่อบทเรียนแบบเปิดแผนและแบบปิดบัง". วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, มศว., 2521.
- สุรพรหม น่วมมาลี. "การสำรวจหาความถี่ของคำภาษาอังกฤษที่ใช้ในตำราและวารสารวิชาชีพทางวิศวกรรมและการทำคหกรรมของคำเหล่านี้เก็บไว้ในคอมพิวเตอร์เพื่อประโยชน์ในการสอน". รายงานการวิจัย, สถาบันภาษา, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2521.
- สุวณีย์ ศรีโสภา. "ประสิทธิภาพของการสอนภาษาอังกฤษเฉพาะกิจแก่นักศึกษา แผนกช่างก่อสร้าง". วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2526.
- สุวิมล ช่างเหล็ก. "การสร้างชุดการสอนวิชาภาษาอังกฤษ 103 ระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา". วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2519.
- สุเกียรติ นั้ตั้ง. "การใช้ Readability Index กำหนดความยากง่ายของหนังสือประกอบการสอนภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น". วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2527.
- สุเทพ ขวัญชื่น. "ความสัมพันธ์ระหว่างระดับความยากง่ายของหนังสือภาษาอังกฤษประเภทสารคดี กับระดับความสามารถในการอ่านของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาระดับสูง วิทยาลัยครูเชียงใหม่". วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2521.
- สุเกียรติ ละอองทอง. "ความคิดเห็นของครูภาษาอังกฤษเกี่ยวกับปัญหาการวัดและประเมินผลการสอนภาษาอังกฤษ ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ในเขตการศึกษา 2". วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2527.
- สิทธิชัย ธาดานิติ. "ผลการฝึกเสียงทบทวนหลังสองเสียง (Final Cluster) ที่มีเสียงพยัญชนะโดยอิสระปรากฏอยู่ เมื่อสอนด้วยครูไทย ครูเจ้าของภาษาและครูไทยที่ใช้ห้องปฏิบัติการทางภาษาช่วย". วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, มศว., 2517.
- สินีนารถ ลัดขมาศ. "การสร้างแบบฝึกหัดเสริมทักษะคำศัพท์ภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย". วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2518.
- สิริพร เมืองพรวน. "ความเข้าใจความสัมพันธ์ของการอ้างอิงข้อมูลลงในข้อความภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย". วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2524.
- สิบลำส วรกาญจน. "ความสามารถในการกำหนดจิตลักษณะการโน้มน้าวจิตใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนเทพศิลา". วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2530.

- เสด็จม เตชเสนาสกุล. "การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจโครงสร้างส่วนเล็กกับความเข้าใจในการอ่าน". วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2521.
- เสน่ห์ สิตลารมย์. "การวิเคราะห์ปัจจัยของคำถามในการอ่านเพื่อความเข้าใจในบทเรียนภาษาอังกฤษ". วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2529.
- เสริมศรี อุกถาภิรมย์. "ความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจการใช้คำสลับกับความสามารถในการใช้คำสลับในการเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูง". วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2521.
- เสาวดีศรี ออสุวรรณ. "การสร้างแบบเรียนแบบโปรแกรมภาษาอังกฤษเรื่อง "การใช้กิริยาให้ถูกต้องตามประธาน" สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3". วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2518.
- เสาวภาคย์ ศรีวิจารณ์. "การศึกษาเปรียบเทียบความเข้าใจโครงสร้างภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจในการอ่านของนักศึกษาบริหารธุรกิจกับเทคโนโลยีในกรุงเทพฯ". วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2521.
- แสงระวี เขาวนบุรีรา. "การวิจัยเพื่อพัฒนาการใช้ไมโครคอมพิวเตอร์เป็นสื่อในการเรียนการสอนทักษะการอ่านภาษาอังกฤษแบบเอกัตถาณ". รายงานการวิจัย, สถาบันภาษา, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2528.
- โสภณ มงคลศิริเกียรติ. "ความสัมพันธ์ระหว่างสมรรถกกำลังในการสื่อความหมายทางภาษาับความสามารถในการสื่อและรับสารภาษาโดยทักษะมาลาตัวอักษร". วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2529.
- โสภณ นงษ์เพ็ญวัฒน์. "การเปรียบเทียบการเสนอคำกัในแบบเรียนภาษาอังกฤษที่นักเรียนศึกษาตอนต้น". วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, มศว., 2528.
- โสฬส สาดนร. "การสร้างแบบสอบสัมฤทธิ์ผลวิชาภาษาอังกฤษหลัก 1 อังกฤษ 011". วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2523.
- อดุลย์ จินตเกษกรม. "การศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนในการเรียนฟังและพูดภาษาอังกฤษและความรู้สึกต่อการเรียนภาษาอังกฤษตามวิธีสอนแบบมนุษยนิยมและวิธีสอนแบบธรรมดา". วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, มศว., 2527.
- อดิศักดิ์ อัญกุล. "ความต้องการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนรัฐบาลจังหวัดเชียงใหม่". วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2527.
- อนันต์ชัย นงศ์สุวรรณ. "การถ่ายโอนทักษะความเข้าใจในการอ่านจากภาษาไทยไปสู่ภาษาอังกฤษของนักศึกษาประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูง วิทยาลัยครูบุรีรัมย์". วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2522.
- อมรรัตน์ แกมทอง. "การเปรียบเทียบคุณภาพของแบบทดสอบโมติมายด์โคลส 4 รูปแบบ". วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2530.
- อมรรัตน์ วรกาญจน. "การวิเคราะห์โครงสร้างไวยากรณ์ที่ใช้ในแบบเรียนภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาปีที่ 1 มหาวิทยาลัยศิลปากร". วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2519.

- อมรรัตน์ อมรกุล. "ความคิดเห็นของอาจารย์และนิสิตเกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย". วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์มหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2522.
- อรรณพ รุ่งสรริศิริ. "การประยุกต์ใช้บทเรียนวิชาทักษะการฟัง-พูด ภาษาอังกฤษประกอบการใช้สื่อประสมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนเทพวิไล ปทุมธานี". วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2526.
- อรอวาล บุรณารมย์. "การผลิตและการใช้คู่มือภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษา". วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์มหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2520.
- อรุณี ตั้งศักดิ์ศิริ. "การวิเคราะห์โครงสร้างประโยคภาษาอังกฤษในภาษาพูดของนักศึกษาวิชาเอกภาษาอังกฤษระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูง". วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์มหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2523.
- อำไพจิต วรโสพรรณ. "ผลสัมฤทธิ์ในการหาความหมายคำศัพท์ภาษาอังกฤษจากการวิเคราะห์โครงสร้างของคำ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนเทพวิไล กรุงเทพมหานคร". วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2526.
- อำไพวรรณ สรรพช่าง. "สัมฤทธิ์ผลในการเรียนโครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 สาขาอาชีพ". วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์มหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2517.
- อุทัยวรรณ ดำนวิวัฒน์. "การเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเกษตรของนักเรียนโปรแกรมเกษตรกรรมระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายและระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ". วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์มหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2528.
- อุบล สุวรรณธีรรม. "ความสามารถทางการฟัง การอ่าน และการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาฝึกหัดครูระดับปริญญาตรีปีที่ 4 วิชาเอกภาษาอังกฤษ ในสถาบันอุดมศึกษา ภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย". วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2523.
- อุบล อเนกพิศกุลต์. "ประสิทธิผลของวิธีการสอนอ่านที่มีพื้นฐานจากภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยาต่อสัมฤทธิ์ผลในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนมัธยมวัดบึงทองหลาง". วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2530.
- อุรุพงษ์ คันธวัชย์. "การศึกษาปัญหาเกี่ยวกับการสอนและความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนของครูชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ใช้สื่อการเรียนชุด Learning Kit I". วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, มศว., 2526.
- อุษา กาญจนสวัสดิ์. "การสำรวจความต้องการการใช้ภาษาอังกฤษในวงการธุรกิจ". วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2523.
- อุไร ดุสยเกษม. "การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษและความรับผิดชอบของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนตามแผนภูมิกิจกรรมกับการสอนแบบคู่มือครู". วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, มศว., 2529.
- อุไร แฉล้มศรี. "ความสามารถในการอ่านและเขียนของนิสิตและนักศึกษาครูวิชาเอกภาษาอังกฤษในมหาวิทยาลัยและวิทยาลัยครู". วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, มศว., 2522.

- อุไรวรรณ ศฤงคารนันต์. "ความคิดเห็นของครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาเกี่ยวกับการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร". วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2526.
- อิน พนุจุล. "การวิเคราะห์แบบเรียนภาษาอังกฤษชุด Success with English ตามหลักจิตวิทยาการเรียนรู้". วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, มศว., 2520.
- อิสรา สาระงาม. "การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางด้านภาษาอ่านวิชาภาษาอังกฤษและเจตคติที่มีต่อวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ใช้สื่อการเรียนชุดของกรมวิชาการและชุดของกรมสามัญศึกษา". วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, มศว., 2525.
- อังคนา วงศ์สนิท. "ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น สื่อสาร และวิเคราะห์วิจารณ์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนรัฐบาล เขตจังหวัดนนทบุรี". วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, มศว., 2524.
- อัจฉรา วงศ์โสธร. "รายงานผลการประเมินผลการเรียนการสอนภาษาอังกฤษตามความสามารถของแต่ละบุคคลวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน II ปีการศึกษา 2521". รายงานการวิจัย, สถาบันภาษา, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2522.
- อัจฉรา วงศ์โสธร. "รายงานผลการวิจัยทักษะในการเรียนของนักศึกษาไทย". รายงานการวิจัย, สถาบันภาษา, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2525.
- อัจฉรา วงศ์โสธร และคณะ. "การศึกษาความสัมพันธ์ของวิธีเรียนและความถนัดในการเรียนภาษาอังกฤษของผู้เริ่มเรียนภาษาอังกฤษกับความเข้าใจในการเรียนภาษาอังกฤษตามความสามารถของแต่ละบุคคล". รายงานการวิจัย, สถาบันภาษา, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2525. (ก.)
- อัจฉรา วงศ์โสธร และคณะ. "ความถนัดในการเรียนภาษาอังกฤษ ทักษะ และความสามารถของผู้เรียนที่เริ่มเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่างที่กัน". รายงานการวิจัย, สถาบันภาษา, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2525. (ข.)
- อัจฉรา วงศ์โสธร และคณะ. "การสำรวจความต้องการของสังคมต่อการใช้ภาษาอังกฤษ". รายงานการวิจัย, สถาบันภาษา, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2524. (ก.)
- อัจฉรา วงศ์โสธร และคณะ. "การศึกษาเปรียบเทียบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาแบบเรียนโดยมีผู้สอน แบบเรียนด้วยตนเอง และแบบผู้เรียนเลือกวิธีเรียนเอง". รายงานการวิจัย, สถาบันภาษา, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2527.
- อัจฉรา วงศ์โสธร และคณะ. "การวิจัยเชิงสำรวจเกี่ยวกับลักษณะภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตามความต้องการของคณะต่าง ๆ ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย". รายงานการวิจัย, สถาบันภาษา, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2524. (ข.)
- อัจฉรา วงศ์โสธร และคณะ. "การประเมินผลรายวิชา RAP Writing ของสถาบันการศึกษา 2523". รายงานการวิจัย, สถาบันภาษา, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2523. (ก.)
- อัจฉรา วงศ์โสธร และคณะ. "การประเมินความสอดคล้องของแผนผังสาระที่ 3 ของศูนย์ภาษาซีไอโอ (2525-529) กับความต้องการของประเทศไทย และการสำรวจความคิดเห็นเกี่ยวกับโครงการของศูนย์ภาษาซีไอโอสำหรับแผนผังสาระที่ 4 (2530-2534)". รายงานการวิจัย, สถาบันภาษา, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2523. (ข.)

อัจฉรา วงศ์โสธร. "การวิจัยเพื่อพัฒนาแบบทดสอบเชิงปริเจกภาษาอังกฤษสำหรับใช้กับนักศึกษาไทยในระดับต่าง ๆ" รายงานการวิจัย, สถาบันภาษา, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 253๑.

อัจฉรา วงศ์โสธร และคณะ. "ความสำคัญและปัญหาของการทดสอบจัดระดับ".

รายงานการวิจัย, สถาบันภาษา, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2526.

อัจฉราพรพรณ คอวณิช. "ความสัมพันธ์ระหว่างความรู้เกี่ยวกับ Anaphora กับความเข้าใจข้อความภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โปรแกรมภาษาในเขตบางเขน กรุงเทพมหานคร".

วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2522.

อัญญาลี เสริมส่งสวัสดิ์. "ความสามารถในการใช้เครื่องหมายรูปเรื่องในการเขียน เรื่องความภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5". วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2526.

เอกนัทร นัธราช. "ความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษกับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาวิทยาลัยนวลศึกษาในภาคกลาง". วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2527.

เอเธลซา จันทร์นงษ์. "การเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษศัพทกรรมของนักเรียนโปรแกรมศัพทกรรมระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายและระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ".

วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2528.

ไฉริสา อัญอุดมสุข. "ความสัมพันธ์ระหว่างผลสอบทางตรงและทางอ้อมวัดสมรรถนะในการฟังภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 เขตท้องที่การศึกษา 3 ในกรุงเทพมหานคร".

วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2529.

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ค

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

เครื่องมือสำหรับการวิจัย

แบบสำรวจงานวิจัย

โปรดกรอกข้อความที่จำเป็นลงในที่ว่างที่กำหนดไว้ และทำเครื่องหมาย X ลงใน ที่เหมาะสม

ข้อมูลพื้นฐานของงานวิจัย

1. ชื่อผู้วิจัย นามสกุล
2. ชื่องานวิจัย (ภาษาไทย)
- (ภาษาอังกฤษ)
3. Key words ของชื่อเรื่อง (ภาษาอังกฤษ)
4. แหล่งที่ผลิตงานวิจัย
- ปีที่ทำการศึกษา

5. ระดับการศึกษาที่ทำการวิจัย

- ประถมศึกษา
- มัธยมศึกษา
- อุดมศึกษา

6. องค์ประกอบที่เกี่ยวข้องที่สำคัญ

☐ การฟัง	☐ คำศัพท์
☐ การพูด	☐ language acquisition
☐ การเขียน	☐ needs analysis
☐ การอ่าน	☐ influential factors
☐ ไวยากรณ์	☐ language testing
	☐ อื่น ๆ

7. ลักษณะงานวิจัย

- เปรียบเทียบ
- ทดลอง
- สัมภาษณ์
- correlational
- วิจัยเอกสาร
- อื่น ๆ (โปรดระบุ)

รายละเอียดเกี่ยวกับงานวิจัย

1. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1.
2.
3.

- 4.
- 5.

2. ขอบเขตการวิจัย

- 1. มีงานที่วิจัยครอบคลุมอะไรบ้าง
- 2. ประชากรหรือแหล่งข้อมูลมีขอบเขตมากน้อยเพียงใด?
- 3. พิจารณาตัวแปรอะไรบ้าง?
ตัวแปรต้นคือ
- ตัวแปรตามคือ
- ตัวแปรควบคุมไว้คือ
- 4. ตัวแปรใดที่ไม่ได้พิจารณาหรือไม่ได้ควบคุมไว้?

3. ประชากร

- 1. เป็นใคร
- 2. จากที่ใด
- 3. เพศใด
- 4. จำนวนเท่าใด (แต่ละประเภท)
- 5. ลักษณะอื่น ๆ

4. กลุ่มตัวอย่าง

- 1. มีลักษณะอย่างไร และมีจำนวนเท่าใด

2. การได้มาซึ่งตัวอย่างประชากรทำอย่างไร

- สุ่ม แบบใด
- อย่างง่าย
- แยกประเภท
- แบ่งกลุ่ม
- ไม่สุ่ม แต่ใช้วิธีใด
- อาสาสมัคร
- เจาะจง
- ตามสะดวก

5. เครื่องมือที่ใช้เก็บข้อมูลมี ชุดคือ

1.
2.
3.
4.

6. รายละเอียดของเครื่องมือแต่ละชุดเป็นอย่างไรบ้าง

ชุดที่ ใช้วัด (ความสามารถด้านใด)

ใช้ทฤษฎีอะไรในการสร้าง

ชนิดของเครื่องมือ

- แบบทดสอบ
- แบบสอบถาม
- อื่น ๆ ได้แก่

ผู้สร้างเครื่องมือ

- ผู้วิจัย
- ผู้อื่นที่ไม่ใช่ผู้วิจัย ได้แก่

คุณภาพของเครื่องมือ

- การทดลองใช้เครื่องมือ มี ไม่มี
- การรายงานค่าความตรง ไม่มี
- มี ได้แก่ (ความตรงประเภทใด
- มีวิธีการอย่างไร มีค่าเท่าใด
- (ถ้ามี)

การรายงานค่าความเที่ยง ไม่มี
 มี วิชาใช้
ได้ค่าสัมประสิทธิ์ของความเที่ยง
เท่ากับ

จำนวนข้อของเครื่องมือทั้งฉบับ ข้อ

คะแนนที่ได้อยู่ในมาตราการวัด

Nominal Scale Ordinal Scale Interval Scale

คะแนนที่ได้มีค่าสถิติพื้นฐาน

ค่าเฉลี่ยเท่ากับ

ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ

7. การรวบรวมข้อมูลทำอย่างไร (โปรดระบุ)

.....
.....
.....

8. การวิเคราะห์ข้อมูลทำอย่างไร

1. ใช้สถิติอะไรเป็นหลัก

description statistics

t-test

one-way ANOVA

n-way ANOVA

ANCOVA

อื่น ๆ (โปรดระบุ)

2. การวิเคราะห์ข้อมูลทำอย่างไร

ใช้คอมพิวเตอร์ วิชาใช้ SPSS/BMDP/SAS/อื่น ๆ

คำนวณเองด้วยมือ

9. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเป็นอย่างไร

(ให้สรุปสาระที่สำคัญตามวัตถุประสงค์แต่ละข้อ และคัดลอกค่าสถิติที่สำคัญมาด้วย เช่น ถ้าเป็น correlational studies ให้ระบุค่าสหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรชนิดของสถิติ (r_{xy} , r_{pb} เป็นต้น) และชื่อตัวแปรด้วย แต่ถ้าเป็นการวิจัยแบบทดลอง หรือเปรียบเทียบ ให้ระบุค่า X และ S.D. ของกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม ส่วนงานวิจัยอย่างอื่นให้บรรยายสรุปผลการวิจัยไว้ด้วย พร้อมค่าสถิติต่าง ๆ ที่จำเป็น)

การสรุปผลอาจประยุกต์รูปแบบต่อไปนี้คือ

1. อ้างตามวัตถุประสงค์ข้อที่ สรุปได้ว่า

ก. ในกรณีงานวิจัยแบบ correlational studies

ชื่อตัวแปร					

เป็นความสัมพันธ์แบบใด? (เช่น Pearson, Phi, biserial เป็นต้น)

..... มี ก เท่าใด (ถ้า ก แตกต่างกัน โปรดระบุไว้ในตาราง)

และมีนัยสำคัญหรือไม่ (ให้เขียน * ($p = .05$) และ ** ($p = .01$) ไว้ในตารางด้วย

ข. ในกรณีงานวิจัยแบบทดลอง หรือเปรียบเทียบ

ชื่อกลุ่ม	n	\bar{X}	S.D.	t หรือ F value

ค. ในกรณีงานวิจัยอื่น ๆ ให้สรุปสาระสำคัญ และค่าสถิติที่เกี่ยวข้องด้วย สำหรับวัตถุประสงค์ข้ออื่น ๆ ก็ให้ดำเนินการในทำนองเกี่ยวกับข้อที่ 1 นี้

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

